

Ο λαός αγωνίζεται στους δρόμους, κόντρα σε τρομοκρατία, καταστολή, απολύσεις Κάτω η πολιτική του συστήματος! Καμιά αλλαγή δεν θα έρθει από τη Βουλή!

συνέχεια στη σελ. 2

Απολύσεις εκπαιδευτικών

**Κάτω τα χέρια
από τη Χρύσα
και τον Δημήτρη**

Μετά προφανώς από κεντρική πολιτική απόφαση σε ψηλά επίπεδα, ο υπουργός Παιδείας αποφάσισε να προχωρήσει σε δυνητική αργία της εκπαιδευτικού Χρύσας Χοτζόγλου, ανοίγοντας τον δρόμο για την πρώτη -μετά τη χούντα- απόλυση από το δημόσιο σχολείο για συνδικαλιστικούς λόγους. Ανάλογη απόφαση αναμένεται για ακόμη έναν εκπαιδευτικό, τον Δ. Χατζηζουλάκη για τους ίδιους λόγους.

(σελ.17)

Η Πρωτοβουλία ενάντια στον νόμο για τον κατώτατο μισθό συμβάλλει στην αναγκαιότητα συνέχισης της λαοθάλασσας της 28ης Φλεβάρη

(σελ. 10)

Γερμανικές εκλογές

**Ξανά προς «μεγάλο συνασπισμό»
Αλλά τα δεδομένα
έχουν αλλάξει ριζικά**

(σελ. 19)

Τέμπη, Πόρισμα ΕΟΔΑΣΑΑΜ

**Διαχρονικά ένοχο το σύστημα
και το πολιτικό του προσωπικό**

(σελ.5)

8 Μάρτη

**Η γυναίκα του λαού παλεύει
ενάντια στο σύστημα
που την καταπιέζει**

(σελ.2)

Μεγάλη επιτυχία της Αντιιμπεριαλιστικής Αντιπολεμικής Διεθνιστικής Συνάντησης στις 22 και 23 Φλεβάρη

σελ. 11-15

Ο λαός αγωνίζεται στους δρόμους, κόντρα σε τρομοκρατία, καταστολή, απολύσεις Κάτω η πολιτική του συστήματος! Καμιά αλλαγή δεν θα έρθει από τη Βουλή

συνέχεια από σελ. 1

Η ταξική πάλη έχει τους δικούς της όρους, που δεν τους «διαπραγματεύεται» με κανέναν! Ούτε με τις δυνάμεις του συστήματος, που θέλουν να την... «καταργήσουν», ούτε με τις δυνάμεις του συμβιβασμού και της υποταγής, που τη θέλουν να είναι υπάκουος βοηθός τους στα μικροπολιτικά και εκλογικά τους σχέδια.

Έτσι έγινε και τώρα. Συσσωρεύονταν χρόνια τώρα οι όροι της έκρηξης. Από τη μια, η χρεοκοπία των από πάνω, των κομμάτων και των δυνάμεων του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Από την άλλη, τα αδιέξοδα και οι αγωνίες του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας. Κάθε τόσο -στον φοιτητικό ξεσηκωμό, σε εργατικούς αγώνες, σε λαϊκές διαδηλώσεις, στις μάχες σε σωματεία, σε πρωτόγνωρες κινητοποιήσεις για την περίθαλψη σε επαρχιακές πόλεις, στον διαρκή αναβρασμό στα σχολεία, αλλά και σε εκλογές και γκάλοπ-έδινε σημάδια της τροχιάς της. Έτσι φτάσαμε στην Κυριακή της 26ης του Γενάρη και στην ιστορική 28η του Φλεβάρη.

Η κυβέρνηση λυσάει και επιδιώκει να πνίξει τα πρωτόγνωρα μεγέθη αυτής της πάλης με τρομοκρατία και καταστολή. Ολόκληρο το επίσημο πολιτικό σκηνικό, με ατελείωτες «αποκαλύψεις-συγκαλύψεις-πορίσματα», επιδιώκει να φορέσει στην πάλη αυτή το κόστούμι μιας «δικαστικής-νομικής διερεύνησης» για τα αίτια του εγκλήματος στα Τέμπη. Το

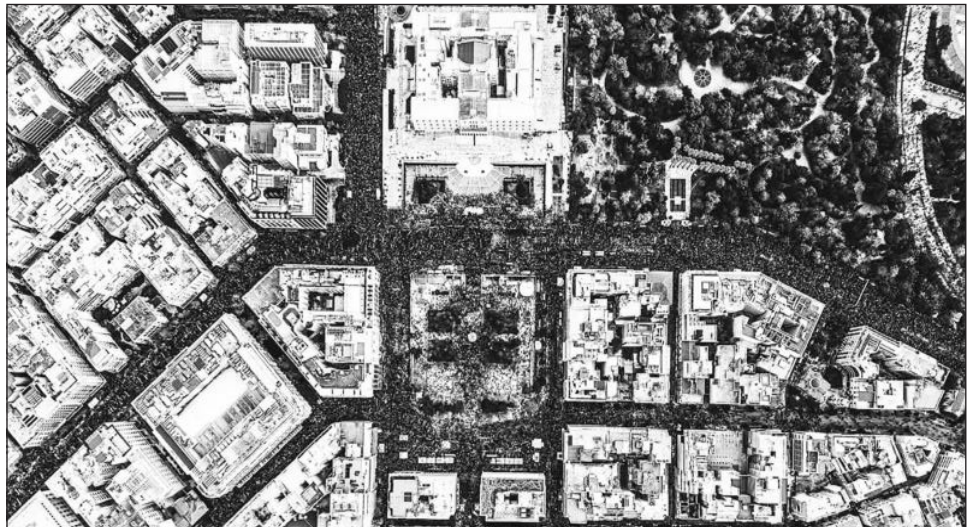
κόστούμι είναι κακοραμμένο και με όσες τσόντες και να προστίθενται, δεν μπορεί να κρύψει τη συνολική ενοχή των κομμάτων του συστήματος για το έγκλημα στα Τέμπη και για όλα τα «Τέμπη» που ζει ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία. Κυρίως, όμως, δεν χωράει την έκρηξη της οργής και της αγωνίας λαού και νεολαίας. Την αγωνία για ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

Να τιμωρηθούν όλοι, λοιπόν, είναι το πάνδημο αίτημα. Ένας μόνο τρόπος υπάρχει. Να ηττηθεί η πολιτική του συστήματος και της κυβέρνησής του. Λαός και νεολαία να κερδίσουν κατακτήσεις, στη δουλειά, στην περίθαλψη, στα σχολεία και στις σπουδές, στα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα. Γι' αυτό λαός και νεολαία χρειάζεται να μείνουν στον δρόμο, με απεργίες, διαδηλώσεις και στόχους πάλης. Χρειάζεται να οργανώσουν την πάλη τους με τις δικές τους δυνάμεις. Χρειάζεται να γυρίσουν την πλάτη τους στις κοινοβουλευτικές απάτες, στο άθλιο θέατρο της «αντιπαράθεσης» που τάχα γίνεται στη Βουλή.

Αυτοί είναι αναγκαίοι όροι για να βαδίσουμε λαός και νεολαία στο μέλλον και τη ζωή που μας αξίζει.

«Σταθερότητα και ασφάλεια»...

Το αφήγημα αυτό, με το οποίο η κυβέρνηση Μητσοτάκη ήρθε στην εξουσία το 2019, έχει προ πολλού καταρρεύσει

και όχι βέβαια μόνο όσον αφορά τα τρένα, τις πλημμύρες, τις πυρκαγιές που σκοτώνουν και ρημάζουν το βίος του λαού και ό,τι έχει απομείνει στην παραγωγική δυνατότητα του πρωτογενούς τομέα. Από τα λεγόμενα εργατικά «ατυχήματα» ως τη διάλυση των νοσοκομείων και από τις διαγραφές των μισών φοιτητών ως τις συμβάσεις «μηδενικού χρόνου» και την αδυναμία να πληρώσουν το ηλεκτρικό ρεύμα οι λαϊκές οικογένειες, η «κανονική πραγματικότητα» επιβεβαιώνει το αντίθετο: Καταβύθιση των όρων ζωής και διαρκώς αυξανόμενη ανασφάλεια για το «τι θα με βρει αύριο» είναι ο κοινός τόπος της ζωής του λαού.

Η κατάρρευση του αφηγήματος αυ-

τού δεν είναι μια συγκυριακή αδυναμία, δεν αφορά μόνο την πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ και του Μητσοτάκη. Είναι εκδήλωση των αδιεξόδων συνολικά του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Είναι συνέπεια της μιας και μόνης πολιτικής γραμμής που αυτό το σύστημα έχει. Μιας πολιτικής που το πλαίσιο της ορίζεται από την παγκόσμια καπιταλιστική κρίση, τους οξυμένους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και τις ανάλογες απαιτήσεις των ιμπεριαλιστών «προστατών», των ΗΠΑ και της Ευρώπης, που κάνουν κουμάντο στη χώρα. Γι' αυτό ακριβώς κανένα κόμμα της λεγόμενης αντιπολίτευσης δεν (μπορεί να) έχει μια εναλλακτική πρόταση κυβερνητικής

8 Μάρτη

Η γυναίκα του λαού παλεύει ενάντια στο σύστημα που την καταπιέζει

Πέρασαν 168 χρόνια από την 8η Μάρτη του 1867, που η διαμαρτυρία που οργάνωσαν οι εργάτριες στις υφαντουργίες της Νέας Υόρκης ενάντια στις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας και τους χαμηλούς μισθούς πνίγηκε στο αίμα. Από το 1910 καθιερώθηκε ως ημέρα μνήμης και τιμής των αγώνων της γυναίκας για ισοτιμία και κοινωνική απελευθέρωση, από το Διεθνές Συνέδριο Εργαζόμενων Γυναικών στην Κοπεγχάγη, με πρόταση της Γερμανίδας επαναστάτριας Κλάρας Τσέτκιν. Φέτος, η μέρα της γυναίκας θα τιμηθεί στο φόντο της προετοιμασίας του Γ' Παγκόσμιου Πολέμου και με το λαομίσητο σύστημα εξουσίας στη χώρα μας να έρχεται αντιμέτωπο με τις μάζες που ξεσηκώθηκαν, γιατί ένιωσαν πως χάνονται από την πολιτική του συστήματος, όπως οι 57 αδικαζόμενοι νεκροί που δολοφονήθηκαν στα Τέμπη.

Η γυναίκα, που είναι το μισό του λαού, ξεσηκώθηκε για όλους τους λόγους που ξεσηκώθηκε το άλλο μισό. Μονάχα που βαραίνουν περισσότερο τους ώμους της, λόγω της ανισότιμης θέσης της στην κοινωνία και βαθιά-

νουν κι άλλο την ανισοτιμία της. Ως κομμάτι του λαού, η γυναίκα καλείται να παλέψει για το δικό του, που είναι και δικό της δικό, να μιλήσει για τα προβλήματά της και τη διπλή καταπίεσή της, να προβάλει και να διεκδικήσει τα ιδιαίτερα αιτήματά της. Πρέπει, όμως, πρώτα να ξεκαθαρίσει ποια είναι αυτά. Γιατί η υποχώρηση του εργατικού κινήματος και συνακόλουθα του γυναικείου κινήματος, που είναι τμήμα του, την έχουν αποσυγκροτήσει.

Επιπλέον, τα διάφορα ρεύματα του φεμινισμού, made in USA τα περισσότερα, που είναι κυρίαρχα στις μέρες μας, μπερδεύουν και συσκοτίζουν τα πάντα γύρω από το γυναικείο ζήτημα. Προσπαθούν να συκοφαντήσουν και να αποδομήσουν το έργο των Μαρξ και Ένγκελς, μιλάνε για πατριαρχία αντί για καπιταλισμό, αναπτύσσουν κουίρ αγνωστικιστικές ιδεαλιστικές θεωρίες και προσπαθούν να πείσουν πως η χρήση του ουδέτερου άρθρου εξουδετερώνει την αντρική κυριαρχία και τις κοινωνικές προκαταλήψεις απέναντι στη σεξουαλικότητα των ανθρώπων. Τελικά, το μόνο που καταφέρνουν εί-

ναι να διασπώνται συνεχώς. Ο μαρξισμός, που έβαλε τη σφραγίδα του στο γυναικείο κίνημα, δεν διαπραγματεύεται την ταξική του ανάλυση. Μπορεί και πρέπει να συμβάλει στην πάλη της γυναίκας σήμερα.

Ο Τραμπ απειλεί πως θα κόψει τη χρηματοδότηση σε μια σειρά φεμινιστικές οργανώσεις του λεγόμενου woke κινήματος και να δώσει τα ονόματά τους στη δημοσιότητα. Η ατζέντα Τραμπ (απαγόρευση αμβλώσεων, ύπαρξη μόνο δύο φύλων, δηλαδή κυνήγι ομοφυλόφιλων, τρανς κ.λπ.), που θα επηρεάσει όλο τον κόσμο, δεν είναι μόνο μια αντιπαράθεση woke και αντί-woke, μια ενδοαστική αντιπαράθεση. Είναι πιο βαθιά. Γιατί όταν προετοιμάζονται οι ιμπεριαλιστές για πόλεμο, οι κατακτήσεις της γυναίκας και τα ανθρώπινα δικαιώματα πάνε περίπατο. Ήδη, στη χώρα μας διάφοροι, όχι και τόσο διαφορετικοί μεταξύ τους, ανοίγουν το θέμα των αμβλώσεων.

Σήμερα, που το ιμπεριαλιστικό καπιταλιστικό σύστημα βγάζει τα πιο αντιδραστικά σκοταδιστικά χαρακτηριστικά του, η θέση της γυναίκας χειροτερεύει. Η φτώχεια, οι περικοπές, οι

ανθρώπινες σχέσεις που διαλύονται και τα αδιέξοδα που δημιουργούνται, έχουν σαν αποτέλεσμα την αύξηση της ενδοοικογενειακής βίας, που φτάνει μέχρι τις δολοφονίες γυναικών και παιδιών, την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης της γυναίκας στη δουλειά και της καταπίεσής της στο σπίτι, ενώ η μητρότητα γίνεται ακόμα πιο ασύμβατη με την εργασία. Την ίδια ώρα, κάθε πλευρά της ζωής της γυναίκας αναδεικνύεται σε πεδίο κερδοφορίας του κεφαλαίου. Στην Ουκρανία και στην Παλαιστίνη, βλέπουμε την τραγική μοίρα της σε καιρό πολέμου.

Η γυναίκα δεν μπορεί να απουσιάζει από την αντιπολεμική αντιιμπεριαλιστική πάλη και από τις εργατικές διεκδικήσεις. Δεν διεκδικεί μισθό για τις δουλειές του σπιτιού, θέλει να απαλλαγεί από αυτές. Διεκδικεί το δικαίωμά της να εργάζεται και να είναι μητέρα. Ζητά παιδικούς σταθμούς. Απαιτεί μισθό και ίσα δικαιώματα. Καλείται, όπως όλος ο λαός, να οργανωθεί και να παραμείνει στους δρόμους μαχόμενη. Στους δρόμους του αγώνα σπάει τα δεσμά της και απελευθερώνεται.

ΕΝΙΟΧΨΩΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

► πολιτικής, κανένα δεν τολμά να έχει έστω «αιρέσεις» σε πλευρές της άγριας αντιλαϊκής-αντεργατικής κυβερνητικής πολιτικής. Γι' αυτό υπάρχουν οι αλλεπάλληλες κρίσεις στα κόμματα της διαβόητης «κεντροαριστεράς» και τα γκάλοπ καταγράφουν μαζί με την κυβερνητική και τη δική τους καθίζηση.

Ωστόσο, αυτά που βρίσκονται μπροστά είναι πολύ χειρότερα από τα μέχρι τώρα. Οι δύο βάρκες της διπλής εξάρτησης, που αποτελούν τα βάθρα της κυριαρχίας της άρχουσας τάξης της χώρας, βρίσκονται η κάθε μια σε μεγάλη ταραχή και σε τροχιά αντιπαράθεσης μεταξύ τους. Από τη μια, οι ΗΠΑ με τη διοίκηση Τραμπ τα δίνουν όλα απέναντι σε συμμάχους και αντιπάλους, για να ενισχύσουν τα οικονομικά και γεωστρατηγικά τους όπλα, σε μια πορεία παγκόσμιας αναμέτρησης, που ήδη έχει ξεκινήσει. Από την άλλη, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αναζητούν απαντήσεις και στρατηγική υπόσταση απέναντι στους πολλούς αμερικάνικους εκβιασμούς, ενώ ταυτόχρονα βρίσκονται σε κρίση και σε αντιθέσεις μεταξύ τους. Τι φέρνει αυτή η θύελλα σε μια χώρα που από τη μια ακούμπησε τη «στρατηγική» της (λέμε τώρα...) στις ΗΠΑ και από την άλλη είναι δεμένη με χίλια νήματα στην ΕΕ των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών; Πώς θα υπηρετήσει όλους τους αφέντες της η μεγαλοαστική τάξη σε τέτοιες συνθήκες και τι θα σημαίνουν οι υπηρεσίες της αυτές για τον λαό και τη χώρα; Αν ήδη έχουν γίνει κομμάτια τα αφηγήματα της «ανάπτυξης-σταθερότητας-ασφάλειας», τι θα γίνει με τη ζωή του λαού και τη χώρα σε συνθήκες πολεμικής οικονομίας που ανήγγειλε ο Ρούτε και εκστρατευτικής ευρωπαϊκής δύναμης «ειρήνης» στην Ουκρανία που εκβιάζει ο Τραμπ, ενώ ο Μακρόν κάνει πολεμικό διάγγελμα για να βγάλει μπροστά τα πυρηνικά του γαλλικού ιμπεριαλισμού; Πώς θα εξελιχθεί και θα χρησιμοποιηθεί από τους ιμπεριαλιστές πάτρωνες σε αυτές τις συνθήκες ο αντιδραστικός ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός;

Όσο και να προσπαθούν να κρυφτούν πίσω από τις «αναλύσεις για το τουλουόλιο», η κυβέρνηση και τα κόμματα του συστήματος ξέρουν πολύ καλά πως όλα τα παραπάνω είναι αυτά που θα καθορίσουν την αμέσως επόμενη περίοδο στη χώρα και στη ζωή του λαού. Γι' αυτό η κυβέρνηση, την ίδια στιγμή που έχει απέναντί της ξεσηκωμένο στους δρόμους όλο τον λαό και τη νεολαία, επιλέγει την τρομοκρατία, την καταστολή και τις απολύσεις μόνιμων εκπαιδευτικών που αγωνίζονται και αναγγέλλει πως θα βάλει την αξιολόγηση και τις απολύσεις των δημοσίων υπαλλήλων στην αναθεώρηση του Συντάγματος. Η ωμή και άγρια επίθεση είναι ο μόνος «ρεαλιστικός» δρόμος, με βάση τη φύση και τη θέση των δυνάμεων που έχουν την ευθύνη να υπηρετήσουν το σύστημα αυτό. Το ίδιο ακριβώς ισχύει και για τις δυνάμεις (της «αντιπολίτευσης») που φιλοδοξούν να διαδεχτούν την κυβέρνηση ή να καλύψουν με όποιον άλλο τρόπο τα κενά της κυβερνητικής εξουσίας

Κάτω η πολιτική του συστήματος!

Αυτή είναι η μοναδική γραμμή πάλης που χρειάζεται να προβληθεί και να παλευτεί για όσους έχουν -και θέλουν να έχουν- και επίγνωση των αιτιών που έφεραν την ιστορική 28η του Φλεβάρη και επίγνωση της πορείας των εξελίξεων στη χώρα και στην περιοχή.

-Γιατί είναι η μόνη γραμμή που

μπορεί να εκφράσει τους πραγματικούς πόθους, να αναδείξει στόχους πάλης για τις ανάγκες των μαζών που πλημμύρισαν τη χώρα. Που συνεχίζουν και τις επόμενες μέρες, σε κάθε δυνατότητα που τους δίνεται, να διαδηλώνουν κατά δεκάδες χιλιάδες στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη και σε όλες τις πόλεις. Αυτά τα κύματα πάλης προσπαθούν να τα ακυρώσουν και να τα διαλύσουν πολιτικά οι κατασκευές για «δικαιοσύνη» και «αλήθεια», που είναι τόσο θολές και αταξικές, όσο πιστοί υπηρέτες του συστήματος της αδικίας και της εκμετάλλευσης είναι οι εμπνευστές τους.

-Γιατί είναι η μόνη γραμμή που απορρίπτει τις άθλιες πιρουέτες της αντιπολίτευσης, όλη την ξινισμένη και δηλητηριασμένη σούπα των κοινοβουλευτικών αυταπατών, που σερβιρισμένη με τον τίτλο «κάτω η κυβέρνηση» πληρώθηκε πολύ ακριβά όλα τα προηγούμενα χρόνια των μνημονίων και πληρώνεται ακόμα και από το κίνημα και από τον λαό και τη ζωή του. Η ηγεσία του ΚΚΕ, που αιφνιδιάστηκε και ξεπεράστηκε από την έκρηξη του λαού, το ίδιο με όλα τα αστικά κόμματα, είναι σήμερα υπόλογη, γιατί κάτω από τις δικές της αντιφάσεις και την αταλάντευτη επιλογή της να είναι εντός της αστικής πολιτικής νομιμότητας, πλάσφαρι διαρκώς και σε κάθε ευκαιρία τη θεωρία των «χαραμάδων», που τάχα ανοίγει η «πάλη» στη Βουλή. Στην πραγματικότητα, με αυτή τη θεωρία και με ανοιχτά αστικές τοποθετήσεις για «το μαχαίρι που θα φτάσει ως το κόκαλο», που τις πασπαλίζει με αριστερή ρητορεία για το «αστικό κράτος», επιδιώκει να φρενάρει τις διευρυμένες τάσεις ριζοσπαστικοποίησης των μαζών και να τις σύρει πίσω στην «κοινοβουλευτική κανονικότητα». Αλλά ταυτόχρονα, είναι και μέτρο του εκφυλισμού δυνάμεων της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, που ακόμα και... χωρίς ΣΥΡΙΖΑ και οπωσδήποτε πολύ πιο πίσω από την εμπειρία και τα συμπεράσματα λαού και νεολαίας, προβάλλουν ξανά το «κάτω η κυβέρνηση» και το... φάντασμα μιας «μεταβατικής» κυβερνητικής λύσης.

-Γιατί, τέλος, είναι η μόνη γραμμή που ζητά και καλεί τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία να κάνουν το κρίσιμο βήμα: Να οργανωθούν! Γιατί είναι η μόνη γραμμή που η υλοποίησή της δεν μπορεί να ανατεθεί σε κανέναν επίδοξο διάδοχο ή συνδιαχειριστή της κυβερνητικής εξουσίας. Δεν μπορεί να ανατεθεί σε «ειδικούς αναλυτές», σε γνωστούς ή άγνωστους ανερχόμενους «αστέρες» της πολιτικής και του δημόσιου βίου. Οι μόνοι «αρμόδιοι» να την αναλάβουν και να την κάνουν πράξη με τη μαζική πάλη τους είναι οι εργάτες, ο λαός, η νεολαία! Ως εκ τούτου, οφείλουν να συγκροτηθούν και να οργανωθούν σε δύναμη αντίστασης και διεκδίκησης. Να «κατακτήσουν» και να συγκροτήσουν τα σωματεία τους, τους συλλόγους τους, τις επιτροπές πάλης στη γειτονιά τους και κάθε μορφή οργάνωσης που θα υπηρετεί τη μαζική πάλη και την αντιπαράθεσή τους με την πολιτική του συστήματος. Να γεμίσουν με μαζικές διαδικασίες το «κενό» της γραμμής και των στόχων πάλης, την «αφωνία» που επιβάλλεται και επινεινείται από τις δυνάμεις του συστήματος.

Με αυτή τη γραμμή παλεύουμε για να υπηρετήσουμε τη συνέχιση και την προώθηση του μεγάλου ξεσηκωμού. Για να φέρει νίκες και κατακτήσεις. Για να κάνουν βήματα ο λαός και η νεολαία στην πορεία της αναμέτρησής τους με ένα σύστημα σάπιο και αντιδραστικό, που μόνο δεινά και συμφορές μπορεί να φέρνει.

Αποψη

Κατά γενική παραδοχή, η 28η Φλεβάρη αποτέλεσε ένα παλλαϊκό ξέσπασμα που θα μείνει στην Ιστορία. Πολλές εκατοντάδες χιλιάδες (κάποιοι κάνουν λόγο για εκατομμύρια) απήργησαν και βρέθηκαν στις απεργιακές συγκεντρώσεις-συλλαλητήρια και διαδηλώσεις στα κέντρα των πόλεων, κωμοπόλεων, ακόμη και χωριών σε όλη τη χώρα. Σημαντικές ήταν οι κινητοποιήσεις σε πολλές πόλεις του εξωτερικού. Ξεπεράστηκαν κατά πολύ οι προσδοκίες όσων τις κάλεσαν...

Ένα σύνολο παραγόντων συνέτεινε σε αυτό το αποτέλεσμα. Οι συνθήκες ζωής και δουλειάς είναι ο σημαντικότερος. Σ' αυτές εντάσσονται τα χαμηλά μεροκάματα, μισθοί και συντάξεις, η λεηλασία του εισοδήματος από τη φοροληστεία και την ακρίβεια. Η εκτόξευση των ανελαστικών δαπανών και ο περιορισμός μέχρι κατάργησης των ελαστικών. Η αύξηση του βαθ-

να επαναφέρουν την «κανονικότητα» στη συμπεριφορά του κόσμου. Γι' αυτούς η «ανορθογραφία» της λαϊκής παρέμβασης πρέπει να λάβει τέλος. Και να σου εξεταστικές/προανακριτικές επιτροπές, να σου προ ημερησίας διατάξεως συζήτηση, να σου προτάσεις δυσπιστίας ή εμπιστοσύνης, αν προτιμάτε. «Μεταφέρεται», λέει, «η μάχη στη Βουλή». Ποια ακριβώς; Αυτή που το πολύ πολύ να ρίξει κάποιες ευθύνες σε ορισμένα πολιτικά πρόσωπα, για να βγει αθώα περισσότερά το σύστημα που υπηρετούν; Εκείνη που υποδεικνύει στη δικαστική εξουσία πώς ακριβώς να «χειριστεί» το θέμα; Ή εκείνη που, με νομοθετικό κύρος, καταχωνιάζει τις υποθέσεις; Κανένας τους δεν καλεί το λαό να συνεχίσει τις κινητοποιήσεις, να εντείνει την αντίσταση, τη διεκδίκηση και την πάλη του!

Υπάρχουν, ωστόσο και οι άλλοι. Αυτοί που σάστισαν μπροστά στα αντανα-

Δεν θα ενσωματωθεί η οργή!

μού εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης και γενικά των εργαζομένων, με την εντατικοποίηση της δουλειάς, τις απληρωτές υπερωρίες, τα ελαστικά και σπαστά ωράρια. Η επιμήκηση του εργασιακού βίου και η συνειδητοποίηση της αδυναμίας βίωσης μιας ζωής ανθρώπινης. Το ξεσάλωμα της εργοδοσίας, κρατικής και ιδιωτικής, που θεωρεί τους εργαζόμενους εξαρτήματα και εργαλεία της δικής της κερδοφορίας. Ο αποκλεισμός πλατιών λαϊκών μαζών από περίθαλψη και εκπαίδευση. Η αντιμετώπιση κάθε λαϊκού ανθρώπου ως αναλώσιμου και η απαξίωση της ανθρώπινης ζωής. Η σκληρή προληπτική και κατασταλτική αντιμετώπιση από τους αστικούς μηχανισμούς εξουσίας κάθε αντίδρασης στο -με τη γενική έννοια του όρου- καθεστώς. Η κατάργηση/περιοχή κάθε κοινωνικής λεγόμενης παροχής για να κατευθυνθεί σε στρατιωτικές δαπάνες και ο κίνδυνος του πολέμου.

Σε όλα αυτά και πολλά ακόμη ήρθε να επικαθήσει το έγκλημα στα Τέμπη και η κατανόηση σε μαζική κλίμακα ότι οι «από πάνω» μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν, χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κανέναν! Η σθεναρή στάση των συγγενών των θυμάτων παίζει, οπωσδήποτε, σημαντικό ρόλο. Όλοι καταλαβαίνουν ότι, γι' αυτούς, η απόδοση δικαιοσύνης είναι πλέον σκοπός της ζωής τους. Στους νεκρούς κάθε άνθρωπος αναγνωρίζει τον εαυτό του, σχεδόν ταυτίζεται, αφού θα μπορούσε να είναι κάλλιστα στη θέση τους. Υπάρχει, πέραν πάσης αμφιβολίας, μια βαθιά ανθρώπινη διάσταση. Όμως, στη βάση της βρίσκεται η απέχθεια απέναντι στην αλαζονεία, την υπεροψία, το σύνολο των αστικών θεσμών που λειτουργούν ενάντια στην κοινωνική πλειοψηφία. Δίπλα σε αυτά, η αίσθηση της ατιμωρησίας που απολαμβάνουν όλα τα όργανα του καπιταλιστικού συστήματος σε νομοθετικό, εκτελεστικό και δικαστικό επίπεδο. Και ο κυνισμός, ο εμπαιγμός, η συγκάλυψη, όπως καταγράφεται από τις πράξεις και παραλείψεις τους.

Ζητούμενο είναι, συνεπώς, η «έκρηξη» να υπερβεί το όποιο αυθόρμητο ενυπάρχει και να πάρει πιο ολοκληρωμένα και συνειδητά χαρακτηριστικά. Κι εδώ αρχίζουν οι παρεμβάσεις κάθε πολιτικής δύναμης, μεγάλης ή μικρότερης. Ήδη τα αστικά κόμματα εξουσίας -με πρώτη και καλύτερη την κυβέρνηση της ΝΔ κι από δίπλα ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ- διαγκωνίζονται

κλαστικά ενός λαού που τον είχαν περίπου... «τελειωμένο»! Που για δεκαετίες του συμπεριφέρονται αποκλειστικά και μόνο ως ψηφοφόρο, ακόλουθο και όχι διαμορφωτή εξελίξεων. Εκείνοι που τον χρειάζονται ως «κομπάρσο» στα μεγαλεπήβολα πολιτικά τους σχέδια. Είναι οι ίδιοι που ξαναξεσταίνουν την ξινισμένη σούπα -σε διάφορες παραλλαγές- του «κάτω η κυβέρνηση». Δεν έχουν βγάλει το παραμικρό συμπέρασμα από τις εναλλαγές αστικών κομμάτων στην κυβερνητική εξουσία, δεκαετίες τώρα. Με αυτή την πολιτική γραμμή προσπαθούν να πλάσαριστούν άλλοι ως τσόντες στο αστικό πολιτικό σκηνικό (Ελληνική Λύση, Πλεύση Ελευθερίας, ΝΙΚΗ, Νέα Αριστερά) και άλλοι (ΚΚΕ) μέσω κινήσεων προς άγρια ψήφων. Ειδικά για το τελευταίο, του φαίνεται «αδιανόητο» ότι δεν μπορεί να έχει την πρωτοκαθεδρία στις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις φθοράς της κυβέρνησης και αναζητά προβολή μέσω ελεγχόμενων δικών του κινήσεων.

Από πίσω, δυστυχώς, ακολουθούν δυνάμεις του αριστερού εξωκοινοβουλευτικού που αναπαλαιώνουν την ίδια αντίληψη και συνθηματολογία που ξέχασαν επί πέντε χρόνια διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛΛ. Το «μένος» τους απέναντι στη «δεξιά» (ΝΔ) τους οδηγεί να γίνονται για πολλοστή φορά «ουρά» μιας θολής εναλλακτικής αστικής κυβερνητικής διαχείρισης. Παρά το γεγονός ότι η γραμμή αυτή έχει χρεοκοπήσει αρκετές φορές στο παρελθόν, με συνέπειες και στους ίδιους, επιμένουν. Αθεράπευτη η «νόσος»...

Ο λαός μπορεί και πρέπει να παραμείνει στους δρόμους! Να συνεχίσει με νέες απεργίες, συλλαλητήρια και διαδηλώσεις ενάντια στην αντιλαϊκή, αντεργατική και εγκληματική πολιτική του συστήματος! Να κρατήσει στα χέρια του την πρωτοβουλία των κινήσεων. Προϋπόθεση γι' αυτό είναι να συζητήσει δημοκρατικά σε κάθε εργασιακό, νεολαιίστικο, κοινωνικό χώρο και γειτονιά. Να μην αφεθεί να παρακολουθεί τις κοκορομαχίες στη Βουλή, με βάση τις οποίες θα επιδιώξουν όλοι να τον αποτρέψουν από το «πεζοδρόμιο». Αυτή είναι η διαχωριστική γραμμή μεταξύ αστικής/ρεφορμιστικής και επαναστατικής γραμμής, μεταξύ συμβιβασμού/υποταγής και αναμέτρησης/ανατροπής. Αυτή η τελευταία είναι και η μόνη που μπορεί να οδηγήσει σε νίκες!

Σύνταγμα, Τετάρτη 5 Μάρτη: Επίθεση με MAT και χημικά στη μαζική συγκέντρωση

Ούτε η μεγάλη απογευματινή συγκέντρωση της Τετάρτης 5/3, στο Σύνταγμα, εξαιρέθηκε απ' την κυβερνητική επιδίωξη διάλυσης. Όταν, μετά το τέλος των ομιλιών και την αποχώρηση των οργανωτών, μεγάλος όγκος της συγκέντρωσης ξεκινούσε πορεία προς την Ομόνοια, κι ενώ πλήθος κόσμου βρισκόταν στο Σύνταγμα, έγινε επίθεση διμοιριών των MAT, που έπνιξαν την πλατεία στα χημικά, έριξαν χειροβομβίδες κρότου-λάμψης, ενώ τρεις άνθρωποι τραυματίστηκαν. Αναφέρθηκαν 32 προσαγωγές. Χαρακτηριστικό στοιχείο και σ' αυτή τη συγκέντρωση ήταν πως, παρά την άγρια καταστολή, την οποία έχει επιλέξει η κυβέρνηση ως μέσο εκφοβισμού και διάλυσης, μεγάλο τμήμα των συγκεντρωμένων δεν αποχωρούσε. Η οργή για το έγκλημα - που πρέπει να μετατραπεί σε συνειδητό αγώνα- και η μεγάλη μαζικότητα των κινητοποιήσεων τροφοδοτούν την αντίσταση στην κρατική καταστολή.

Προσαγωγές και συλλήψεις για ανάρτηση πανό για τη δολοφονία των Τεμπών!

- Στην προσαγωγή 23 φοιτητών και φοιτητριών, ανάμεσά τους και μελών αριστερών συλλογικοτήτων, που προσπάθησαν ν' αναρτήσουν πανό ενόψει της απεργίας της 28ης Φλεβάρη, προχώρησαν αστυνομικοί της Ομάδας «Δράση» το μεσημέρι της Κυριακής 23/2 στο Λυκαβηττό. Η αστυνομία πραγματοποίησε ελέγχους στα οχήματά τους, ενώ οι προσαχθέντες μεταφέρθηκαν στη ΓΑΔΑ.

- Το πρωί της μεγαλειώδους απεργιακής συγκέντρωσης της Παρασκευής 28/2, αστυνομικοί της ΟΠΚΕ και της Ομάδας «Δράση» συνέλαβαν 25 μέλη του «Ρουβίκωνα» με την κατηγορία της «διατάραξης οικιακής ειρήνης» (!!!), επειδή ανάρτησαν ένα πανό στην ταράτσα των γραφείων της Hellenic Train. Της εταιρείας, δηλαδή, που μαζί με όλους τους διαχειριστές και τους μηχανισμούς του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού είναι συνυπεύθυνη για τη δολοφονία των 57 ανθρώπων στα Τέμπη. Οι συλληφθέντες, μάλιστα, οδηγήθηκαν σε δίκη με τη διαδικασία του αντόφωρου και κρατήθηκαν όλο το 24ωρο της καθαρής Δευτέρας. Αυτό έγινε με απόφαση του Αυτόφωρου Μονομελούς Πλημμελειοδικείου, με βάση τον νέο Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Χαρακτηριστικό σημείο του αίσχους που έχει φτάσει η φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής είναι και το γεγονός πως οι κατηγορούμενοι ρωτήθηκαν απ' το δικαστήριο, ένας ένας, αν διαθέτουν ιδιόκτητη κατοικία (!), προκειμένου ν' αποφασίσει αν θα τους αφήσει ελεύθερους μέχρι την Τρίτη, 4 Μαρτίου, που θα εκδικάζεται η υπόθεση. Ενοχοποιήθηκε, λοιπόν, το πανό κι ο μαύρος καπνός που δημιουργήσαν, ως ένδειξη πένθους για τους δολοφονημένους των Τεμπών. Η δίκη τους τελικά αναβλήθηκε για τις 22 Μάη.

δημοκρατικά δικαιώματα

Σύνταγμα, 28 Φλεβάρη Εκτεταμένη βία των δυνάμεων καταστολής ενάντια στο λαό, με στόχο τη διάλυση των συγκεντρώσεων

Το γελοίο κυβερνητικό μήθεμα πως οι αστυνομικές δυνάμεις είχαν ρόλο «προστασίας των διαδηλωτών» απ' τα «επεισόδια» δεν «πείθει» ούτε τους πιο αφελείς. Κατέρρευσε, μάλιστα, γρήγορα, μετά το πλήθος καταγγελιών από απλούς ανθρώπους του λαού που συμμετείχαν στην ογκώδη απεργιακή συγκέντρωση της 28ης Φλεβάρη στην Αθήνα, μετά τα δημοσιεύματα, τις φωτογραφίες και τα βίντεο που κυκλοφόρησαν τις επόμενες ημέρες στο διαδίκτυο για το όργιο καταστολής που πραγματοποιήθηκε με το τέλος των ομιλιών στο Σύνταγμα και σε πολλά άλλα σημεία της Αθήνας. Ένα όργιο που δεν οφειλόταν σε κάποια «εκτροπή» των δυνάμεων καταστολής ή σε κάποιους «θερμόαιμους» αστυνομικούς που «παρεκτράπηκαν». Αλλά αποτέλεσε έκφραση της κυβερνητικής απόφασης για τη διάλυση μιας -πρωτοφανούς μαζικότητας- απεργιακής συγκέντρωσης. Μιας κατάστασης που δημιούργησε σοβαρό «πονοκέφαλο» και πρόβλημα στα κυβερνητικά και συστημικά επιτελεία. Μια επιχείρηση τρομοκράτησης και εκφοβισμού του λαού για να σταματήσει να κατεβαίνει στους δρόμους, να σταματήσει να διαδηλώνει και ν' απεργεί.

Κάποιες ενδεικτικές, μόνο, αναφορές: Φοιτητικά μπλοκ που υποχωρούσαν προς τους στύλους του Ολυμπίου Διός, φωτορεπόρτερ, γονείς με τα παιδιά τους που βρέθηκαν κοντά στον «Άγνωστο Στρατιώτη», νέοι άνθρωποι που βρίσκονταν στο κέντρο της πλατείας, απλός κόσμος που επιχειρούσε να συγκεντρωθεί, ξανά, στην Πλατεία Συντάγματος, διαδηλωτές στην περιοχή του Χίλτον, που κυνηγήθηκαν μέχρι και στα πεζοδρόμια της περιοχής, πολλοί συλληφθέντες «στο σωρό», που βρέθηκαν κατηγορούμενοι επειδή απλά διαδήλωναν, κόσμος που συνέρρεε στους σταθμούς του Μετρό που έκλεισαν νωρίτερα, όλοι αυτοί δεν γλίτωσαν το ξύλο των MAT, τα χημικά, τις χειροβομβίδες κρότου - λάμψης, τους τραυματισμούς, το κυνήγι απ' τις Ομάδες ΔΙΑΣ ή τις δύο Αύρες ρίψης νερού με πίεση.

Και βέβαια, δεν έλειψαν τα αστυνομικά μπλόκα και οι «προληπτικές προσαγωγές» δεκάδων νέων ανθρώπων πριν από τη συγκέντρωση. Τίποτα απ' αυτά όμως δεν ήταν ικανό να φοβίσει το λαό, να καταστείλει την οργή του και να τον αποτρέψει απ' το να συνεχίσει να συγκεντρώνεται και να διαδηλώνει στους δρόμους. Το όργιο κρατικής τρομοκρατίας πρέπει να καταγγελθεί ξανά, οι συλληφθέντες ν' απελευθερωθούν κι ο λαός κι η νεολαία να συνεχίσουν να διαδηλώνουν, να συγκεντρώνονται, να απεργούν, πλημμυρίζοντας ξανά τους δρόμους.

Δεν γνωρίζει τέλος ο Γολγοθάς των προσφύγων...

- 60 πρόσφυγες και μετανάστες προερχόμενοι απ' τη Λιβύη εντοπίστηκαν σε λέμβο 55 ναυτικά μίλια νότια της περιοχής των Καλών Λιμένων του δήμου Φαιστού Κρήτης
- 18 πρόσφυγες έφτασαν με βάρκα στον Άγιο Φωκά της Λέσβου. Ανάμεσά τους, μια γυναίκα νεκρή
- 7 «φουρνιές» προσφύγων, σύνολο 350 άνθρωποι, περισυνελέγησαν νότια της Γαύδου
- 22 μετανάστες αποβιβάστηκαν στο Φαριμακονήσι από τούρκους διακινητές, οι οποίοι συνελήφθησαν
- Πρωτοβουλίες πολιτών ζητούν τη διαλεύκανση του εγκλήματος στη Ρόδο που έγινε τον περασμένο Δεκέμβρη, όταν 8 πρόσφυγες έχασαν τη ζωή τους, διαμελισμένοι από χτύπημα προπέλας σκάφους του ελληνικού Λιμενικού και μ' ένα 4χρονο κοριτσάκι αγνοούμενο...
Βλέπετε, δεν έχουν σταματήσει οι πρόσφυγες κι οι μετανάστες να γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης και κακομεταχείρισης (με ό,τι συνέπειες επιφέρει αυτό) απ' τις δύο αντιδραστικές άρχουσες τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας.

Αλλά και στην ευρύτερη περιοχή μας: Στην Τυνησία, 32 μετανάστες που βρισκόταν αποκλεισμένοι σε πλατφόρμα άντλησης φυσικού αερίου για 4 ημέρες διασώθηκαν, τελικά, από πλοίο μιας γερμανικής ΜΚΟ, μετά την άρνηση παρέμβασης απ' την τυνησιακή ακτοφυλακή και τους ιθύνοντες της ΕΕ. Ένας απ' αυτούς έχασε τη ζωή του.

Βλέπουμε, λοιπόν, πως το δράμα των προσφύγων και των μεταναστών, για το οποίο είναι υπεύθυνο το καπιταλιστικό σύστημα κι ο ιμπεριαλισμός, η πολιτική της εξαθλίωσης και του πολέμου, δεν έχει σταματήσει. Δεν έχει «κοπάσει». Είναι καθημερινά «παρόν», στη χώρα μας και στην περιοχή, «υπενθυμιζοντάς» μας την ανάγκη συγκρότησης κινήματος αλληλεγγύης στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, ενός κινήματος στενά συνυφασμένου με την ανάπτυξη αντιιμπεριαλιστικού και αντιπολεμικού κινήματος.

Κοριοί και ασθένειες στη «δομή» ανήλικων προσφύγων Σάμου

Επιδρομή κοριών στα κρεβάτια και τα κλινοσκεπάσματα των 480 ανήλικων ασυνόδευτων προσφύγων στο στρατόπεδο κράτησής τους στη Σάμο, αλλά και εμφάνιση ασθενειών, όπως ψώρα και ανεμοβλογιά, καταγγέλλεται απ' την οργάνωση «Human Rights Legal Project». Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, η οποία συνεχώς επιδεινώνεται, η διοίκηση του στρατοπέδου όχι μόνο μένει αδρανής, καταδικάζοντας αυτά τα παιδιά στην αθλιότητα, αλλά βάζει και γραφειοκρατικά κωλύματα σε προσπάθειες που κάνουν κάποια απ' τα παιδιά να απεγκλωβιστούν απ' τη «δομή», για να περιοριστεί η δημοσιότητα και να «μην πάρει έκταση το θέμα»... Αυτό συνέβη μετά τα ασφαλιστικά μέτρα που έκαναν τέσσερα παιδιά, με αποτέλεσμα να απεγκλωβιστούν, για ν' αποτραπούν ανάλογες κινήσεις κι άλλων μέσω των δικηγόρων τους. Καταγγέλλεται επίσης η έλλειψη βασικών ειδών διαβίωσης, όπως ρούχων, παπουτσιών και κουβερτών.

Τέμπη, Πόρισμα ΕΟΔΑΣΑΑΜ

Διαχρονικά ένοχο το σύστημα και το πολιτικό του προσωπικό

Την παραμονή της συμπλήρωσης δύο ετών από το έγκλημα στα Τέμπη, δημοσιεύθηκε το πρώτο από τα πορίσματα που αναμένονται σχετικά με το δυστύχημα. Ήταν το πόρισμα του Εθνικού Οργανισμού Διερεύνησης Αεροπορικών & Σιδηροδρομικών Ατυχημάτων & Ασφάλειας Μεταφορών (ΕΟΔΑΣΑΑΜ), ενώ ακόμη αναμένεται το πόρισμα του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου (ΕΜΠ) σχετικά με τα αίτια δημιουργίας της πυρρόσφαιρας μετά τη σύγκρουση και η έκθεση της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών της Αστυνομίας, η οποία θα επικεντρωθεί στην ανάλυση βίντεο σχετικών με το δυστύχημα.

Τα βασικά σημεία του πορίσματος

Τα στελέχη του ΕΟΔΑΣΑΑΜ επέμειναν πολύ ισχυρά, τόσο κατά την παρουσίαση του πορίσματος, όσο και στο ίδιο το κείμενό του, ότι η δουλειά τους περιορίζεται στη διερεύνηση των υποκείμενων παραγόντων που οδήγησαν/συντέλεσαν στο δυστύχημα και τη διατύπωση εκείνων των συστάσεων προς όλους τους εμπλεκόμενους φορείς, που θα συμβάλουν στη βελτίωση της ασφάλειας των σιδηροδρομικών μεταφορών. Αυτή η «αποποίηση» εκλήφθηκε από την κυβέρνηση ως σανίδα σωτηρίας, για να επιχειρήσει να ξεφύγει -έστω και προσωρινά- από το μάτι του κινηματικού κυκλώνα. Όμως τα στοιχεία της έρευνας έχουν και μια πολύ καθαρή και αδιαμφισβήτητη ανάγνωση. Κι αυτή, ίσως χωρίς να είχε καν τέτοια πρόθεση, καταλογίζει ξεκάθαρες ευθύνες στο σύνολο του πολιτικού συστήματος για τη διαχρονική αντιμετώπιση της ανθρώπινης ζωής ως αναλώσιμο υλικό...

Δεν είναι στις προθέσεις αυτού του κειμένου να κάνει εκτενή παρουσίαση του πορίσματος, άλλωστε υπάρχει πληθώρα σχετικών δημοσιευμάτων. Θα αναφερθούμε, όμως, σε κάποια από τα βασικά του σημεία, τα οποία στοιχειοθετούν ακριβώς αυτές τις διαχρονικές ευθύνες του συστήματος και του πολιτικού του προσωπικού:

1. **Η μη υλοποίηση της περιβόητης σύμβασης 717** στέρησε το σιδηροδρομικό δίκτυο από συστήματα ασφαλείας, η χρήση των οποίων θα είχε αποτρέψει το δυστύχημα. Το ζήτημα, βεβαίως, δεν είναι η υλοποίηση της συγκεκριμένης σύμβασης, οι όροι της και τα χρονοδιαγράμμάτα της με τις όποιες τροποποιήσεις τους, αλλά το γεγονός της έλλειψης σημαντικών μέτρων ασφαλείας εξ αρχής...

2. **Η ελλιπής συντήρηση του σιδηρόδρομου.** Συγκεκριμένα, οι δαπάνες για τη συντήρηση του δικτύου στις χώρες της ΕΕ είναι κατά μέσο όρο 170.000€ ανά χιλιόμετρο γραμμής, ενώ στην Ελλάδα η αντίστοιχη δαπάνη είναι 20.000€. (Παραπέμπουμε και σε σχετικό άρθρο στο προηγούμενο φύλλο της ΠΣ για την απαξίωση του σιδηρόδρομου.)

3. **Η αποψίλωση του προσωπικού του ΟΣΕ,** κατ' εφαρμογή των μνημονίων. Συγκεκριμένα, από τους 3.445 εργαζόμενους το 2010, ο ΟΣΕ έφτασε στους 589 τον Σεπτέμβριο του 2024! Το προσωπικό, δηλαδή, μειώθηκε κατά 83%! Εάν δούμε και εδώ τους μέσους όρους, στις χώρες της ΕΕ είναι 2 εργαζόμενοι ανά χιλιόμετρο γραμμής, ενώ στην Ελλάδα έχει απομείνει... μισός εργαζόμενος ανά χιλιόμετρο.

Για τα δύο παραπάνω σημεία, σχετικά με τη χρηματοδότηση και το προσωπικό,

το πόρισμα καταλήγει: «*Συμπερασματικά, μπορούμε να πούμε με ασφάλεια ότι ο ελληνικός σιδηρόδρομος υπέφερε σημαντικά από την οικονομική κρίση*».

4. **Για όσα συνέβησαν αμέσως μετά το δυστύχημα,** «έγιναν όλα λάθος» ήταν η φράση που χρησιμοποίησε ο πρόεδρος του σιδηροδρομικού τομέα του ΕΟΔΑΣΑΑΜ κατά την παρουσίαση του πορίσματος. Αναφέρθηκε, μάλιστα, στο γεγονός ότι δεν έγινε «ιεροποίηση» του χώρου αμέσως, με αποτέλεσμα να χαθούν πληροφορίες «ζωτικής σημασίας για την κατανόηση των αιτιών και των υποκείμενων παραγόντων».

Σύμφωνα με το πόρισμα: «ο χώρος του δυστυχήματος δεν αντιμετωπίστηκε ως περιοχή που περιείχε πολύτιμα αποδεικτικά στοιχεία, δεν συλλέχθηκαν δείγματα και δεν καταγράφηκαν προσεκτικά τα συντρίμια, πριν τα βαριά μηχανήματα σηκώσουν και καταπατήσουν τα πάντα, πριν απομακρυνθεί το χαλίκι και καθαριστεί πλήρως η περιοχή».

5. **Η δημιουργία τέτοιας πυρρόσφαιρας** δεν αιτιολογείται από τα γνωστά υλικά που μετέφερε η εμπορική αμαξοστοιχία και υπάρχει «πιθανή παρουσία αγνώστου μέχρι στιγμής καυσίμου». Οι δειγματοληψίες που έγιναν... 29 ημέρες μετά, προφανώς δεν καθίστανται ικανές να δώσουν επαρκείς απαντήσεις...

Το πόρισμα, μεταξύ άλλων, αναλύει εκτενώς όλα τα παραπάνω και αναφέρει αρκετές σχετικές λεπτομέρειες. Αυτό που αξίζει να σημειωθεί είναι ότι ακόμη και η έρευνα ενός ανεξάρτητου μεν, κυβερνητικώς χρηματοδοτούμενου δε Φορέα, δεν μπορεί να κρύψει το βασικό συμπέρασμα: ότι η ανθρώπινη ζωή δεν αξίζει τίποτα μπροστά στη διαιώνιση της

κυριαρχίας του συστήματος και τα κέρδη του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου...

Η ανάγνωση της κυβέρνησης

Τόσο αμέσως μετά την παρουσίαση του πορίσματος, στην ανακοίνωση του Μαρινάκη, όσο και κατά τη διάρκεια της συζήτησης στη Βουλή διά στόματος Μητσοτάκη και με τις μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις να έχουν ήδη συμβεί, η διαχείριση της κυβέρνησης θυμίζει εκείνο το παλιό ανέκδοτο που καταλήγει: «ευτυχώς που δεν πάθαμε και τίποτα»... Η κυβέρνηση της ΝΔ, ενώ έχει στριμωχτεί από τις εξελίξεις και κυρίως από έναν λαό που δεν λείει να μαζευτεί από τους δρόμους και τις πλατείες όλης της χώρας, εξακολουθεί να κάνει πως δεν καταλαβαίνει.

Ο Μητσοτάκης, στις 5 Μάρτη, ανέφερε στη Βουλή ότι «[...] το πόρισμα αυτό δικαιώνει την εκτίμηση ότι εκείνη την τραγική νύχτα της 28ης Φεβρουαρίου του 2023 συγκρούστηκαν, δυστυχώς, οι ανθρώπινες αστοχίες με τα διαχρονικά κενά του κράτους. [...] Το πόρισμα αυτό καταρρίπτει και αυτή την αστήρικτη -και, θα το ξαναπώ, και προσωπικά πολύ προβλητική- θεωρία της δήθεν «συγκάλυψης», την οποία διακινεί συστηματικά η αντιπολίτευση [...]».

Αν αφήσουμε στην άκρη τα... δραματοποιημένα φιλοσοφήματα στα οποία μας συνηθίζει τελευταία ο Μητσοτάκης. Είναι φανερό ότι η ανάγνωση που κάνει η κυβέρνηση είναι τουλάχιστον επιλεκτική. Διαβάζει το πόρισμα όπως βολεύει την επιχείρηση ξελασπώματος ενός ολόκληρου συστήματος συνολικά και όπως εξυπηρετεί την απόπειρα ξεπλύματος των πραγματικών ενόχων.

Η θεσμική αντιπολίτευση και οι δρόμοι του αγώνα!

Ο Ανδρουλάκης επιστρατεύει επίσης ό,τι εργαλείο του παρέχουν οι κοινοβουλευτικοί θεσμοί: προανακριτικές, προκαταρκτικές, πρόταση δυσπιστίας, νομοθετικό πλαίσιο, λειτουργία της δικαιοσύνης. Εκμεταλλεύεται τα αποτελέσματα του πορίσματος για να τεκμηριώσει μονομερώς τη συγκάλυψη, λες και δεν είναι το ΠΑΣΟΚ πυλώνας εφαρμογής της ίδιας πολιτικής.

Ο δε ΣΥΡΙΖΑ, επίσης εντάσσει το πόρισμα στον υπέρ πάντων αγώνα του να «πέσει η κυβέρνηση». Είναι υποχρεωμένος να παπαγαλίζει την επιχειρηματολογία της σοσιαλδημοκρατίας, παρά το γεγονός ότι μια νέα εκλογική αναμέτρηση, που συνεπάγεται της «πτώσης», περισσότερα προβλήματα θα του δημιουργήσει παρά διεξόδους.

Όσα αποκαλύφθηκαν ή/και επιβεβαιώθηκαν από το πόρισμα του ΕΟΔΑΣΑΑΜ έχουν αποτελέσει παράγοντα για μια σειρά πολιτικά παιχνίδια στο ταμπλό που στήνουν τα αστικά κόμματα. Καμία υποκειμενική ανάγνωση, όμως, και καμία προσπάθεια κοινοβουλευτικής διαχείρισης δεν μπορεί να κρύψει τα πραγματικά αίτια, που βρίσκονται στο ίδιο το σύστημα και τις απάνθρωπες επιλογές του. Αυτά αποτελούν την κινητήριου δύναμη για τον λαό και τη νεολαία, που η πίεση που ασκούν όχι μόνο δεν κατευνάζεται, αλλά συνεχίζει να ασκείται ολοένα και πιο επικίνδυνα, στο πεδίο που πραγματικά απειλεί το σύστημα και τις δυνάμεις του, στους δρόμους του αγώνα!

Τα σχέδια τρομοκράτησης έπεσαν στο κενό

Η κυβέρνηση χρησιμοποίησε κάθε μέσο στην προσπάθειά της να ανακόψει τη λαϊκή οργή, τις ημέρες πριν την απεργία στις 28 Φλεβάρη. Έχοντας διαπιστώσει ότι το έγκλημα στα Τέμπη δεν μπορεί να ξεχαστεί, κλιμάκωσε τα σενάρια τρομοκρατίας, με την ελπίδα ο φόβος να νικήσει την αγανάκτηση και την απαίτηση για δικαίωση.

Ενώ η κοινωνία δονούνταν από τον λαό που προετοιμαζόταν για τη μεγαλειώδη κινητοποίηση, η κυβέρνηση επιστράτευσε πρωτοκλασάτα στελέχη της, με ακροδεξιές αναφορές, όπως ο Βορίδης και ο Γεωργιάδης, για να κάνουν τη βρώμικη δουλειά. Η προαναγγελία επεισοδίων ήταν ένα από τα βασικά της επιχειρήματα στην προσπάθεια περιορισμού της συμμετοχής. Οι «διαρροές» για γνωστούς-αγνώστους και κουκουλοφόρους που θα δημιουργούσαν επεισόδια σε αρκετές περιπτώσεις υιοθετήθηκαν από τα παπαγαλάκια των καναλιών.

Τα σενάρια για πολιτική εκτροπή και ο κίνδυνος «ακυβερνησίας», σε αναφορά με τη γενικότερη πολιτική αστάθεια στην Ευρώπη και τον κόσμο, ήλπιζαν να εκβιάσουν τον λαό και να μειώσουν την προσέλευση στη συγκέντρωση. Ο υφυπουργός Υποδομών, Ν. Ταχιάς, δεν δίστασε να αναφερθεί ακόμα και σε πιθανό σχέδιο αποσταθεροποίησης της κυβέρνησης από ξένη δύναμη, βάζοντας στο κάδρο τη Ρωσία και κόμματα όπως η Ελληνική Λύση. Σε άλλες δηλώσεις τους, ο Μητσotάκης και η κυβέρνηση προσπάθησαν να χρεώσουν στους διαδηλωτές πολιτική ταύτιση με κοινοβουλευτικές δυνάμεις όπως η Πλεύση Ελευθερίας, ανασκευάζοντας λίγες μέρες αργότερα κάτω από την πίεση της μαζικής λαϊκής οργής.

Η τυφλή και «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη προχώρησε στη διενέργεια προκαταρκτικής εξέτασης σχετικά με αναρτήσεις στα social, με διερευνώμενο αδίκημα αυτό της διέγερσης σε διάπραξη αξιόποινων πράξεων και την ταυτοποίηση των χρηστών πίσω από τις συγκεκριμένες αναρτήσεις. Αν λάβουμε υπόψη μας ότι στην υπόθεση της συντρόφισσας Χρ. Χοτζόγλου, οι «φωνασκίες» και οι στοιχειώδεις συνδικαλιστικές ελευθερίες επικαλούνται ως βασικοί λόγοι από τον υπουργό Παιδείας στην απόφασή του να τη θέσει σε αργία, καταλαβαίνουμε τι εννοούν όταν μιλάνε για αξιόποινες πράξεις. Κάθε πράξη αντίστασης στην κυβερνητική πολιτική μπαίνει στο στόχαστρο και μπορεί να βρεθεί ενώπιον της δικαιοσύνης, που ήταν και παραμένει αναπόσπαστο κομμάτι του συστήματος.

Παρά την ενορχηστρωμένη προσπάθεια τρομοκράτησης του λαού, τα εκατομμύρια που πλημμύρισαν τους δρόμους της Αθήνας και όλων των άλλων πόλεων, απ' άκρη σε άκρη σε όλη τη χώρα και το εξωτερικό, ξεπέρασαν κατά πολύ τους χειρότερους φόβους του συστήματος και των διαχειριστών του. Η συμμετοχή στην απεργία ήταν πολύ μεγάλη και η συγκέντρωση, κατά κοινή ομολογία, η μεγαλύτερη που έχει υπάρξει από τη μεταπολίτευση. Η τρομοκρατία δεν μπόρεσε να σταματήσει το ποτάμι της λαϊκής οργής.

Όσο οι διαχειριστές του συστήματος προσπαθούσαν να τρομοκρατήσουν λαό και νεολαία, τόσο αυξάνονταν οι φωνές αμφισβήτησης και αντιπαράθεσης με αυτό. Πολύς κόσμος έλεγε ανοικτά ότι δεν τους φοβάται. Η αίσθηση ότι θα ήμασταν πολλοί έδινε κουράγιο και δύναμη στον λαό και τον όπλιζε με τη δύναμη που νικά το φόβο.

Ακόμα και όταν οι δυνάμεις κρατικής καταστολής και τρομοκράτησης προχώρησαν σε εκτεταμένη χρήση χημικών,

επιθέσεις προς τους διαδηλωτές με κρότου λάμψης και ξύλο, ο κόσμος παρέμενε πεισματικά στους δρόμους. Σε δεκάδες σημεία, στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, τα ΜΑΤ επιτέθηκαν στο συγκεντρωμένο πλήθος με χημικά, ξύλο και συλλήψεις, αλλά αυτά δεν ήταν αρκετά για να διαλύσουν το πλήθος που επέστρεφε και προσπαθούσε να παραμείνει στη συγκέντρωση. Ακόμα και η αύρα προσπάθησε να καθαρίσει τον δρόμο μπροστά από τη Βουλή από τους συγκεντρωμένους, αλλά οι δρόμοι δεν άδειαζαν για ώρες μετά την επίσημη ολοκλήρωση της συγκέντρωσης από τους διοργανωτές, ως αργά το βράδυ της Παρασκευής.

Ο λαός χρεώνει στην κυβέρνηση όλη

την πολιτική ευθύνη για την καταστολή. Τους χρέωσε ακόμα και τα στημένα επεισόδια. Εκατοντάδες βίντεο στα οποία καταγράφονταν η δράση ασφαλιτών ανέβηκαν στα social, καταδεικνύοντας τη δράση τους και δηλώνοντας ότι δεν τους φοβούνται, δεν θα κάνουν πίσω και δεν πείθονται από το αφήγημα της κυβέρνησης περί προστασίας των πολιτών και της δημοκρατίας από τις δυνάμεις καταστολής.

Το ίδιο σκηνικό επαναλήφθηκε και στη συγκέντρωση και διαδήλωση την Τετάρτη 5 Μαρτίου. Δεκάδες χιλιάδες λαού πλημμύρισαν τους δρόμους και παρέμειναν στο Σύνταγμα και τους δρόμους του κέντρου έως αργά τη νύχτα. Παρά τη ρίψη χημικών και τις συλλή-

ψεις, η αστυνομία δεν κατάφερε να τρομοκρατήσει τον κόσμο που έχει δώσει ραντεβού στις συγκεντρώσεις των επόμενων ημερών.

Το ξεσηκωμένο πλήθος σίγουρα δεν είναι ενοποιημένο και δεν έχει απαντήσει τα τι και τα πώς της συνέχισης του αγώνα του. Φαίνεται, όμως, ότι ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας δεν έχουν καμία εμπιστοσύνη στο σύστημα και τους μηχανισμούς του. Μαζί με τη δικαιοσύνη, έχει μπει σε αμφισβήτηση το σύνολο της εξουσίας. Η αστυνομία, η Βουλή, τα κόμματα που συμμετέχουν σε αυτή, όλοι έχουν μερίδιο της ευθύνης για τα εγκλήματα κατά του λαού και ο λαός που βρίσκεται στο δρόμο τους τα χρεώνει.

Οι εργαζόμενοι στους σιδηρόδρομους το ξέρουν Η αντεργατική πολιτική του συστήματος είναι εγκληματική

Ανάμεσα στα πολλά ζητήματα που αναδεικνύονται απ' το πόρισμα του ΕΟΔΑΣΑΑΜ για τα Τέμπη, σημαντική είναι η αναφορά στις συνθήκες που οδήγησαν στο «τραγικό ανθρώπινο λάθος», τη γραμμή που επέλεξε αρχικά ο ίδιος ο πρωθυπουργός στην προσπάθεια ν' αποκρύψει τις κυβερνητικές ευθύνες, απευθυνόμενος στον ελληνικό λαό αμέσως μετά το έγκλημα. Είναι άλλωστε συνηθισμένη η πρακτική των κυβερνώντων να μιλάνε σαν σε ηλίθιους, ελπίζοντας μάταια ότι θ' αποδεχτεί κι ο λαός τον αντίστοιχο ρόλο. Η πραγματικότητα, τόσο κραυγαλέα που δεν μπορούσε να μην καταγραφεί και στο πόρισμα, είναι πως οι συγκεκριμένες συνθήκες ήταν το άμεσο αποτέλεσμα των επιλογών της κυβέρνησης, αυτής και των προηγούμενων, δηλαδή της αντεργατικής πολιτικής που όλο το αστικό πολιτικό προσωπικό υπηρετεί, προωθεί και υλοποιεί.

Σε πίνακά του το πόρισμα αποτυπώνει τη διαρκή μείωση του μόνιμου προσωπικού του ΟΣΕ απ' το 2010 ως και το 2024, ακόμα και μετά το έγκλημα. Στο σχετικό κείμενο διαφαίνεται μια προσπάθεια «στρογγυλέματος» της εικόνας αναφέροντας τους περίπου 400 συμβασιούχους του ΟΣΕ. Σε άλλο όμως σημείο, αναδεικνύεται πόσο μακριά είναι αυτές οι εξάμηνες συμβάσεις απ' τις πραγματικές ανάγκες, καθώς εκτιμάται πως η προσαρμογή στην πολυπλοκότη-

τα της δουλειάς απαιτεί τουλάχιστον έναν ή ενάμιση χρόνο. Η αποψίλωση του προσωπικού έγινε με δραματικούς όρους το 2011, όταν εκδιώχθηκε το 1/3, αλλά ποτέ δεν σταμάτησε. Οι αποχωρήσεις ήταν πάντα περισσότερες απ' τις προσλήψεις, που γίνονταν με το σταγονόμετρο και μεγάλη αργοπορία. Χαρακτηριστικά, στις αρχές του 2021 ο ΟΣΕ αιτήθηκε την πρόσληψη 290 υπαλλήλων, εγκρίθηκαν μόνο 119 και δυο χρόνια μετά δεν είχαν ακόμα προχωρήσει. Η καθυστέρηση χρησιμοποιήθηκε σαν άλλοθι για τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου, με την αντεργατική πολιτική να πετυχαίνει διπλό στόχο: και μείωση του προσωπικού και προώθηση των ελαστικών σχέσεων εργασίας.

Το πετσόκομμα του προσωπικού και των δικαιωμάτων του συνδέεται με όλα όσα συνέβαλαν στο έγκλημα.

Η εντατικοποίηση είναι απάνθρωπη. Στη βραδινή βάρδια, για παράδειγμα, προβλέπεται ένας μόνο σταθμάρχης, επιφορτισμένος με όλα τα καθήκοντα: κυκλοφορία, επικοινωνίες, τεκμηρίωση, αναφορές και αυτοέλεγχος. Το επιχείρημα ότι το βράδυ μειώνεται η δουλειά, συνειδητά παραβλέπει την πραγματικότητα που σχετίζεται τόσο με την κατάσταση των τρένων, όσο και της υποδομής και των τεχνικών μέσων που έχουν οι εργαζόμενοι. Το βράδυ της 28ης Φλεβάρη του 2023, στη Λάρισα υπήρχαν δύο τρένα με καθυστέρηση

λόγω ελαττώματος, μια γραμμή εκτός λειτουργίας λόγω βλάβης, ένας διακόπτης που απαιτούσε χειρισμό στο πεδίο λόγω χαλασμένου τηλεχειρισμού, ενώ οι επικοινωνίες -με κακή ποιότητα ήχου- ήταν απανωτές, με μέση διάρκεια 23 δευτερόλεπτα και μία στις τρεις αλληλοκαλυπτόμενες. Οι ίδιες οι καθυστερήσεις αυξάνουν την πίεση για ακόμα πιο γρήγορους χειρισμούς. Κι όλα αυτά σε πλαίσιο συχνών αντιπαράθεσων μεταξύ σταθμαρχών και μηχανοδηγών σχετικά με την ευθύνη για καθυστερήσεις ή ακόμα και συμβάντα (συγκρούσεις κ.ά.), καθώς δεν πρόκειται για συναδέλφους αλλά υπαλλήλους διαφορετικών εταιριών με συγκρουόμενα συμφέροντα, ειδικά όταν τίθενται ζητήματα αποζημιώσεων για διαφυγόντα κέρδη, ζημιές κτλ.

Το πόρισμα επιπλέον καταγράφει την επιβάρυνση των εργαζομένων σε πρόγραμμα βάρδιας, που μάλιστα χειροτερεύει με την ηλικία, ενώ δίνει συγκεκριμένο παράδειγμα ανθρώπου που δούλεψε 29 συνεχόμενες βραδινές βάρδιες. Κάνει δε ρητή αναφορά στο ότι οι εργαζόμενοι δεν αντιδρούν σ' αυτές τις πρακτικές και διότι συνεπάγονται αυξημένες αποδοχές, γεγονός που αποκτά ιδιαίτερη σημασία εξαιτίας της περικοπής των μισθών κατά 50% απ' το 2010.

Οι εργαζόμενοι στον σιδηρόδρομο καλούνται ν' ανταποκριθούν σε τέτοι-

Πλημμύρισαν οι δρόμοι και οι πλατείες της χώρας! Ιστορική η συμμετοχή στην απεργία της 28ης Φλεβάρη!

Θεσσαλονίκη

Εκατομμύρια εργαζόμενων, λαού και νεολαίας συμμετείχαν στις απεργιακές συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σε όλες τις πόλεις της χώρας (και στο εξωτερικό) στις 28/2, δύο χρόνια μετά το έγκλημα στα Τέμπη. Οι πλατείες και οι δρόμοι γέμισαν από απεργούς, που διαδήλωσαν την εναντίωσή τους σε έναν κόσμο που δεν τους χωράει. Οι μεγαλειώδεις διαδηλώσεις ανέδειξαν τη συνολική οργή και αγανάκτηση που συσσωρεύουν οι μάζες εδώ και χρόνια από την πολιτική που στερεί το οξυγόνο τους, που πετσοκόβει τα δικαιώματά τους. Ο κόσμος απήργησε

αψηφώντας το κλίμα τρομοκρατίας που είχαν επιβάλει το προηγούμενο διάστημα. Ο κόσμος δεν λύγισε από την αστυνομοκρατία και την καταστολή. Στην Αθήνα, εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές πλημμύρισαν τους δρόμους. Από το Σύνταγμα και τις στήλες του Ολυμπίου Διός μέχρι το Μέγαρο Μουσικής και το Μοναστηράκι, από την Ομόνοια μέχρι τη Βικτώρια, με γεμάτες τις Πανεπιστήμιου, Σταδίου, Ακαδημίας, Ερμού, Μητροπόλεως και άλλες. Από το πρωί, μπλοκ διαδηλωτών ξεκίνησαν τις συγκεντρώσεις από τα Προπύλαια και άλλα σημεία και πορεύτηκαν προς το

Σύνταγμα. Εκεί, οι συγκινητικές ομιλίες των συγγενών των θυμάτων λίγο αργότερα καθήλωσαν τα πλήθη, που σε όλη τη διάρκεια της συγκέντρωσης φώναζαν με παλμό συνθήματα. Η Ταξική Πορεία, οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, οι Αγωνιστικές Κινήσεις και η Μαθητική Αντίσταση συγκρότησαν μαχητικά μπλοκ, που από το Σύνταγμα πορεύτηκαν προς την Ομόνοια. Σε Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Ηράκλειο, Χανιά, Ξάνθη, Γιάννενα, Ηγουμενίτσα, Βόλο, Καρδίτσα, Λάρισα, Τρίκαλα, Γρεβενά, Κοζάνη, Κόρινθο και Σάμο το ΚΚΕ(μ-λ) και τα μετωπικά του σχήματα μοίρασαν

μαζί τις προκηρύξεις και τα υλικά τους, συγκρότησαν μαζί και μαχητικά μπλοκ και παρέμβηκαν στον κόσμο που ξεκύθηκε στους δρόμους, βάζοντας το διακριτό τους στίγμα. Σύντροφοι, συναγωνιστές και φίλοι της οργάνωσης, αλλά και πλατύς κόσμος που πλαισίωσε τα μπλοκ στοχοποίησε και κατήγγειλε με συνθήματα την πολιτική της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, που προκάλεσε το έγκλημα στα Τέμπη, που τσακίζει δικαιώματα και κλέβει τις κατακτήσεις του λαού και της νεολαίας. Τονίστηκε σε όλη τη διάρκεια, επίσης, με συνθήματα και ανακοινώσεις, η ανάγκη να πραγματοποιηθούν μαζικές διαδικασίες σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, για να συνεχιστεί ο αγώνας και οι κινητοποιήσεις.

Μετά τη λαοπλημύρα της 28ης Φλεβάρη, ακολούθησαν νέες κινητοποιήσεις την πρώτη βδομάδα του Μάρτη, επίσης σε μια σειρά πόλεις, η μαζικότητα των οποίων ανέδειξε ότι ο λαός και η νεολαία δεν θα μείνουν με τα χέρια σταυρωμένα, ότι θέλουν να παραμείνουν στους δρόμους, να συνεχίσουν να αγωνίζονται και να κινητοποιούνται. Οι συγκεντρώσεις της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης την Τετάρτη 5 Μάρτη χτυπήθηκαν και αυτές βίαια από τις αστυνομικές δυνάμεις. Ούτε σε αυτή την περίπτωση, βέβαια, πτοήθηκαν οι διαδηλωτές, που παρέμειναν στους δρόμους και τις πλατείες, υπερασπιζόμενοι το δικαίωμά τους στη διαδήλωση.

Ο κόσμος αντιλαμβάνεται ότι δεν έχει να περιμένει τίποτα από την αστική δικαιοσύνη τους και από τους «ριζικούς» ανασχηματισμούς που προγραμματίζουν. Ο κόσμος καταλαβαίνει ότι στους δρόμους θα κερδίσει θα το δίκιο του.

Δεν πειθεται σε καμία περίπτωση από την αστική αντιπολίτευση, που δεν μπορεί να στεριώσει καλά καλά και τάξει την ίδια και απαράλλακτη αντιλαϊκή πολιτική, που θα συνεχίζει να χτυπάει τη ζωή και τα δικαιώματά του. Μπορεί να αντιληφθεί τις ευθύνες προηγούμενων κυβερνήσεων για την ιδιωτικοποίηση των σιδηροδρόμων, να καταλάβει ότι δεν έχει να περιμένει τίποτα από κανέναν διαχειριστή της πολιτικής του συστήματος.

Είναι πολύ πιο μπροστά ακόμα και από τη ρεφορμιστική Αριστερά, που σύσσωμη καλλιεργεί κοινοβουλευτικές αυταπάτες και ψεύτικες ελπίδες για την αστική δικαιοσύνη. Που προτάσσει αιτήματα όπως το «να πέσει η κυβέρνηση» και «να τιμωρηθούν παραδειγματικά οι ένοχοι», τα οποία είναι παραπλανητικά και επικίνδυνα και στη ρίζα τους θέλουν να πνίξουν τη λαϊκή οργή και αγανάκτηση στις κάλπες.

Με αφετηρία τις συγκλονιστικές διαδηλώσεις της 28ης Φλεβάρη, ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί μέσα στους συλλογικούς χώρους του λαού και της νεολαίας. Στα σωματεία, στα φοιτητικά αμφιθέατρα, στις γειτονιές, η οργή που συσσωρεύουν εδώ και χρόνια ο λαός και η νεολαία πρέπει να γίνει αγώνας. Να εκφραστεί ακόμα πιο μαζικά στους δρόμους, με νέες και ακόμα μεγαλύτερες απεργίες και διαδηλώσεις. Οι κινητοποιήσεις πρέπει να συνεχιστούν, ο λαός να παραμείνει στους δρόμους. Γιατί μόνο μέσα από την πάλη του μπορεί να διεκδικήσει ένα μέλλον και μια ζωή με δικαιώματα. Μόνο μέσα από τους αγώνες μπορεί να κερδίσει το οξυγόνο του!

Γιάννενα

ες συνθήκες χωρίς καμιά υποστήριξη. Περνούν εξετάσεις και πιστοποιήσεις, αλλά η πραγματική εκπαίδευση απαιτεί να δουλέψουν για καιρό κοντά σε έμπειρο προσωπικό, που όμως είναι ελάχιστο, πνιγμένο και με τις βάρδιες να πρέπει να καλύπτονται. Ταυτόχρονα, τα μόνα υλικά που έχουν στη διάθεσή τους είναι είτε γενικόλογα εγχειρίδια χωρίς συγκεκριμένες οδηγίες για κάθε σταθμό, είτε διαδικασίες ανεφάρμοστες όπως αυτή περί υποχρεωτικά αυτόματης χάραξης πορείας την ώρα που αυτή η λειτουργία εμφάνιζε συνέχεια βλάβες ή θα υλοποιούταν σε μελλοντικά κέντρα ελέγχου. Όλα αυτά μπορεί να είναι χρήσιμα για τους τύπους, για να καλύπτεται δηλαδή η ανώτερη διοίκηση και να μεταφέρει την ευθύνη στους από κάτω, δεν έχουν όμως καμία σχέση με την ουσιαστική ασφάλεια που έχουν ανάγκη και δικαίωμα οι εργαζόμενοι στον σιδηρόδρομο και ο λαός που τον χρησιμοποιεί.

Οι όροι που επέδρασαν καθοριστικά στο έγκλημα το 2023 είναι ακόμα εδώ. Ο ακρωτηριασμός του κλειδούχου του ΟΣΕ που προσπάθησε ν' ανέβει σε κινούμενο τρένο της Goldair στη Σίνδο, όχι γιατί είχε κάτι να κερδίσει αλλά γιατί έτσι επιβάλει η λειτουργία των επιχειρήσεων, κρατικών και ιδιωτικών, το επισημαίνει τραγικά. Αντιμέτωποι με τους ίδιους όρους και για τους ίδιους λό-

γους βρίσκονται όλοι οι εργαζόμενοι σε δραστηριότητες που έχουν κινδύνους τόσο για τους ίδιους όσο και ευρύτερα για τον λαό. Η ασφάλειά τους υπονομεύεται απ' τα χαρακτηριστικά και τα συμφέροντα του συστήματος που βασίζεται στην εκμετάλλευση και την εξάρτηση. Αυτά εξυπηρέτησε η πολιτική περικοπής προσωπικού και δικαιωμάτων όλα τα προηγούμενα χρόνια (που υλοποιήθηκε και στον δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα), που δεν έχει καμία σχέση με τα όσα λέγονταν περί «υπεράριθμων» και «τεμπέληδων». Την ίδια προπαγάνδα χρησιμοποιεί σήμερα η κυβέρνηση για να προωθήσει την ίδια πολιτι-

κή, με τον Μητσοτάκη να μιλάει για συνεργασία με τον ιδιωτικό τομέα, κατάργηση της μονιμότητας και αξιολόγηση, «ξεκλώντας» ότι ο ΟΣΕ είναι Α.Ε., οι εργαζόμενοι του είναι αορίστου χρόνου (δηλαδή δεν έχουν μονιμότητα) και περνούν αξιολογήσεις εδώ και δεκαετίες.

Η κυρίαρχη πολιτική είναι αντεργατική κι αντιλαϊκή. Ούτε θέλει ούτε μπορεί να διορθώσει ή να βελτιώσει τίποτα. Όσο προχωράει, τόσο χειρότερη κάνει την κατάσταση. Γι' αυτό ο αγώνας ενάντια της είναι η μόνη κατεύθυνση υπεράσπισης της ζωής και των δικαιωμάτων, τόσο των εργαζομένων όσο και του λαού.

Σύνολο Μόνιμου Προσωπικού του ΟΣΕ

Έτος / Ημερομηνία	Σύνολο Μόνιμου Προσωπικού ΟΣΕ	Σταθμάρχες	Κλειδούχοι
Μόνιμο προσωπικό σύμφωνα με το οργανόγραμμα του ΟΣΕ	2.097	409	399
23/09/2024	589	108	57
31/12/2023	645	117	64
31/12/2022	735	133	69
31/12/2021	848	161	88
31/12/2020	1.002	195	121
31/12/2019	1.107	219	147
31/12/2018	1.210	247	168
31/12/2017	1.275	251	190
31/12/2016	1.368	266	209
31/12/2015	1.418	279	214
31/12/2014	1.523	298	240
31/12/2013	1.735	330	278
31/12/2012	2.013	353	321
31/12/2011	2.244	387	354
31/12/2010	3.445	564	503

Πίνακας 4: Εξέλιξη του αριθμού των μόνιμων υπαλλήλων του ΟΣΕ από το 2010 (Πηγή: ΟΣΕ)

Περίθαλψη - Νοσοκομεία

Ο λαός στους δρόμους παγώνει τα σχέδια της κυβέρνησης

Πολλά προβλήματα στον... γαλάζιο «παράδεισο» της κυβέρνησης άρχισαν να διαφαίνονται μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις του λαού για το έγκλημα στα Τέμπη. Ο κόσμος, που κατά εκατοντάδες χιλιάδες βγήκε στους, δρόμους έστειλε ένα βροντερό μήνυμα, το οποίο όσο κι αν θέλει η κυβέρνηση να διαστρεβλώνει, είναι ξεκάθαρο και τη στριμώνει μπροστά στις αγωνιστικές διαθέσεις αυτού του λαού. Έτσι, δημοσιογραφικές πηγές αναφέρουν ότι υπάρχουν οδηγίες στους υπουργούς, συμπεριλαμβανομένου του υπουργείου Υγείας, να παγώσουν προς το παρόν τις εξαγγελίες και το προχώρημα των «μεταρρυθμίσεων» που θα μπορούσαν να προκαλέσουν νέα κοινωνική αναταραχή.

Το σύστημα περίθαλψης είναι σε πολύ άσχημη κατάσταση, το προσωπικό κι οι υποδομές δεν επαρκούν για να καλύψουν τις ανάγκες που υπάρχουν και όσες αλλαγές πρόλαβε η κυβέρνηση να προχωρήσει περισσότερο χειροτέρεψαν την κατάσταση παρά τη βελτίωσαν, όπως είχαν υποσχεθεί.

Παράδειγμα το μεγάλο αλαλούμ με τις εφημερίες και τα τμήματα επειγόντων περιστατικών στην Αθήνα, και η ένταξη κάποιων κέντρων υγείας στις εφημερίες. Αυτό που τελικά κατέληξε να γίνεται είναι ράντζα σε μόνιμη βάση πλέον όχι μόνο στα μεγάλα νοσοκομεία, αλλά και σε μικρότερα, όπως το «Αλεξάνδρα», οδηγώντας σε απελπισία ασθενείς αλλά και το ιατρικό και νοσηλευτικό προσωπικό. Επίσης, τα κέντρα υγείας - όπως ήταν αναμενόμενο - δεν μπόρεσαν να αποσυμφορήσουν την κατάσταση, αφού η έλλειψη προσωπικού δεν επιτρέπει την 24ωρη λειτουργία τους σε σχε-

δόν καθημερινή βάση.

Παράλληλα, έχουν παρουσιαστεί και πολλές δυσλειτουργίες απ' το «κλείσιμο» τμημάτων επειγόντων περιστατικών διάφορων νοσοκομείων για ανακαινίσεις, οι οποίες παίρνουν πολύ καιρό, καταλήγοντας τα νοσοκομεία αυτά να υπολειμθούν. Ανάμεσα σ' αυτά και το μεγαλύτερο νοσοκομείο της Αθήνας, ο «Ευαγγελισμός». Πιο πρόσφατο παράδειγμα το κλείσιμο των χειρουργείων του ογκολογικού νοσοκομείου «Άγιος Σάββας» εν μία νυκτί για... ανακατασκευή των αιθουσών και η «μεταφορά» τους, μαζί με το προσωπικό, στην άλλη άκρη της Αθήνας στο «Σισμανόγλειο», αφήνοντας ουσιαστικά σύζυλους ασθενείς και προσωπικό.

Επίσης, αυτό που ανακοινώθηκε ότι θα ξεκινήσει απ' τον «Ευαγγελισμό» είναι οι εξ' αποστάσεως διαγνώσεις απεικονιστικών εξετάσεων... σε συνεργασία με ιδιώτες. Με το επιχείρημα ότι θα μειωθεί ο χρόνος αναμονής στα ΤΕΠ. Φυσικά, καμία συζήτηση για προσλήψεις γιατρών και προσωπικού. Έτσι, μ' ένα σμπάρο πετυχαίνουν δύο τρυγόνια: ούτε προσλήψεις θα χρειαστεί να κάνουν, και παράλληλα συνεχίζουν τις ιδιωτικοποιήσεις.

Μια απόδειξη της απελπιστικής κατάστασης που επικρατεί αποτελούν τα στοιχεία που συνέλεξε ο Πανελλήνιος Ιατρικός Σύλλογος απ' τη «Διαύγεια» και αναφέρουν ότι απ' τον Οκτώβριο του 2024 ως τον Φεβρουάριο του 2025, προσλήφθηκαν 168 γιατροί, ενώ αποχώρησαν 213· οι 126 λόγω συνταξιοδότησης και οι 87 λόγω παραίτησης. Επίσης, για τις άγονες περιοχές είχαν προκηρυχθεί 51 θέσεις, απ' τις οποίες μόνο για τις 18 εκδηλώθηκε ενδιαφέρον. Όλα αυτά

αποδεικνύουν ότι δεν ήταν πραγματικά κίνητρα αυτά που δόθηκαν απ' το υπουργείο και ότι το σύστημα έχει καταστήσει τα νοσοκομεία μη ελκυστικά σαν χώρο εργασίας, αφήνοντάς τα να ρημάζουν, μέσω μεταρρυθμίσεων.

Η πρόσφατη έρευνα που διεξήχθη στο πλαίσιο διακρατικού προγράμματος PaRIS του ΟΟΣΑ, αναδεικνύει ότι μόλις το 36% των Ελλήνων με χρόνιες παθήσεις εμπιστεύονται το ΕΣΥ. Πρόβλημα ισχυρίζονται ότι αποτελεί η έλλειψη της πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας, οι μεγάλοι χρόνοι αναμονής για ραντεβού, η καθυστερημένη διάγνωση, η αποσπασματική παροχή φροντίδας κι η έλλειψη συντονισμού. Φυσικά, οι υπεύθυνοι της έρευνας κι οι διάφοροι έγκριτοι καθηγητές που τοποθετήθηκαν απ' την κυβέρνηση σε επιτροπές, βγάζουν σαν συμπέρασμα ότι λύση σ' όλα αυτά θα είναι ο ηλεκτρονικός φάκελος, η τηλεϊατρική, ο «προσωπικός γιατρός» και η ανάπτυξη συστήματος ΠΦΥ, δηλαδή η προώθησης της ίδιας πολιτικής που έχει οδηγήσει στη σημερινή κατάσταση. Πουθενά και κανένας τους δεν αναφέρει ότι η λύση για το κύριο πρόβλημα είναι οι μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, που θα εργάζεται σε ανθρωπίνες συνθήκες, και με όρους τέτοιους που να μπορεί να παρέχει όντως την καλύτερη δυνατή περίθαλψη για τον κόσμο. Κανένας δεν λέει ότι θέλουν να κάνουν τα νοσοκομεία εφημερατζίδικα, που θα καλύπτουν μόνο τέτοιες ανάγκες και ότι για να έχει κάποιος «περισσότερη» περίθαλψη, όπως πχ. διάγνωση, παρακολούθηση, θεραπείες, θα πρέπει να μπαίνει το χέρι στην τσέπη.

Η μεταρρύθμιση, όμως, που όλες οι κυβερνήσεις κατά καιρούς θέλανε να

φέρουν εις πέρας και η τωρινή κυβέρνηση είχε υποσχεθεί πως δεν θα την αφήσει σαν εκκρεμότητα, ήταν η αλλαγή του «υγειονομικού χάρτη», κοινώς οι συγχωνεύσεις κλινικών και τμημάτων, η αλλαγή του πλαισίου λειτουργίας νοσοκομειακών μονάδων και το σχέδιο κόμβος-ακτίνες. Αυτή είναι η μεταρρύθμιση που θα αποτελούσε τον άξονα για την ολοκλήρωση της επίθεσής τους στη δωρεάν περίθαλψη. Προς το παρόν όμως φαίνεται να μη θέλουν ν' ανοίξουν άλλο ένα καυτό μέτωπο. Οπότε θα καθυστερήσουν την εφαρμογή του, υπό τον φόβο των αντιδράσεων των τοπικών κοινωνιών αλλά και των εργαζομένων.

Στόχος του συστήματος είναι να ξεμπερδέψει με την ελεύθερη πρόσβαση του λαού στη δωρεάν περίθαλψη, να ξεμπερδέψει με τη συνείδηση ότι η περίθαλψη είναι δικαίωμα του λαού και υποχρέωση του κράτους, να δώσει μερίδιο κέρδους στο ιδιωτικό κεφάλαιο και φυσικά να σωπάσει κάθε φωνή που διεκδικεί δικαιώματα.

Το τελευταίο ιδίως είναι κάτι που επιχειρείται σε όλο το δημόσιο, με διώξεις συνδικαλιστών και φήμωση κάθε φωνής αντίστασης. Το παράδειγμα της εκπαιδευτικού απ' την ΕΛΜΕ Πειραιά που τέθηκε σε δυνητική αργία απ' το υπουργείο, κόντρα μάλιστα στην απόφαση του πειθαρχικού συμβουλίου, με το «παράπτωμα» ότι υπερασπίστηκε την απόφαση του σωματείου της ενάντια στην αξιολόγηση, είναι απόδειξη του πόσο φοβούνται την κίνηση του κόσμου και την οργανωμένη πάλη των μαζών.

Αυτό λοιπόν που φοβάται το σύστημα, είναι ακριβώς αυτό που πρέπει να κάνει ο λαός: να οργανωθεί και να παλέψει ενάντια στα σχέδιά τους.

Μειώσεις σε ασφαλιστικές εισφορές σε υπερωρίες, νυχτερινά και αργίες
Ωραίο το παραμύθι, αλλά δεν έχει δράκο

Μόνο με καχυποψία μπορεί να δει κάποιος την πρόσφατη νομοθετική ρύθμιση της Κεραμέως και του υπουργείου Εργασίας σε σχέση με τις μειώσεις των ασφαλιστικών εισφορών στις υπερωρίες, τη νυχτερινή εργασία και την απασχόληση τις Κυριακές και τις αργίες. Η κυβέρνηση επιχειρεί να παρουσιάσει αυτή τη ρύθμιση ως όφελος για τους εργαζόμενους, υποστηρίζοντας ότι θ' αυξηθεί το καθαρό ποσό που λαμβάνουν λόγω της μείωσης των ασφαλιστικών τους εισφορών. Στην πραγματικότητα όμως το όφελος είναι αμελητέο, ενώ η πραγματική κερδισμένη είναι η εργοδοσία, η οποία θα πληρώνει ακόμα λιγότερες εισφορές, αυξάνοντας την κερδοφορία της σε βάρος των εργαζομένων.

Μάλιστα, το υπουργείο φέρνει και 2 παραδείγματα τα οποία σύμφωνα με τα λεγόμενά τους δείχνουν τον τρόπο με τον οποίο θα εφαρμόζονται οι παραπάνω μειώσεις στις ασφαλιστικές εισφορές. Από αυτό και μόνο θα μπορούσε να δει κανείς το πόσο «ωφέλιμο» θα είναι για έναν εργαζόμενο να δουλεύει υπερωρίες, Κυριακές και αργίες, και πόσο πραγματικά ωφέλιμο είναι για το αφεντικό ο εργαζόμενος

να δουλεύει υπερωρίες, Κυριακές και αργίες! Με λίγα λόγια, και λαμβάνοντας υπόψη και προηγούμενες ρυθμίσεις του υπουργείου για την δήμερη εργασία, καταλαβαίνουμε «πού το πάνε». Σ' αυτές τις συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα, σ' αυτές τις συνθήκες φτώχειας και ανεργίας, να εξαναγκάζεται ο εργαζόμενος σε έξτρα ώρες και μέρες δουλειάς!

Πρόκειται για ένα ακόμα επεισόδιο στη συνεχιζόμενη προσπάθεια του συστήματος για διάλυση των όρων δουλειάς και ζωής των εργαζομένων. Το βασικό δικαίωμα στη δουλειά με μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής αντιμετωπίζεται από κυβέρνηση και κεφάλαιο σαν «παρωχημένο». Με τέτοιες ρυθμίσεις, οι οποίες επιχειρούν να περισώσουν τα κυβερνητικά αφηγήματα περί «ανάπτυξης» και «επιστροφής στην κανονικότητα» που έχουν γίνει σμπαράλια στη συνείδηση του λαού, προσπαθούν να πείσουν τους εργαζόμενους να προσαρμοστούν στους νέους όρους της πραγματικότητας, με λίγα περισσότερα ψίχουλα. Αποφεύγουν, βέβαια, να πουν ότι το πολυφορεμένο επιχείρημα των «άδειων ταμείων» θα χρησιμοποιηθεί ξανά στην επόμενη φάση επίθεσης στην κοι-

νωνική ασφάλιση, με τους εργαζόμενους να καλούνται να επωμιστούν το κόστος της. Η μείωση του λεγόμενου «μη μισθολογικού κόστους» δεν είναι τίποτε άλλο παρά η ελάφρυνση του κεφαλαίου κι η μετακύλιση ακόμα μεγαλύτερου βάρους στις πλάτες και τις τσέπες των ίδιων των εργαζομένων. Αυτοί είναι που θα δουν νέες περικοπές σε συντάξεις και παροχές σε επόμενη φάση.

Ακόμα πιο επικίνδυνη είναι η σαφής κυβερνητική στόχευση στη γενίκευση της ελαστικής εργασίας. Με την εν λόγω ρύθμιση, δημιουργούνται κίνητρα για τους εργοδότες ν' αυξήσουν τις υπερωρίες, να επιβάλουν νυχτερινά και εργασία τις Κυριακές χωρίς το ανάλογο κόστος, επιδεινώνοντας ακόμα περισσότερο τις εργασιακές συνθήκες, ενώ το αφήγημα της κυβέρνησης ότι η μείωση του «μη μισθολογικού κόστους» συμβάλλει στη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας είναι παντελώς αβάσιμο. Τα μεγάλα αφεντικά, εκμεταλλευόμενοι τις «ευκαιρίες» που τους δίνει η κυβέρνηση, μειώνουν το μισθολογικό και μη μισθολογικό κόστος, αλλά δεν αυξάνουν τις προσλήψεις. Αντίθετα, οι εργαζόμενοι καλούνται να βγάζουν την ίδια ή και περισσότερη

δουλειά με λιγότερα δικαιώματα και αποδοχές.

Ας μην ξεχνάμε πως ακόμα κι αυτό το παραμυθάκι δεν αφορά του εργαζόμενους με μερική απασχόληση. Με δήθεν στόχο την αύξηση των συμβάσεων εργασίας πλήρους απασχόλησης, η κυβέρνηση πετάει έξω απ' τη ρύθμιση τους εργαζόμενους σε εστίαση και τουρισμό, που, με τις δεδομένες συνθήκες, εργάζονται κατά βάση σε νυχτερινές ώρες, Κυριακές αργίες και με πολλές ώρες υπερωριών, χωρίς ρεπό, και πολύ συχνά «μαύρα».

Σε μια περίοδο που το κόστος ζωής παραμένει αβάσταχτο, οι τιμές των βασικών αγαθών αυξάνονται κι η αγοραστική δύναμη των εργαζομένων συρρικνώνεται, είναι βασική ανάγκη η οργάνωση και η αντίσταση στις πολιτικές του συστήματος. Όσο και να προσπαθήσουν να ωραιοποιήσουν τις αντεργατικές ρυθμίσεις που εφαρμόζουν, η μόνη λύση για τη ζωή και τα δικαιώματά μας θα έρθει με τη συλλογική πάλη. Για πραγματικές αυξήσεις που θα καλύπτουν το κόστος ζωής, για πλήρη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα. Για να ζήσουμε, πρέπει να αγωνιστούμε.

28η Φλεβάρη

Μαζικό απεργιακό ποτάμι - Στους δρόμους κερδίζεται το δίκιο

Η απεργία της 28ης Φλεβάρη και οι μαζικότερες συγκεντρώσεις σε κάθε γωνιά της χώρας έχουν ήδη γραφτεί στην ιστορία του εργατικού και λαϊκού κινήματος της χώρας. Εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι όλων των ηλικιών, νέοι, μαθητές, φοιτητές, βγήκαν στο προσκήνιο με ορμή, πλημύρισαν τα κέντρα των πόλεων όλης της χώρας φωνάζοντας ένα ηχηρό «φτάνει πια» στη δολοφονική πολιτική που συνεχίζει να βρίσκεται εδώ, δύο χρόνια μετά το έγκλημα στα Τέμπη. Φωνάζοντας ένα τεράστιο «ως εδώ» σ’ ένα σύστημα που συνεχίζει να μη δίνει δεκάρα τσακιστή για τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία μπροστά στα αιματοβαμμένα συμφέροντά του, το κέρδος και την προώθηση της πολιτικής της εκμετάλλευσης και της εξάρτησης.

Η απεργία της 28ης Φλεβάρη, πάρα τον αρχικό πόλεμο που δέχθηκε απ’ το σύστημα συνολικά, αλλά και την υποταγμένη ΓΣΕΕ που σαν πιστός κυβερνητικός εταίρος αρνούταν μέχρι τελευταία στιγμή να βγάλει απόφαση συμμετοχής, αποτύπωσε τεράστια απεργιακά νούμερα. Το κλίμα παλλαϊκής συμμετοχής είχε αρχίσει να φαίνεται ήδη απ’ τις μαζικές συγκεντρώσεις στις 26 του Γενάρη και γιγαντωνόταν μέρα με τη μέρα. Η κυβερνητική επίθεση λάσπης και τρομοκράτησης των τελευταίων ημερών είχε στόχο να φρενάρει αυτήν την κίνηση. Στο ίδιο πλαίσιο η άρνηση της ΓΣΕΕ, που ανατράπηκε στην πράξη απ’ την οργισμένη θέληση των εργαζόμενων μαζών να συμμετέχουν στην απεργία, με δεδομένο και το περσινό προηγούμενο μιας μαζικής απεργίας χωρίς σχετική απόφαση της ΓΣΕΕ, που την είχε οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη ανυποληψία. Σημαντικό ρόλο έπαιξαν οι αποφάσεις εκατοντάδων πρωτοβάθμιων σωματείων και εργατικών κέντρων, που άφησαν την υποταγμένη ηγεσία μόνη και εκτεθειμένη.

Γνώριζαν πολύ καλά ότι η απόφαση γενικής απεργίας θα απελευθέρωνε ακόμη μεγαλύτερες δυνάμεις μαζικής συμμετοχής. Έτσι κι έγινε! Σε όσους εργασιακούς χώρους υπάρχει ενεργό σωματείο, πάρθηκαν αποφάσεις απεργίας

που ευνόησαν ακόμη περισσότερο τη συμμετοχή σ’ αυτή. Όπου δεν υπάρχει σωματείο και με δεδομένη την κάθε μορφής εργοδοτική τρομοκρατία, η διάθεση συμμετοχής εκδηλώθηκε είτε ανοικτά με απεργία είτε με άλλη αιτιολογία, αλλά με ξεκάθαρο σκοπό για εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενους: να μην πάνε για δουλειά αυτήν τη μέρα. Σε πολλές βιομηχανικές μονάδες, η καθολική συμμετοχή των εργατών στην απεργία ανάγκασε την εργοδοσία ν’ ανακοινώσει το σταμάτημα της παραγωγής τουλάχιστον για τις πρωινές βάρδιες. Σε μικρούς και μεσαίους εργασιακούς χώρους, η διάθεση μαζικής συμμετοχής άγγιξε απόλυτα νούμερα και έτρεψε πολλούς εργοδότες ν’ αποφασίσουν το κλείσιμο των επιχειρήσεων. Υπήρξαν ακόμη και περιπτώσεις που ανακοινώθηκε η μη περικοπή των μεροκάματων για τη συμμετοχή στην απεργία. Μέσα σ’ ένα τέτοιο ορμητικό και τεταμένο κλίμα, μερίδες των εργοδοτών ήταν (κυρίως μικροί και μεσαίοι), ή θέλησαν να δείξουν ότι είναι (μεγάλοι) ευνοϊκοί προς τη συμμετοχή, για τους δικούς τους βέβαια λόγους.

Την ίδια στιγμή, στον δημόσιο τομέα φαίνεται πως η συμμετοχή στην απεργία έπιασε πραγματικά τεράστια νούμερα. Πολλά σχολεία έμειναν κλειστά απ’ τις αποφάσεις τόσο των εκπαιδευτικών όσο και των μαθητών που με καταλήψεις κι αποχές βρέθηκαν στις διαδηλώσεις ολόκληρης της χώρας. Αντίστοιχο σκηνικό επικράτησε και στους υπόλοιπους μαζικούς εργασιακούς χώρους του δημοσίου. Στα νοσοκομεία της χώρας ήταν χαρακτηριστική η δυσκολία να βρεθεί προσωπικό ασφαλείας, ενώ σε πολλούς Δήμους η δημοτική αρχή σύρθηκε στο ν’ ανακοινώσει πρόωρη λήξη ωραρίου ώστε να συμμετέχουν όλοι στις συγκεντρώσεις.

Πολλά είναι τα στοιχεία που εκφράστηκαν στην απεργία της 28ης Φλεβάρη. Ανάμεσά τους, ορισμένα που έχουν ιδιαίτερη σημασία για τις δυνατότητες που ανοίγει στους εργαζόμενους η συγκρότηση μαζικού, αποφασιστικού, αγωνιστικού εργατικού κινήματος.

1. Το ζήτημα των εργαλείων πάλης έρχεται ξανά στο προσκήνιο. Η ύπαρξη

σωματείων, παρά την κακή κατάσταση που επικρατεί στα περισσότερα τόσο ως προς τη μικρή συμμετοχή των εργαζομένων όσο και ως προς τη λειψή λειτουργία τους και την πολιτική κατεύθυνση που κυριαρχεί σ’ αυτά, ευνόησε τη μαζική συμμετοχή κι απελευθέρωσε επιπλέον δυνάμεις. Πόσο μάλλον σε σωματεία που επιδιώκουν τη λειτουργία και την πραγματική εμπλοκή των μελών τους. Το παράδειγμα του Συλλόγου Προσωπικού Εθνικού Τυπογραφείου, που συγκρότησε μπλοκ με περισσότερους από 50 εργαζόμενους, σχεδόν το 1/3 όσων εργάζονται στον χώρο, είναι χαρακτηριστικό των δυνατοτήτων.

2. Ο ρόλος της εργοδοσίας κι η ταξική σκοπιά των επιλογών της. Όταν κατάλαβε ότι δεν μπορεί ν’ ανακόψει την ορμητική συμμετοχή, η εργοδοσία προσπάθησε ν’ αποσιωπήσει τα μεγέθη και ν’ αντιστρέψει τα γεγονότα. Θέλησε να εμφανίσει σαν δική της επιλογή το κλείσιμο των επιχειρήσεων και των υπηρεσιών κι όχι ως αποτέλεσμα της αποφασιστικής απεργιακής στάσης των εργαζομένων. Οι αποφάσεις για μη λειτουργία, για μειωμένο ωράριο, για αναγκαστική χρέωση άδειας κτλ. περισσότερο υπηρετούσαν μια κατεύθυνση υπονόμευσης της συγκρότησης των εργαζομένων και με το βλέμμα στο μέλλον, καλλιεργώντας μια λογική «κοινών συμφερόντων», παρά «βοήθειας» στη συμμετοχή στις συγκεντρώσεις. Δεν πρέπει βέβαια να αγνοηθούν κι οι περιπτώσεις ανοιχτής εργοδοτικής τρομοκρατίας, απειλών, ακόμα κι εκδικητικών απολύσεων, όπως συνέβη και καταγγέλθηκε σε βιομηχανία τροφίμων στο Αίγιο.

Η μαζική συμμετοχή στην απεργία συνδύαστηκε κι αξιοποιήθηκε για την πρωτόγνωρη συμμετοχή στις συγκεντρώσεις. Στην τεράστια συγκέντρωση στην Αθήνα, καταγράφηκαν πληθώρα πανό πρωτοβάθμιων σωματείων με εργαζόμενους να τα πλασιώνουν. Είναι γεγονός ότι το κεντρικό στίγμα της συγκέντρωσης δόθηκε απ’ τις τοποθετήσεις των οικογενειών των θυμάτων. Ωστόσο, η παρουσία δεκάδων σωματείων και συλλόγων, η ανάδειξη της απεργίας ως το βασικότερο εργαλείο απελευθέρωσης

δυνάμεων αναδεικνύει τον δρόμο που είναι ανάγκη να διανυθεί για να μπει στο στόχαστρο συνολικά η εγκληματική πολιτική και όλες οι πτυχές της. Την ίδια στιγμή, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες είτε «έλαμψαν» με την απουσία τους (ΓΣΕΕ), είτε έμειναν απλοί παρακολουθητές των εξελίξεων (ΑΔΕΔΥ & ΕΚΑ), χωρίς να επιδιώκουν να δώσουν κάποιο ιδιαίτερο στίγμα. Σε μικρότερες πόλεις, τα πανό εργατικών συνδικαλιστικών οργάνων κατά κανόνα αποτέλεσαν σημείο αναφοράς, παρότι και πάλι οι ηγεσίες μάλλον ξεπεράστηκαν απ’ τη μαζική κινητοποίηση του κόσμου, αν δεν επικείμεσαν να την υπονομεύσουν (όπως καταγγέλθηκε στην Ξάνθη όπου το τοπικό τμήμα της ΑΔΕΔΥ αποφάσισε «επιμνημόσυνη δέηση», ομιλίες «χωρίς κομματική χροιά» και «ειρηνική πορεία χωρίς κομματικά συνθήματα με προπομπό 57 κεριά», σχεδιασμός που πετάχτηκε στα σκουπίδια απ’ τους χιλιάδες διαδηλωτές).

Οι τεράστιες συγκεντρώσεις αναζητούν ήδη τη συνέχεια τους σ’ ένα αντιφατικό από πολλές πλευρές κλίμα. Απ’ τη μια, είναι παραπάνω από εμφανές ότι οι εργαζόμενες μάζες κι η νεολαία βράζουν. Η βαρβαρότητα της επίθεσης, η σκληρή καθημερινότητα, η κυνικότητα κι η ωμότητα των κινήσεων του κράτους δολοφόνου έχουν δημιουργήσει ήδη ένα μείγμα έτοιμο να εκραγεί. Την ίδια στιγμή, η αποσυγκρότηση του εργατικού λαϊκού κινήματος κι η διάλυση των συλλογικών εργαλείων οργάνωσης και πάλης δυσκολεύουν τα αναγκαία επόμενα βήματα. Σ’ αυτό το κλίμα και χωρίς καθυστερήσεις είναι ανάγκη ν’ ακουστεί πλατιά ότι κάθε επίδοξος κυβερνητικός διαχειριστής ή «σωτήρας» έχει στόχο ν’ ανακυκλώσει αυταπάτες, να ενσωματώσει τη δίκαιη οργή αντίστασης, να σύρει τον λαό μακριά απ’ τους δρόμους. Είναι ανάγκη να ενεργοποιηθούν μαζικές διαδικασίες και γενικές συνελεύσεις σε κάθε σωματείο, σε κάθε σύλλογο, σε κάθε εργασιακό χώρο. Να συνδεθεί η εγκληματική πολιτική με τις διεκδικήσεις για δουλειά, για ζωή με δικαιώματα και αξιοπρέπεια. Να παρθούν νέες αποφάσεις απεργιακού αγώνα και μαζικής κινητοποίησης.

Λιπάσματα Καβάλας - Άκυρες και καταχρηστικές οι ομαδικές απολύσεις με απόφαση του Αρείου Πάγου

Να επαναπροσληφθούν άμεσα όλοι οι εργαζόμενοι

Μετά από 9 χρόνια κινητοποιήσεων και αγώνων εκδόθηκε η απόφαση του Αρείου Πάγου, η οποία δικαίωσε τους απολυμένους των Λιπασμάτων Καβάλας, κρίνοντας τις ομαδικές απολύσεις στις οποίες είχε προβεί η εταιρεία άκυρες και παράνομες ως καταχρηστικές.

Με την 226/2025 απόφαση, κρίθηκε ότι ο όμιλος Λαυρεντιάδη λειτουργούσε μέσω παρένθετων εταιρειών, ιδίων συμφερόντων, προκειμένου να μπορέσει ν’ αποφύγει τόσο την αποπληρωμή των τεράστιων χρεών του, όσο και τις υποχρεώσεις του απέναντι στους εργαζόμενους. Η απόφαση μάλιστα είναι αμετάκλητη, που σημαίνει ότι δεν μπορεί να προσβληθεί περαιτέρω απ’ την εταιρεία, αποτελώντας έτσι νομολογιακό προηγούμενο και για άλλες αντί-

στοιχες περιπτώσεις.

Οι εργαζόμενοι έχασαν τη δουλειά τους το 2016, όταν η εταιρεία αποφάσισε να τους απολύσει αφού πρώτα τους μήνυσε, επειδή δεν δέχτηκαν ν’ αλλάξουν την εργασιακή τους σχέση. Μάλιστα το 2021, η εργοδοσία -αξιοποιώντας την ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη- παίρνει το πράσινο φως και απ’ το υπουργείο Εργασίας και το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας (ΑΣΕ), που ενέκριναν τις ομαδικές απολύσεις των εργαζομένων. Ωστόσο, οι εργαζόμενοι μέσα απ’ τον αγώνα τους και την πίεση που άσκησαν κατάφεραν να δικαιωθούν τόσο πρωτόδικα όσο και στον δεύτερο βαθμό, καθώς οι απολύσεις τους κρίθηκαν απ’ το Πρωτοδικείο και το Εφετείο άκυρες ως καταχρηστικές.

Η εργοδοσία απ’ τη μεριά της προσέφυγε στον Άρειο Πάγο με σκοπό ν’ ακυρωθούν οι δύο πρώτες αποφάσεις. Λίγες μέρες πριν τη συζήτηση της υπόθεσης στον Άρειο Πάγο μάλιστα, η κυβέρνηση αποφάσισε να περάσει μια τροπολογία «δώρο» και «δικονομικό όπλο» στα χέρια του εργοδότη, προκειμένου να ενισχύσει τον ισχυρισμό του ότι τάχα τα πολιτικά δικαστήρια δεν ήταν αρμόδια να κρίνουν αυτήν την υπόθεση κι επομένως κακώς έβγαλαν αποφάσεις, καθώς την αρμοδιότητα θα έπρεπε να έχει το Συμβούλιο της Επικρατείας.

Παρ’ όλα όμως τα τερτίπια εργοδοσίας και κυβέρνησης, ο αγώνας των απολυμένων όχι μόνο δεν κάμφθηκε αλλά συνεχίστηκε. Η παρμονή τους στον δρόμο όλα αυτά τα χρόνια, η ορ-

γάνωσή τους στο σωματείο τους, η απεύθυνσή τους σε πλήθος εργαζομένων και κλάδων, σε συνδυασμό με την αλληλεγγύη που εισέπραξαν έφερε τη δικαίωσή τους. Ωστόσο κανένας εφησυχασμός δεν πρέπει να υπάρξει μέχρι η εταιρεία να πάρει πίσω τις απολύσεις στην πράξη και να επαναπροσλάβει τους εργαζόμενους.

Η παραπάνω εξέλιξη είναι μια αναμφίβολα θετική εξέλιξη που αποδεικνύει ότι μόνο μέσα απ’ την πίεση του αγώνα οι εργαζόμενοι μπορούν και καταφέρνουν νίκες. Η νίκη των εργαζομένων των Λιπασμάτων Καβάλας πρέπει να δώσει δύναμη στο σύνολο των εργαζομένων για να δώσουν τους δικούς τους αγώνες με την αποφασιστικότητα που απαιτείται μέχρι τη νίκη.

Η Πρωτοβουλία ενάντια στον νόμο για τον κατώτατο μισθό συμβάλλει στην αναγκαιότητα συνέχισης της λαοθάλασσας της 28ης Φλεβάρη

Η Πρωτοβουλία ενάντια στον νόμο για τον κατώτατο μισθό, απ' τις 18 Γενάρη που πραγματοποιήθηκε η πρώτη ανοικτή σύσκεψη απεύθυνσης σε εργαζόμενους, σωματεία και εργατικά σχήματα, μετράει ήδη πάνω από έναν μήνα πορείας και παρέμβασης. Στο διάστημα αυτό έχει καταφέρει να αποκρυσταλλώσει τις θέσεις της σε ένα δισέλιδο κείμενο και να το διακινήσει πλατιά σε χώρους δουλειάς και εργαζόμενους, ενημερώνοντάς τους για το ζήτημα. Επίσης, είχε προγραμματίσει την πραγματοποίηση συγκέντρωσης στην πλατεία Κοραή, την Πέμπτη 6 Μάρτη στις 7.00 μ.μ.

Ωστόσο, τα μεγαλειώδη και συγκλονιστικά συλλαλητήρια καταγγελίας του εγκλήματος των Τεμπών της 26ης Γενάρη και της 28ης Φλεβάρη, επηρέασαν σημαντικά και ραγδαία το πολιτικό κλίμα. Ανέδειξαν αυτό που έτσι κι αλλιώς γνωρίζαμε, ότι υπάρχει συσσωρευμένη οργή κι αγανάκτηση στον λαό, η οποία και αναζητά αγωνιστική διέξοδο. Εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου όλων των ηλικιών βγήκαν στους δρόμους όλης της Ελλάδας και του εξωτερικού, αφηφώντας το κλίμα τρομοκρατίας και προβοκατο-

ρολογίας, για να εκφράσουν την αντίθεσή τους στην πολιτική αυτού του συστήματος που δολοφονεί ζωές, δικαιώματα και κατακτήσεις και αναγκάζει τους εργαζόμενους σε μια ζωή χωρίς αξία και αξιοπρέπεια.

Σ' αυτό το πολιτικό πλαίσιο είναι εμφανές ότι το ζήτημα των πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς και των συλλογικών συμβάσεων με δικαιώματα βρίσκεται ψηλά στην ατζέντα. Τα συλλαλητήρια της 28ης Φλεβάρη έθεσαν με τον πιο σοβαρό τρόπο την απαίτηση του λαού να μπορεί να ζει με αξιοπρέπεια, να εργάζεται και να κινείται με ασφάλεια. Ανέδειξαν όμως και την ανάγκη να υπάρχει συνέχεια. Μια συνέχεια που δεν θα εγκλωβιστεί σε κοινοβουλευτικές αυταπάτες, δεν θα συρθεί πίσω από προτάσεις μομφής και κοινοβουλευτικές παρεμβάσεις και, κυρίως, που δεν θα μετατοπίσει το πεδίο απ' τον δρόμο και τις πλατείες στα κοινοβουλευτικά έδρανα. Το κίνημα, οι εργαζόμενοι, ο λαός κι η νεολαία το έχουν δει αυτό να συμβαίνει στο παρελθόν και έχουν, μάλιστα, υποστεί και τις συνέπειες αυτής της «μετατόπισης». Σκεπτικά νωπή είναι η εμπειρία τους απ' τις

μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις ενάντια στα μνημόνια που έκλεισαν άρον άρον όταν ο ΣΥΡΙΖΑ αποφάσισε να κηρύξει «στάση κινήματος» προσβλέποντας στη νίκη του στις κάλπες. Και ο λαός κι οι εργαζόμενοι έχουν νιώσει στο πετσί τους τις ολέθριες και καταστροφικές συνέπειες αυτού.

Με βάση λοιπόν όλα αυτά, η ανάγκη για συνέχεια των μεγαλειωδών συλλαλητηρίων της 28ης Φλεβάρη προς την σωστή κατεύθυνση απαιτεί τη συμβολή και δυναμική παρέμβαση και των δυνάμεων που συγκροτούν την Πρωτοβουλία ενάντια στον νόμο για τον κατώτατο μισθό. Εξ ου και προτάθηκε και αποφασίστηκε απ' τα σωματεία και τα εργατικά σχήματα που συμμετέχουν σ' αυτήν η αναβολή της προγραμματισμένης συγκέντρωσης της 6ης Μάρτη προκειμένου να υπηρετηθεί αυτή η κατεύθυνση που αποτελεί πο-

λιτική προτεραιότητα σ' αυτήν τη φάση. Καθώς το ζήτημα του νόμου για τον κατώτατο παραμένει κεντρικό για την αντεργατική επίθεση και τα χρονοδιαγράμματα για την εφαρμογή του είναι πιεστικά, η πάλη ενάντια στον νόμο, για πραγματικές αυξήσεις σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα και συλλογικές συμβάσεις, παραμένει αναγκαία και σημαντική. Προκειμένου να υπηρετηθεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, η Πρωτοβουλία θα ορίσει σύντομα νέα ημερομηνία συγκέντρωσης. Εξάλλου, το μόνο σίγουρο είναι ότι η συνέχεια των δυναμικών κινητοποιήσεων στη σωστή κατεύθυνση θα θέσει και με άλλους όρους τους εργαζόμενους και τον λαό απέναντι στην κυβέρνηση, το σύστημα και την πολιτική του, συμπεριλαμβανομένου του ζητήματος του νόμου για τον κατώτατο μισθό.

Στον πάτο της ΕΕ οι μισθοί των εργαζομένων στην Ελλάδα

Με βάση τα τελευταία στοιχεία από έρευνα της Eurostat, οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα κατατάσσονται στην τέταρτη θέση σε ποσοστό χαμηλόμισθων μεταξύ των χωρών της ΕΕ, με τις γυναίκες και τους νέους να δέχονται τη μεγαλύτερη εκμετάλλευση. Πρόκειται για μια ακόμη έρευνα που επιβεβαιώνει ότι η επίθεση στα εργασιακά μας δικαιώματα καλπάζει με γοργούς ρυθμούς, παρά το γεγονός ότι η λεγόμενη ανάπτυξη της χώρας είναι «στα ύψη» σύμφωνα με τα πιο πρωτοκλασάτα οικονομικά φύλλα. Αντίστοιχα με την έρευνα της Eurostat, το τελευταίο τεύχος των Οικονομικών Αναλύσεων του ΚΕΠΕ παρουσιάζει στοιχεία που δείχνουν ότι ανάμεσα στα κράτη της ΕΕ οι Έλληνες εργαζόμενοι παίρνουν την πρωτιά... απ' το τέλος και πλέον επίσημα θεωρούνται οι πιο φτωχοί στην Ευρώπη, καθώς η αμοιβή τους με όρους αγοραστικής δύναμης τους τοποθετεί στον πάτο του βαρελιού. Ενώ παράλληλα, βγαίνουν δεύτεροι και στις ώρες εργασίας(!). Αυτή είναι η ανάπτυξη που μας υπόσχονταν τόσα χρόνια! Να δουλεύουμε όσο αντέξουμε, για να επιβιώσουμε με ψίχουλα και όλο τον κόπο μας να τον καρπώνονται τα ντόπια και ξένα αφεντικά!

Η συνεχής επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα κι η ολοένα και μεγαλύτερη φτωχοποίηση των εργαζομένων δεν είναι απλά μια «γκρίνια», όπως προσπαθούν να την παρουσιάσουν οι υπερασπιστές του συστήματος. Η δυσαρέσκεια των εργαζομένων είναι τόσο κραυγαλέα που αποτυπώνεται ακόμα και στις έρευνες των αστικών επιτελείων. Δεν μπορούν να κρυφτούν πλέον ούτε απ' τα δικά τους στοιχεία.

Και πως να κρυφτεί, βέβαια, η ωμή πραγματικότητα που βιώνουν εκατομμύρια εργαζόμενοι καθημερινά; Η συντριβή των μισθών, η ανασφάλεια, η εξάντληση από υπερβολικές ώρες δουλειάς, τα εργοδοτικά εγκλήματα που αφαιρούν ζωές μέρα παρά μέρα είναι μόνο μερικές απ' τις πτυχές της ζοφερής κατάστασης. Κατάσταση στην οποία έχουν οδηγήσει οι πολιτικές καταλήστευσης του λαού, που έχουν επιβληθεί απ' τις εκάστοτε κυβερνήσεις, υπακούοντας πιστά στους ιμπεριαλιστές προστάτες τους και δυνάστες μας, Ε.Ε. και Η.Π.Α. Πολιτικές που σε λίγα χρόνια κατάργησαν το δωρο, επέβαλαν δήμερη εργασία, απελευθέρωσαν τις ποινικές διώξεις ενάντια σε όποιον τολμά ν' αγωνίζεται.

Δεν είναι τυχαίο ότι η κυβέρνηση συνεχώς προσπαθεί ν' αποσιωπήσει τα δεδομένα, να ελαχιστοποιήσει την πραγματική εικόνα της εργασιακής πραγματικότητας, καταφεύγοντας σε επικοινωνιακά τρικ και υποσχέσεις ανάπτυξης. Στοχεύει ν' αποπροσανατολίσει και να ρίξει στάχτη στα μάτια των εργαζομένων. Ποιος δεν θυμάται τα market pass που δεν έφταναν ούτε για ένα super market; Πόσες φορές άραγε υποσχέθηκε η κυβέρνηση αύξηση του κατώτατου μισθού, ενώ την ίδια ώρα που η ακρίβεια καλπάζει, η αύξηση αυτή δεν μπορεί να καλύψει επουδενί την πραγματική μείωση που βιώνουμε στο πορτοφόλι μας; Ο λαός δεν έχει να περιμένει τίποτα απ' αυτό το σύστημα, που η ανάπτυξή του είναι συνυφασμένη με την ωμή εργασιακή εκμετάλλευση.

Επίδομα ανεργίας a la market pass

Από 15 Μάρτη εφαρμόζεται ο νέος τρόπος πληρωμής ορισμένων «προνοιακών» παροχών και επιδομάτων απ' τον ΟΠΕΚΑ και τη ΔΥΠΑ. Σύμφωνα με τη μεταρρύθμιση του υπουργείου Κοινωνικής Συνοχής και Οικογένειας και με εντολή της ΕΕ, το 50% του ποσού θα καταβάλλεται μέσω πίστωσης σε ειδική προπληρωμένη κάρτα για αγορές προϊόντων ή υπηρεσιών, ενώ το υπόλοιπο 50% θα καταβάλλεται σε μετρητά. Αν, για παράδειγμα, κάποιος λαμβάνει επίδομα ανεργίας ύψους 500 ευρώ, τα 250 ευρώ θα μπορεί να τα ξοδέψει αποκλειστικά μέσω της προπληρωμένης κάρτας και μόνο τα υπόλοιπα 250 ευρώ θα κατατίθενται στον λογαριασμό του. Για να χρυσωθεί το χάπι, όσοι λαμβάνουν την προπληρωμένη κάρτα μπορεί και να φανούν «τυχεροί», συμμετέχοντας σε κληρώσεις, λοταρίες και προγράμματα επιβράβευσης, που θα διεξάγουν τόσο οι τράπεζες όσο κι οι αρμόδιοι φορείς.

Η κυβέρνηση με τη γνωστή επιχειρηματολογία της, δήθεν για να ελέγχουν τι ξοδεύουν, να περιορίσουν τη φοροδιαφυγή με στόχο τη «διαφάνεια» και τον «εκσυγχρονισμό», ίσως και για την προστασία τους απ' τα τυχερά παιχνίδια, κλιμακώνει την επίθεση σε βάρος των ανέργων και κατ' επέκταση όλων των εργαζομένων. Με όλους τους αντεργατικούς νόμους έχουν προωθήσει σειρά χτυπημάτων στην προστασία των εργαζομένων απ' την ανεργία. Το «ποινολόγιο των ανέργων», τα προγράμματα ενίσχυσης της εργοδοσίας, ο νόμος για τον κατώτατο μισθό, οι αλλαγές/κόφτες στο επίδομα ανεργίας που ξεκινούν πιλοτικά και όλες οι αντίστοιχες «μεταρρυθμί-

σεις» συνοδεύονται μόνιμα απ' την αισχρή συστημική προπαγάνδα περί «τεμπέληδων», «ψευτο-ανέργων με βίλες», «προσωπικής επιλογής» κ.ο.κ. με στόχο να φορτώνει τα θύματα της λειτουργίας και της πολιτικής του συστήματος με το βάρος της υποτιθέμενης «ατομικής ευθύνης» τους και, ταυτόχρονα, να εντείνει τους εκβιασμούς σε όσους έχουν δουλειά.

Με τη νέα αλλαγή, το κράτος θέλει επί της ουσίας να ορίζει ακόμα πιο συγκεκριμένα το πώς θα ζουν οι άνεργοι και με ποιον τρόπο θα ξοδεύουν το ψευτοεπίδομα, το οποίο το λαμβάνουν εν τέλει 3 στους 10 ανέργους. Ακόμα και γι' αυτούς, το ταμείο ανεργίας δεν καλύπτει ούτε τα βασικά στις συνθήκες τεράστιας και συνεχιζόμενης ακρίβειας. Η προπληρωμένη κάρτα αποτελεί ακόμα ένα χτύπημα στο δικαίωμα των ανέργων να ζουν με αξιοπρέπεια και στο δικαίωμα όλων των εργαζομένων στην προστασία απ' την ανεργία.

Τα επιδόματα και κυρίως το ταμείο ανεργίας δεν είναι ούτε φιλανθρωπία, ούτε παροχή του φιλεύσπλαχνου κράτους. Είναι ΔΙΚΑΙΩΜΑ! Είναι κεκτημένο μέσα απ' τους αγώνες της εργατικής τάξης. Και ως τέτοιο πρέπει να το υπερασπιστεί. Σε γειτονιές, σε σωματεία, στον δρόμο του αγώνα, πρέπει να παρθούν πρωτοβουλίες ώστε άνεργοι και εργαζόμενοι από κοινού ν' αντισταθούν στις αντιδραστικές αλλαγές στο ταμείο ανεργίας και να διεκδικήσουν επίδομα ανεργίας που να καλύπτει το κόστος ζωής για όλο το διάστημα της ανεργίας, πλήρη και σταθερή δουλειά για όλους, πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, ζωή και δουλειά με αξιοπρέπεια και δικαιώματα!

Διεθνιστική Συνάντηση

Τοποθετήσεις των ξένων οργανώσεων στο αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό διεθνιστικό διήμερο

(συνέχεια στη σελ. 12)

Δημοσιεύουμε σύντομα αποσπάσματα από τις τοποθετήσεις των αντιπροσωπειών των ξένων οργανώσεων στο αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό διεθνιστικό διήμερο στις 22 και 23 Φλεβάρη, στη συζήτηση της πρώτης ημέρας με τίτλο: «Ποιες αντιθέσεις τραντάζουν τον πλανήτη και παράγουν πολέμους; Ποια η κατεύθυνση ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και της πάλης των λαών;».

Ολόκληρες οι τοποθετήσεις είναι αναρτημένες στην ιστοσελίδα της οργάνωσης www.kkeml.gr.

Επαναστατικό Φοιτητικό Μέτωπο (Ινδία)

(...) Επιβεβαιώνοντας την εκτίμηση του συντρόφου Λένιν για την επανάσταση σε στάδια, τα εντεινόμενα εθνικοαπελευθερωτικά, δημοκρατικά και επαναστατικά κινήματα στις καθυστερημένες χώρες, οι αγώνες της εργατικής τάξης στις καπιταλιστικές-ιμπεριαλιστικές χώρες και τα κινήματα προστασίας του περιβάλλοντος σε όλο τον κόσμο τα τελευταία τρία χρόνια μπορεί να μετατραπούν σε ένα νέο κύμα επαναστάσεων στον κόσμο. Οι αγώνες και οι επαναστάσεις των λαών μπορεί να σταματήσουν τον κίνδυνο ενός Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου. Ή αλλιώς, αν οι λαϊκοί αγώνες και το κύμα των επαναστάσεων δεν αποκτήσουν την ισχύ να αποτρέψουν αυτόν τον κίνδυνο, ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος μπορεί να ξεκινήσει και εξ' αυτού να προκύψουν επαναστάσεις. Ωστόσο, όπως είπε ο σύντροφος Μάο τη δεκαετία του 1970, «ο Παγκόσμιος Πόλεμος μπορεί να έρθει και εξ' αυτού να προκύψουν επαναστάσεις, αλλά και η έξαρση της επανάστασης μπορεί να περιορίσει τον Παγκόσμιο Πόλεμο. Η επανάσταση είναι η κύρια τάση στη σημερινή εποχή». Αυτή η κατάσταση έχει εμφανιστεί σήμερα για άλλη μια φορά.

Η ειρήνη είναι προσωρινή και ο πόλεμος είναι φυσικός στο πλαίσιο του ιμπεριαλισμού. Μόνο η ήττα όλων των ιμπεριαλιστών μπορεί να καταστήσει την ειρήνη μόνιμη. Το τέρας του ιμπεριαλισμού, ακόμη και με τη συγκέντρωση όλων των δυνάμεών του, είναι αδύνατο να ελέγξει το αυξανόμενο κύμα των λαϊκών αγώνων σε όλο τον κόσμο. Οι μάζες εκδηλώνουν την οργή τους ενάντια στους επιθετικούς πολέμους και τους εκφοβισμούς του ιμπεριαλισμού, ιδιαίτερα του αμερικάνικου, ενάντια στην ιμπεριαλιστική καταπίεση των εθνών και των λαών, ενάντια στην ιμπεριαλιστική παγκοσμιοποίηση και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και ενάντια στα φασιστικά μέτρα και την καταστολή. Το καθήκον του διεθνούς κομμουνιστικού φοιτητικού-νεολαιίστικου κινήματος είναι να αγωνιστεί ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους για την ειρήνη, ενώ παράλληλα θα πολεμά τους ιμπεριαλιστές και τους υπηρέτες τους με δίκαιους επαναστατικούς εμφύλιους πολέμους. Είτε θα αφανιστούμε από τον ιμπεριαλισμό, είτε θα βαδίσουμε προς τον κομμουνισμό.

Αντιιμπεριαλιστική Δράση (Δανία)

(...) Αντί να υποστηρίζει τον πραγματικό ένοπλο αγώνα για την εθνική απελευθέρωση όλης της Παλαιστίνης, η μικροαστική τάξη (...) περιορίζεται να διαμαρτυρηθεί ζητώντας την παύση της ισραηλινής τρομοκρατίας και της αντίστασης του παλαιστινιακού ένοπλου αγώνα, που τελικά σημαίνει τη συνέχεια του κράτους του Ισραήλ.

Με αυτόν τον τρόπο η κυριαρχία της μικροαστικής τάξης πάνω στο κίνημα εξυπηρετεί, τελικά, το παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα. Αυτό εμείς, ως αντιιμπεριαλιστές, δεν μπορούμε να το αποδεχτούμε. Πρέπει να ενώσουμε τις αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις, τόσο διεθνώς, αλλά και στις χώρες μας και να σχηματίσουμε ένα κοινό αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο. Γι' αυτό παλεύουμε με όλες μας τις δυνάμεις και γι' αυτό στηρίζουμε την ίδρυση της διεθνούς οργάνωσης της «Αντιιμπεριαλιστικής Λίγκας» (...).

Ελπίζουμε ότι όλοι οι σύντροφοι εδώ σήμερα συμμερίζονται την άποψή μας ότι πρέπει να αγωνιστούμε για να επιτύχουμε μια υψηλότερου επιπέδου ενότητα μεταξύ αντιιμπεριαλιστικών οργανώσεων και να οικοδομήσουμε ένα κίνημα καλύτερα εξοπλισμένο για να κινητοποιήσει τις μάζες, ώστε να πολεμήσουν τον ιμπεριαλισμό σε όλες τις μορφές του και παντού.

Λόγω της κυριαρχίας των μικροαστών, το κίνημα στη Δανία έχει περιοριστεί σε μεγάλο βαθμό σε διαδηλώσεις, πολιτιστικές εκδηλώσεις και εργαστήρια. Όλα αυτά είναι εξ' ολοκλήρου εντός των ανοχών του ιμπεριαλιστικού δανέζικου κράτους και ως εκ τούτου μπορούν να αγνοηθούν με ασφάλεια από τις δυνάμεις ασφαλείας και άλλους αντιδραστικούς.

Στις διαδηλώσεις στις περισσότερες πόλεις επιτρέπονται οι ομιλίες σχεδόν αποκλειστικά στους αστούς σοσιαδημοκράτες πολιτικούς και ειρηνιστές διανοούμενους και δεν επιτρέπονται το μοίρασμα πολιτικών φυλλαδίων, οι σημαίες και τα πανό με λογότυπα ή σύμβολα οργανώσεων.

Όλα αυτά είχαν ως αποτέλεσμα να κυριαρχήσει στο φιλοπαλαιστινιακό κίνημα σε ολόκληρη τη Δανία μια πασιφιστική και μικροαστική πολιτική γραμμή, εκτός από την πόλη του Άαλμποργκ. (...) στο Άαλμποργκ χτίσαμε ένα κίνημα υπέρ της Παλαιστίνης ως ένα γνήσιο αντιιμπεριαλιστικό προλεταριακό κίνημα αλληλεγγύης. (...)

Ένωση Κομμουνιστών (Γαλλία)

(...) αν οι προλετάριοι των ιμπεριαλιστικών χωρών δεν είναι επαναστατικοί,

είναι κυρίως επειδή δεν είναι προς το άμεσο συμφέρον τους. Το ιστορικό τους συμφέρον -η επανάσταση και η δικτατορία του προλεταριάτου- εξακολουθεί να είναι ένα πολύ πιο ριψοκίνδυνο στοίχημα από το status quo, την κυριαρχία του καπιταλισμού, που ωστόσο κρατάει υποσχέσεις που εξακολουθούν να φαίνονται αξιόπιστες, ακόμη και ανάμεσα στις εξαθλιωμένες παρυφές του προλεταριάτου. Η μαζική συσπείρωση του προλεταριάτου στον κομμουνιστικό αγώνα θα είναι δυνατή μόνο όταν οι υποσχέσεις του καπιταλισμού πλέον δεν θα ευσταθούν. Αλλά δεν έχουμε φτάσει ακόμα εκεί στη Γαλλία.

Φυσικά, δεν υποστηρίζουμε την υποχώρηση από τους οικονομικούς αγώνες του προλεταριάτου. Ο αγώνας μέσα στις μάζες είναι καθήκον για όλους τους επαναστάτες. Αυτή η δουλειά είναι απαραίτητη για να συλλάβουμε το αγωνιστικό πνεύμα των μαζών, να διατηρήσουμε και να αναπτύξουμε έναν οργανικό δεσμό μεταξύ του κομμουνιστικού κινήματος και του εργατικού κινήματος και να προετοιμάσουμε τη συγχώνευσή τους.

Ωστόσο, το κύριο εμπόδιο για την ανάπτυξη των κομμουνιστικών οργανώσεων στις ιμπεριαλιστικές χώρες σήμερα είναι το επίπεδο της εκπαίδευσής τους, τόσο θεωρητικά όσο και πρακτικά. Ο θεωρητικός ερασιτεχνισμός οδηγεί σε λανθασμένες αναλύσεις και λανθασμένες αποφάσεις. Ο πρακτικός ερασιτεχνισμός οδηγεί στην ευθραυστότητα των οργανώσεων και στη στασιμότητα σε μη φιλόδοξες δράσεις. Πρέπει λοιπόν να εργαστούμε πρώτα και κύρια για να αυξήσουμε το επίπεδο εκπαίδευσης και εποπτείας των αγωνιστών μας, ώστε να αποκτήσουν την πειθαρχία και τις δεξιότητες που χρειάζονται οι κομμουνιστές. Αυτή τη στιγμή, το θεμελιώδες καθήκον μας είναι να εκπαιδεύσουμε επαγγελματίες επαναστάτες.

Τέλος, πρέπει να συνεχίσουμε να οικοδομούμε και να διατηρούμε δεσμούς μεταξύ των οργανώσεών μας, για να αναπτύξουμε τον διεθνισμό στο κομμουνιστικό κίνημα. Αυτό είναι απαραίτητο, πρώτα απ' όλα για να κατανοήσουμε καλύτερα τις ευκαιρίες και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι σύντροφοί μας σε όλο τον κόσμο, και να αντλήσουμε έμπνευση από τις επιτυχίες και τις αποτυχίες τους για να προοδεύσουμε εμείς οι ίδιοι. Δεύτερον, για να τροφοδοτήσουμε την κομμουνιστική συζήτηση και τον αγώνα γραμμών και να προωθήσουμε τη μαρξιστική επιστήμη προς μια καλύτερη κατανόηση των μέσων για τη νίκη. Τρίτον, για να κρατήσουμε ζωντανή τη διεθνή αλληλεγγύη και να είμαστε ενωμένοι πέρα από τα

σύνορα στην παγκόσμια επανάσταση. Και τέταρτον, για να ζωντανέψουμε την κοινή μας θέρμη για τη δικαιοσύνη και την ομορφιά του αγώνα μας.

Κομμουνιστική Οικοδόμηση (Γερμανία)

(...) Τι σημαίνουν οι πολεμικές προετοιμασίες για εμάς τους κομμουνιστές; Στο πρόγραμμά της, η οργάνωσή μας αναφέρει τα εξής για την κατάσταση του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος: «Διεθνώς, υπάρχει σήμερα μόνο ένας μικρός αριθμός μαρξιστικών-λενινιστικών δυνάμεων που εργάζονται σοβαρά για την κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη μέσω ενός επαναστατικού εμφύλιου πολέμου. Πολλές οργανώσεις έχουν μέχρι στιγμής αποτύχει να ξεπεράσουν το επίπεδο ενός σχετικά στενού κύκλου ή, απογοητευμένες από δεκαετίες αποτυχιών, έχουν πέσει στο τέλμα του ρεφορμισμού και έχουν απορροφηθεί πλήρως στην καθημερινή μικροπολιτική».

Το κομμουνιστικό κίνημα βρίσκεται σε μια ιστορική φάση αδυναμίας. Στις περισσότερες χώρες υπάρχει έλλειψη ισχυρών κομμουνιστικών κομμάτων που να μπορούν να κινητοποιήσουν τις μάζες και να τις οδηγήσουν στον αγώνα. Ταυτόχρονα, η σημερινή εποχή θέτει μεγάλα καθήκοντα σε όλο τον κόσμο. Σε τελική ανάλυση, πρόκειται για την αποτελεσματική καταπολέμηση της στρατιωτικοποίησης των χωρών μας στο πλαίσιο της προετοιμασίας μεγάλων ιμπεριαλιστικών πολέμων διαμοιρασμού και της αυξανόμενης φασιστικοποίησης που συνδέεται με αυτή τη διαδικασία.

Επιπλέον, η κατάσταση του εργατικού-συνδικαλιστικού κινήματος σε πολλές χώρες δεν είναι καλύτερη. Υπήρξαν επανειλημμένες δράσεις εδώ κι εκεί ενάντια σε αποστολές όπλων στην Ουκρανία ή στο Ισραήλ.

Υπάρχει επίσης η ελπίδα ότι το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης προς τον παλαιστινιακό λαό έχει παίξει τον ρόλο του στην απαξίωση του Ισραήλ και την τρέχουσα εκκενρία. Ωστόσο, αυτό το κίνημα επανειλημμένα στερήθηκε μια ξεκάθαρη, αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση σύνδεσης με την εργατική τάξη.

Αλλά αυτή η αντίσταση απέχει ακόμα πολύ από το να είναι τόσο ανεπτυγμένη όσο θα έπρεπε. Οι μεγάλοι ταξικοί αγώνες και, πάνω απ' όλα, οι συγκεκριμένες νίκες ενάντια στον πόλεμο εξακολουθούν να λείπουν. Λείπει ένα προλεταριακό αντιπολεμικό κίνημα και μια κομμουνιστική, αντιιμπεριαλιστική αντίσταση. (...)

Τοποθετήσεις των ξένων οργανώσεων στο αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό διεθνιστικό διήμερο

Κομμουνιστική Ένωση Εργατών (Μαρξιστική - Λενινιστική - Μασοϊκή) (Κολομβία)

(...) Το να προσπαθήσουμε να λύσου- με τα εθνικά ζητήματα στο ιμπεριαλιστι- κό στάδιο του καπιταλισμού χωριστά και χωρίς να εκμηδενίσουμε την εξουσία του κεφαλαίου, το να προσπαθήσουμε να τα λύσουμε πριν από τον θρίαμβο της Νέας Δημοκρατικής Επανάστασης στις κατα- πιεσμένες φεουδαρχικές και ημιφεου- δαρχικές χώρες ή πριν από τον θρίαμβο της Σοσιαλιστικής Επανάστασης στις κα- ταπιεσμένες καπιταλιστικές χώρες, είναι μια μικροστική δημοκρατική πολιτική που έχει σχεδιαστεί για να πολεμήσει τον ιμπεριαλισμό χωρίς να ξεπεράσει τα όρια του καπιταλισμού.

Η εμπειρία στον 20ό αιώνα μας δείχνει πως αστικές φαρτίες και αστοί που κατέ- λαβαν την εξουσία σε ορισμένες χώρες της Ασίας και της Αφρικής κάτω από αν- τιιμπεριαλιστικά δημοκρατικά λάβαρα, στη συνέχεια μεταμορφώθηκαν σε δυνά- στες στην υπηρεσία του ιμπεριαλισμού. Επίσης, η εμπειρία των εθνικοαπελευθε- ρωτικών κινημάτων στη Λατινική Αμερική που καθοδηγούνται από τη μικροαστική τάξη και από αστικά και μικροαστικά τμή- ματα που κυβερνούν σήμερα σε ορισμέ- νες χώρες, δείχνει ότι ο αντιιμπεριαλιστι- κός λόγος τους και ο αγώνας τους ενάν- τια στον ιμπεριαλισμό είναι, στην πραγ- ματικότητα, δέσμευση συνέχισης της κα- ταπίεσης και εκμετάλλευσης του λαού.

Η απομόνωση της πάλης ενάντια στον ιμπεριαλισμό από αυτή των εργατών ενάν- τια στο κεφάλαιο είναι ωμός εθνικισμός, που θωλώνει τη σκέψη του προλεταριά- του, παραβιάζει την ταξική του ανεξαρτη- σία και ευνοεί την ιδεολογική και πολιτική κυριαρχία της αστικής τάξης. Ένας τέτοιος διαχωρισμός σημαίνει κουκουλώμα, άμ- βλυσση και συγκάλυψη των βαθιών αντι- φάσεων του ιμπεριαλιστικού σταδίου του καπιταλισμού, αντιφάσεις που κάνουν την επανάσταση αναπόφευκτη.

Μεγάλη επιτυχία της Αντιιμπεριαλιστικής Αντιπολεμικής Διεθνιστικής Συνάντησης στις 22 και 23 Φλεβάρη

Μια πολύ σημαντική, πλούσια, μαζική και πο- λύπλευρη πολιτική δια- δικασία, με κινηματικές και πο- λιτιστικές πλευρές, ήταν η **Αν- τιιμπεριαλιστική Αντιπολεμική Διεθνιστική Συνάντηση**, που πραγματοποιήθηκε το Σάββα- τοκύριακο 22 και 23 του Φλε- βάρη στο Πάντειο Πανεπιστή- μιο και στην Καλλιθέα. Είχε προηγηθεί, όλο το προηγούμε- νο διάστημα, η εντατική και πλατιά διάδο- ση του καλέσματος για την πρωτοβουλία αυτή, που πήρε το ΚΚΕ(μ-λ), θεωρώντας την ως μια σημαντική συμβολή στην υπό- θεση οικοδόμησης του -τόσο αναγκαίου- αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινή- ματος, καθώς και στην επίδιωξη συντονι- σμού και συνεννόησης με οργανώσεις από διάφορες χώρες του κόσμου, στη βάση αυτή. Στο διήμερο, εκτός από το μεγάλο δυναμικό κόσμου που συμμετείχε απ’ την Αθήνα και την επαρχία, παραβρέθηκαν και αντιπροσωπίες οργανώσεων και δυνά- μεων από διάφορες χώρες.

Οι εκδηλώσεις ξεκίνησαν το πρωί του Σαββάτου, με μαχητική διαδήλωση στην Καλλιθέα, όπου διαδηλωτές απ’ την Ελλά- δα και τις ξένες αντιπροσωπίες, ξεκινών- τας απ’ την Πλατεία Δαδάκη, πορεύτηκαν στην κεντρική λεωφόρο Ελ. Βενιζέλου και «χρωμάτισαν» τη γειτονιά με αντιιμπερια- λιστικά και αντιπολεμικά συνθήματα, ενάν- τια στον άδικο πόλεμο ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ρωσίας στην Ουκρανία και για Λευτεριά στην Πα- λαιστίνη, απ’ τη Μεσόγειο μέχρι τον Ιορδάνη. Έκδηλο ήταν το ενδιαφέρον του λαού της περιοχής, που ήταν γεμάτη κόσμο.

Στη συνέχεια, σε μια κατάμεστη από κό- σμο αίθουσα στο Πάντειο, ξεκίνησε η διε- θνιστική εκδήλωση με θέμα: «**Ποιες αντι- θέσεις τραντάζουν τον πλανήτη και πα- ράγουν πολέμους; Ποια η κατεύθυνση ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος και της πάλης των λαών**».

Σ’ αυτήν, μετά το καλωσόρισμα εκ μέ- ρους του ΚΚΕ(μ-λ) από τον **σ. Τάσο Μπαί- ρακτάρη**, ακολούθησε η τοποθέτηση του **σ. Νίκου Παπαβασιλείου εκ μέρους του Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ)**, που παρουσίασε, σε 8 σημεία, τις εκτιμήσεις και τις θέσεις της Οργάνωσης. Στη συνέχεια, προβλήθηκε βίντεο με τον χαιρετισμό από το Επαναστα- τικό Φοιτητικό Μέτωπο στην Ινδία. Ακολού- θησαν οι τοποθετήσεις από τις διεθνείς αν- τιπροσωπίες που παραβρέθηκαν:

- Από τον σ. Martin, από την Αντιιμπε- ριαστική Δράση, από τη **Δανία**.
- Από τον σ. Erwan, από την Ένωση Κομ- μουνιστών, από τη **Γαλλία**.
- Από τον σ. Ruben, από την Κομμουνι- στική Ένωση Εργατών (Μαρξιστική - Λενινι- στική - Μασοϊκή), από την **Κολομβία**.
- Από τον σ. Lucas, από την Κομμουνι- στική Οικοδόμηση, από τη **Γερμανία**.
- Από τον σ. Emerson, από τον Λαϊκό Φοιτητικό Κίνημα, από τη **Μάλτα**.
- Από τον σ. Emanuel, από το Μασοϊκό Κομμουνιστικό Κόμμα **Ιταλίας**.
- Από τον σ. Ali, από το Κομμουνιστικό Κόμμα **Τουρκίας / Μαρξιστικό Λενινιστικό (ΤΚΡ/ΜΛ)**.

Συνκά, η αίθουσα δονούνταν από συν- θήματα, ενώ ιδιαίτερος ενθουσιασμός εκ- φράστηκε κατά την ομιλία του **Παλαιστινι- ου αγωνιστή, Yehya Asker**, από την Παλαι- στινική Κοινότητα Θεσσαλονίκης.

Στη συνέχεια διαβάστηκαν χαιρετισμοί από οργανώσεις και δυνάμεις που δεν μπό- ρεσαν να παρευρεθούν, όπως από την Επα- ναστατική Κομμουνιστική Λίγκα από τη **Νορβηγία**, το Επαναστατικό Μέτωπο για την υπεράσπιση των λαϊκών δικαιωμάτων από τη **Βραζιλία** και το Λαϊκό Ρεύμα Κόκκι- νος Ήλιος, από το **Μεξικό**. Χαιρετισμός δια- βάστηκε και από την Αντιιμπεριαλιστική Λίγκα, ενώ από τον αντιπρόσωπο από την Ιταλία διαβάστηκε και σύντομος χαιρετι- σμός από τον Διεθνή Συντονισμό Αλληλεγ- γής στον Λαϊκό Πόλεμο στην Ινδία. Η εκ- δήλωση ολοκληρώθηκε με σύντομα κλεισί- ματα των οργανώσεων και την καταληκτι- κή τοποθέτηση εκ μέρους του **Κ.Ο. του ΚΚΕ(μ-λ) από τον σ. Νίκο Παπαβασιλείου**.

Η όλη διαδικασία χαρακτηρίστηκε από έντονο πολιτικό ενδιαφέρον, δεδομένης της παράθεσης προσεγγίσεων και απόψε- ων, που, παρά τις ιδιαίτερες και διαφορε- τικές εκτιμήσεις που εκφράστηκαν σε ορι- σμένα ζητήματα, όλες συνέκλιναν στην εναντίωση σε κάθε ιμπεριαλιστή «προστά- τη» (ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ-Ρωσία-Κίνα), στην ανάγκη ανάπτυξης του αντιιμπεριαλιστι- κού-αντιπολεμικού κινήματος, καθώς και του συντονισμού ανάμεσα σε δυνάμεις από διάφορες περιοχές του κόσμου, σε αυτή τη βάση. Σημαντικό επίτευγμα ήταν η έκδοση **Κοινής Ανακοίνωσης** για τη Συνάντηση, από το ΚΚΕ(μ-λ) και με οργανώσεις του εξωτερικού που παραβρέθηκαν, καθώς και η συμφωνία για τη δημιουργία κοινού δια- δικτασικού πληροφοριακού δελτίου.

Το βράδυ του Σαββάτου 22/2 ακολουό- θησε συναυλία με τον **Φάνη Αφανή**, τον **Zografos** και τους **Babuska Band** καθώς και **Ικαριώτικο γλέντι**, με μεγάλη συμμετοχή.

Τη δεύτερη ημέρα, πραγματοποιήθηκε η εκδήλωση για το αντιπολεμικό κίνημα στη χώρα μας με τίτλο: «**Ουκρανία, Μ. Ανατολή αντιδραστικός ελληνοτουρκικός**

Ανακοίνωση της Αντιιμπεριαλιστικής Αντιπολεμικής Συνάντησης της Αθήνας 22-23 Φλεβάρη 2025

Όλες οι αντιθέσεις του πλανήτη παροξύνονται, κλιμακώνονται οι αν- τεραγτικές αντιλαϊκές πολιτικές. Οι βασικές ιμπεριαλιστικές δυνά- μεις ανταγωνίζονται για ένα νέο μοίρασμα των αγορών και των σφαιρών επιρροής, αναζητούν το ξεπέρασμα της παγκόσμιας κρίσης μέσα από την προετοιμασία του Γ’ Παγκόσμιου Πολέμου. Οι λαοί του κόσμου βιώνουν με τον πιο άγριο τρόπο τις επιπτώσεις του ανταγωνισμού τους.

Ο άδικος πόλεμος στην Ουκρανία, ανάμεσα στον ρωσικό ιμπεριαλισμό από τη μια, και τους ΗΠΑ-Δύση και του ενεργούμενου τους αντιδραστικού καθεστώτος Ζελένσκι από την άλλη, μετράει ήδη εκατοντάδες χιλιάδες νε- κρούς και τραυματίες και σήμερα αποτελεί το επίκεντρο αυτών των αντα- γωνισμών. Ο ηρωικός Παλαιστινιακός λαός αντιστέκεται στην επιχείρηση γενοκτονίας των δολοφόνων σιωνιστών του Ισραήλ που υπηρετούν τα σχέ- δια των αμερικάνων ιμπεριαλιστών. Στην ίδια βάση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και επεμβάσεων οι σφαγές απλώνονται σε όλη τη Μ. Ανατο- λή. Στο ίδιο πλαίσιο είναι και οι εξελίξεις από τον Καύκασο και τα Βαλκάνια, ως την Αφρική, από τον Ειρηνικό ωκεανό και τη Λ. Αμερική ως τον Αρκτικό Κύκλο.

Το μίσος, ο σοβινισμός και οι εθνικισμοί ενισχύονται για να χτυπήσουν τις λαϊκές αντιστάσεις και να ενισχύσουν τους ανταγωνισμούς των ισχυρών. Σε όλες τις χώρες του πλανήτη τα πολιτικά συστήματα προετοιμάζονται και παίρνουν μέτρα πολιτικά, οικονομικά και στρατιωτικά μπροστά στο ενδεχό- μενο ενός γενικευμένου πολέμου. Ο ιμπεριαλισμός καταδυναστεύει τους λα- ούς και το κεφάλαιο εντείνει ολοένα και περισσότερο την εκμετάλλευση της εργατικής τάξης, ωθώντας την σε συνθήκες σύγκρουσης σκληριάς προκειμέ- νου να αυξήσει τα κέρδη του και να επιβάλει την ταξική του κυριαρχία.

Η εργατική τάξη, οι λαοί και η νεολαία, παντού στον κόσμο, με αγώνες και εξεγέρσεις αντιστέκονται στην καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική βαρβαρό- τητα. Εκφράζουν, με τους όρους που σήμερα έχουν κατακτήσει, την οργή τους και τις διεκδικήσεις τους. Οι αγώνες αυτοί αναζητούν και χρειάζονται την αναβάθμιση της συγκρότησής τους και τη διαμόρφωση της επαναστατι- κής προοπτικής τους.

Ωστόσο, η τροχιά των εξελίξεων κάνει πιο επιτακτική την ανάγκη αυτή. Μπροστά στην όξυνση των πολεμικών κινδύνων, τις απειλές ακόμα και για πυρηνικό πόλεμο, είναι αναγκαίο να γίνουν βήματα στην κατεύθυνση του **Αντιιμπεριαλιστικού-Αντιπολεμικού Μετώπου Πάλης των Λαών**.

Είναι συνεπώς φανερή η ανάγκη να οικοδομηθούν όροι συντονισμού των αντιιμπεριαλιστικών και επαναστατικών δυνάμεων, από όσο πιο πολλές χώρες και περιοχές στον κόσμο είναι δυνατό.

- Για να ευνοεί και να λειτουργεί προωθητικά στην προσπάθεια συγκρό- τησης της αντιιμπεριαλιστικής πάλης σε κάθε χώρα.
- Για να ενισχύεται διεθνώς η κατεύθυνση της φιλίας και αλληλεγγύης των λαών κόντρα στο φασιστικό και εθνικιστικό δηλητήριο που σπέρνει το κεφάλαιο και οι εκπραστές του.

Οι οργανώσεις που υπογράφουμε αυτή την ανακοίνωση και συμμετείχα- με στην Αντιιμπεριαλιστική Αντιπολεμική Συνάντηση στην Αθήνα στις 22- 23/2/25 επιδιώκουμε μια κοινή διαδρομή ενημέρωσης, όσο το δυνατόν συν- τονισμού, και πάλης όχι μόνο μεταξύ μας αλλά και με όσες δυνάμεις θέλουν να συμβάλλουν σε αυτή την κατεύθυνση. Κατεύθυνση που το πολιτικό της στίγμα θα έχει ως άξονες:

- Κοινοί αγώνες των λαών ενάντια στους άδικους πολέμους και τον ιμ- περιαλισμό
- Ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και την ιμπεριαλιστική βαρ- βαρότητα
- Έξω ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσία από την Ουκρανία
- Λευτεριά στην Παλαιστίνη
- Κάτω οι εθνικισμοί και το φασιστικό δηλητήριο. Φιλία-αλληλεγγύη όλων των λαών
- Αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και μετανάστες
- Οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες! Στηριζόμαστε στις αστείρευ- τες λαϊκές δυνάμεις-στηρίζουμε τους λαϊκούς αγώνες σε όλον τον κόσμο
- Επιδιώκουμε κοινή δράση σε διεθνές επίπεδο ενάντια στις πολεμικές προετοιμασίες και αντιδραστικές πολιτικές του ιμπεριαλισμού

Σε αυτή την κατεύθυνση φιλοδοξούμε να πάρουμε πρωτοβουλίες για να ενισχυθεί η αντιιμπεριαλιστική και αντιπολεμική πάλη στις χώρες μας και διεθνώς. Επίσης, για να προωθήσουμε τον διάλογο και τον συντονισμό πά- νω στα σοβαρά επίδικα της περιόδου θα δημιουργήσουμε διεθνή ιστοσελίδα ενημέρωσης και διαλόγου με τον τίτλο **Διεθνές Αντιιμπεριαλιστικό Δελτίο Ενημέρωσης**.

Αντιιμπεριαλιστική Δράση, Δανία
Ένωση Κομμουνιστών, Γαλλία
Κομμουνιστική Ένωση Εργατών (ΜΜΜ), Κολομβία
Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (μαρξιστικό-λενινιστικό)
Κομμουνιστικό Οικοδόμηση, Γερμανία
Μασοϊκό Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας

Διεθνιστική Συνάντηση

Τοποθετήσεις των ξένων οργανώσεων στο αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό διεθνιστικό διήμερο

Λαϊκό Φοιτητικό Κίνημα (Μάλτα)

(...) Η ανισορροπία στα πλαίσια του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος οδήγησε στην ιστορική ηγεμονία του χρυσόστοφικού ρεβιζιονισμού στα νησιά μας. Ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας με επικεφαλής το Εργατικό Κόμμα Μάλτας υιοθέτησε μια «εκλεκτική» έννοια του «σοσιαλισμού». Από τη μια πλευρά, το κόμμα διακήρυττε τον ειρηνικό δρόμο προς τον σοσιαλισμό, σε αντιπαράθεση με την γραμμή που ακολουθήθηκε από την κινεζική ή τη ρωσική επανάσταση, με την έννοια ότι το πέρασμα στον σοσιαλισμό θα γίνει «βήμα-βήμα, με διαδοχικές μεταρρυθμίσεις και ενόσω ο λαός εκπαιδεύεται μέσα από τη διαδικασία αυτή»... Η θέση αυτή υιοθετήθηκε στη μεταπολεμική περίοδο, μετά την ένοπλη εξέγερση του 1958, τέθηκε δε σε εφαρμογή μόλις 4 χρόνια μετά την αποπομπή του NATO και την εκλογική ανάδειξη για 2η φορά διαδοχικά μιας κυβέρνησης των Εργατικών, γεγονότα που ώθησαν την εθνικιστική συμμαχία των γκάνγκστερ σε προσωρινή ήττα. Ταυτόχρονα βεβαίως, εμφανιζόταν σοβαρή αντίφαση μεταξύ της ανίκανης ηγεσίας των σοσιαλδημοκρατών και της μαχητικής εργατικής τάξης. Από τη μια πλευρά, στην κοινωνική βάση του προλεταριάτου, δηλαδή στα ναυπηγεία και τα εργοστάσια, είχαν δημιουργηθεί εργατικές επιτροπές και δημοκρατικά όργανα πολιτικής εξουσίας. Από την άλλη πλευρά, κάθε φορά που το Εργατικό Κόμμα Μάλτας κατακτούσε εκλογικές νίκες, η ηγεσία των Επιτροπών ανέστειλε τον αγώνα του προλεταριάτου για εξουσία και τον περιορίζε στα πλαίσια της καπιταλιστικής γραφειοκρατίας. (...)

Με την κληρονομιά του επαναστάτη ηγέτη μας Manwel Dimech, του ηγέτη της Σοσιαλιστικής Ένωσης της Μάλτας Henry Ahrar, πολλών αγωνιστών που πέ-

ρσαν στην αιωνιότητα ως μάρτυρες κατά την επανάσταση του 1919, καθώς και την υποδειγματική στάση των αγωνιστών του 1958 έχουμε σήμερα επαρκές υλικό ώστε να ανατρέξουμε και να εμπνευστούμε από τις μάχες ενάντια στον ιστορικό αναθεωρητισμό και τους αποστάτες, που έχουν βυθίσει το δημοκρατικό και επαναστατικό κίνημα σε μια άβυσσο ρεβιζιονισμού και προδοσίας. Ο αγώνας στη Μάλτα σήμερα πρέπει να στοχεύει στην ανοικοδόμηση κομμουνιστικών πυρήνων στην καρδιά της εργατικής τάξης, όμως εν τέλει στους φοιτητές πέφτει το καθήκον να σηκώσουν πρώτοι το λάβαρο και να αναγνωρίσουν τον Μαρξισμό-Λενινισμό-Μαοϊσμό. Η οργάνωσή μας δεν έχει ανταγωνισμό ως προς αυτό, καθώς όλοι οι άλλοι έχουν παρακμάσει ιδεολογικά, σε τέτοιο βαθμό που τόσο το φοιτητικό κίνημα όσο και άλλες αριστερές ομάδες απαρνήθηκαν πλήρως την αναφορά στον κομμουνισμό και τον μαρξισμό. (...)

Μαοϊκό Κομμουνιστικό Κόμμα Ιταλίας

(...) Στις ιμπεριαλιστικές χώρες η διαδικασία αυτή λαμβάνει χώρα σε ένα πλαίσιο αντιδραστικοποίησης του δημοκρατικού-αστικού κράτους, στον δρόμο προς έναν «σύγχρονο φασισμό».

Η συνεχιζόμενη διαδικασία προς τον σύγχρονο φασισμό δεν είναι μια απλή και συνηθισμένη αντιδραστικοποίηση, αλλά αποτελεί τον τρόπο με τον οποίο η μεγαλοαστική τάξη του 21ου αιώνα επιδιώκει να εγκαθιδρύσει ένα καθεστώς φασιστικό στην ουσία του, αλλά με σύγχρονο πρόσωπο που τυπικά διατηρεί μια βιτρίνα αστικής δημοκρατίας.

Στην παρούσα φάση, λοιπόν, οι κυβερνήσεις των ιμπεριαλιστικών χωρών ενσωματώνουν στο κράτος την άρχουσα τάξη και τα επίσημα συνδικάτα, που γίνονται έτσι ένας επιχειρησιακός και μερικές φορές ένοπλος βραχίονας, τόσο για να διοχετεύσουν τις εργατικές πρωτοπορίες σε συνδικαλιστικές στρατηγικές, με

στόχο τη διαπραγμάτευση προς τα κάτω, όσο και για να πνίξουν τον εργατικό πρωταγωνιστικό ρόλο ακόμα και με τη βία όταν εκδηλώνεται έξω από τις ράγες του επίσημου συνδικαλισμού.

Κατά τον ίδιο τρόπο, ο ρεφορμισμός δεν είναι πλέον απλώς μια υποστήριξη της μεγαλοαστικής τάξης, όπως στην εποχή της Δεύτερης και Τρίτης Διεθνούς, αλλά έχει γίνει άμεσος εκπρόσωπος της ίδιας της μεγαλοαστικής τάξης. Δεν έχει μάλιστα πλέον μεταρρυθμιστικό στόχο, αλλά συγκλίνει με τη δεξιά στην αντιδραστικοποίηση των αντεργατικών και αντιλαϊκών πολιτικών, αναπτύσσοντας «μεταρρυθμίσεις» και πολιτικές που επηρεάζουν και επιδεινώνουν τις συνθήκες ζωής και εργασίας των λαϊκών μαζών, επιτιθέμενος άμεσα στα δικαιώματα που έχει κατακτήσει η εργατική τάξη. Αυτό περνάει μέσα από την αύξηση της ανεργίας, που συνοδεύεται από πιο εντατική εκμετάλλευση του εργατικού δυναμικού και τη χρήση ενός εφεδρικού στρατού που αποτελείται όλο και περισσότερο από πιο εκβιάσιμους μετανάστες εργάτες, επιθέσεις στο δικαίωμα στην υγεία, στις κοινωνικές υπηρεσίες και στην αύξηση του κόστους ζωής.

Μπροστά σε όλα αυτά, οι λαϊκές μάζες διεξάγουν λίγο-πολύ αυθόρμητα τη μαζική πάλη πρωτίτως ως υπαρξιακή και αμυντική μάχη, γι' αυτό και στις ιμπεριαλιστικές χώρες αναπτύσσονται επιτροπές ανέργων που αγωνίζονται για δουλειά, κινήματα για το δικαίωμα στη στέγαση και ενάντια στο κόστος ζωής· η εργατική τάξη, ακόμη και χωρίς ταξικό συνδικάτο, προχωρά σε απεργίες μπροστά στα σχέδια ανασυγκρότησης των εταιρειών, όπως συνέβη πρόσφατα στη Γερμανία, στις ΗΠΑ, αλλά και στην Ιταλία στον όμιλο Stellantis (...)

Επαναστατική Κομμουνιστική Λίγκα (Νορβηγία)

(...) Η παγκόσμια κατάσταση είναι ρευστή και ζούμε σε μια εποχή όπου οι εβδομάδες αντιστοιχούν σε δεκαετίες. Η

παγκόσμια ηγεμονία των ΗΠΑ βρίσκεται σε παρακμή, καθώς αμφισβητείται όλο και περισσότερο από την Κίνα μαζί με τους εταίρους και συμμάχους της. Τα κινήματα αντίστασης στην Παλαιστίνη, τον Λίβανο και την Υεμένη έχουν καταφέρει σοβαρά πλήγματα κατά του ισραηλινού εποικιστικού-αποικιοκρατικού κράτους, ενώ ταυτόχρονα η ανατροπή του Άσαντ στη Συρία έδωσε στο Ισραήλ την ευκαιρία για νέες προσαρτήσεις και περιφερειακή αναδιάταξη υπέρ του. Η πρόσβαση της Ρωσίας στη Μεσόγειο κινδυνεύει και είναι πιθανό η Ρωσία να εξαρτάται όλο και περισσότερο από τις θαλάσσιες οδούς της Αρκτικής τα επόμενα χρόνια. Η πρόταση του Ντόναλντ Τραμπ να αγοράσει ή να προσαρτήσει τη Γροιλανδία, η οποία σήμερα είναι αποικία της Δανίας, πρέπει να γίνει κατανοητή υπό αυτό το πρίσμα.

Υπάρχουν πολλά που είναι αβέβαια για τα επόμενα χρόνια, αλλά ένα πράγμα φαίνεται να είναι σαφές: Ο κόσμος φαίνεται να διαιρείται όλο και περισσότερο σε δύο εχθρικά στρατόπεδα, που ομαδοποιούνται γύρω από τις ΗΠΑ και την Κίνα, αντίστοιχα. Αυτό δημιουργεί τον κίνδυνο για νέους πολέμους ξαναμοιράσματος μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Δημιουργεί επίσης νέες ευκαιρίες για την έναρξη -και τη νίκη- επαναστατικών αγώνων σε όλο τον κόσμο.

Περιμένουμε με ανυπομονησία τα αποτελέσματα της διάσκεψης. Συνελεύσεις όπως αυτές είναι ζωτικής σημασίας για την ανάπτυξη της επαναστατικής και αντιιμπεριαλιστικής θεωρίας μας και για το συντονισμό των δραστηριοτήτων μας. Δίνουμε έναν κοινό αγώνα ενάντια στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα, και δεν μπορούμε να τον δώσουμε σε εθνική απομόνωση.

Επαναστατικό Μέτωπο για την υπεράσπιση των λαϊκών δικαιωμάτων (Βραζιλία)

(...) Ο παλαιστινιακός λαός απέδειξε επίσης ότι ο κόσμος έχει εισέλθει σε μια νέα περίοδο επαναστάσεων. Η ανεξάρτητη παρέμβαση των μαζών στις 7 Οκτωβρίου έδειξε σε όλους ότι είναι δυνατό να σπάσει η εκστρατεία της αντεπανάστασης και να διεγερθεί η επαναστατική ενέργεια των μαζών.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η βαθύτερη σημασία της παλαιστινιακής αντίστασης είναι ιδεολογική. Οι ενέργειές της αντηχούν στο μυαλό και τις καρδιές εκατομμυρίων καταπιεσμένων μαζών, ιδιαίτερα της νεολαίας, ως ένα ισχυρό επαναστατικό ρεύμα που κινεί συναισθήματα και ιδέες που μπορούν να κάνουν όλη αυτή την ξεπερασμένη παλιά τάξη να τρέμει. Το ηθικό των λαών του κόσμου ανυψώθηκε από μια ισχυρή ακτίνα φωτός ενάντια στο σκοτάδι.

Οι επόμενες δεκαετίες, συμπεριλαμβανομένων των επόμενων ετών, θα είναι θυελλώδεις και σεισμικές σε ολόκληρο τον κόσμο! Θα είναι μια περίοδος ανήκουστων κοινωνικών κατακλυσμών και πολέμων κάθε είδους, αλλά και αυξανόμενων επαναστατικών καταιγίδων, κυρίως αλλά

► όχι μόνο, στον τρίτο κόσμο. Είναι η κύρια τάση της επανάστασης που αναπτύσσεται σε μεγάλα κύματα για την ανατροπή των ιμπεριαλιστών και των λακέδων τους, κάτι που θα μπορούσε να αποτρέψει ακόμη και έναν νέο ιμπεριαλιστικό παγκόσμιο πόλεμο. Και αν επιβληθεί ένας τρίτος παγκόσμιος πόλεμος, μπροστά σε αυτή τη γενική κρίση, θα υποκινούσε ακόμη περισσότερο την επανάσταση, η οποία μέσω του λαϊκού πολέμου σε κάθε χώρα θα νικήσει τον ιμπεριαλισμό.

(...) Υπό αυτή την έννοια, όλοι μας πρέπει να εντείνουμε τον ιδεολογικό μας αγώνα ώστε οι νέες δυνάμεις να εκπληρώσουν τα νέα καθήκοντα της περιόδου. Σε αυτή την κατεύθυνση, είναι επείγον να δοθεί ώθηση στη συγκρότηση ενός διεθνούς αντιιμπεριαλιστικού μετώπου υπό μια συνεπή επαναστατική ηγεσία, που θα ενισχύει τους αγώνες ενάντια στον ιμπεριαλισμό και την αντίδραση σε όλες τις χώρες. Σήμερα υπάρχει η δυνατότητα για μια νέα και λαμπερή άνοδο του παγκόσμιου αντιιμπεριαλιστικού αγώνα, που θα συγκεντρώνει τους κομμουνιστές και τους επαναστάτες ώστε να εκπληρώσουν το καθήκον και τον ιστορικό τους ρόλο και να οδηγήσουν τον αγώνα στις πρωτοποριακές οργανώσεις τους και τις μαζικές οργανώσεις. Ας σχηματίσουμε ένα ισχυρό φράγμα των φτωχών και καταπιεσμένων μαζών ενάντια στην ιμπεριαλιστική επιθετικότητα σε όλες τις χώρες. Ας οργανώσουμε έναν ενιαίο αγώνα ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς επιθετικούς πολέμους, τους άδικους πολέμους και κάθε μορφής καταπίεση και φασισμό.

Στη Βραζιλία, ο αγώνας μεταξύ επανάστασης και αντεπανάστασης εισέρχεται σε ένα νέο στάδιο. Στην ύπαιθρο, από τον Βορρά μέχρι τον Νότο της χώρας, η έκρηξη του αγροτικού αγώνα, με τη μορφή της Αγροτικής Επανάστασης, φουντώνει τη φωτιά της επανάστασης. Οι κινητοποιημένες και οργανωμένες λαϊκές μάζες της υπαίθρου και της πόλης αγωνίζονται για να τελειώσουν με την ημιφεουδαρχία, τον γραφειοκρατικό καπιταλισμό και την κυριαρχία του ιμπεριαλισμού, μέσω της Νέας Δημοκρατικής Επανάστασης. (...)

Λαϊκό Ρεύμα Κόκκινος Ήλιος (Μεξικό)

(...) Καταλαβαίνουμε καλά τον αγώνα των λαών εκείνων που αρνούνται να αντιμετωπίζονται ως υποτελείς των μεγάλων δυνάμεων. Για μεγάλο χρονικό διάστημα η χώρα μας θεωρούνταν η «πίσω αυλή» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ο οποίος στο παρελθόν απέσπασε πάνω από το μισό του εδάφους μας. Σήμερα, διατυπώνονται νέες απειλές για στρατιωτική επέμβαση και κατάτμηση (βαλκανοποίηση) της χώρας μας με τις δηλώσεις του Ντόναλντ Τραμπ, σε αυτή τη δεύτερη θητεία του ως επικεφαλής της αντιδραστικής κυβέρνησης των ΗΠΑ, ενώ η γραφειοκρατική κυβέρνηση του Μεξικού δίνει χλιαρές ρητορικές απαντήσεις, αποδεχόμενη τη δουλική κατάσταση της συνοριακής αστυνομίας και της τελωνειακής φύλαξης των gringos απέναντι στους εργαζόμενους που μεταναστεύουν από το Μεξικό και άλλες χώρες, επιδιώκοντας να φτάσουν στις ΗΠΑ για να πετύχουν ένα όνειρο που δεν υπάρχει, τον «αμερικανικό τρόπο ζωής».

Σήμερα ο λαός του Μεξικού, εκτός από τις επαναλαμβανόμενες απειλές μιας νέας στρατιωτικής επέμβασης των ΗΠΑ, υποφέρει επίσης από τη στρατιωτικοποίηση της οικονομίας, της βιομηχανίας και της δημόσιας ζωής, ως αντανάκλαση ενός αντιδραστικού εμφυλίου πολέμου που δεν έχει κηρυχθεί επίσημα, αλλά έχει αφήσει δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και τουλάχιστον 121.000 αγνοούμενους μέ-

χρι σήμερα. Η «νέα» κυβέρνηση της Claudia Sheinbaum («η πρώτη γυναίκα πρόεδρος της δημοκρατίας») έχει προσθέσει κι αυτή το έργο της στις πρώτες εκατό ημέρες της θητείας της, με έναν αριθμό τουλάχιστον 5.160 νεκρών και 4.010 αγνοουμένων. Αυτό δεν είναι πόλεμος; Και ναι, τα όπλα που σκοτώνουν τον λαό του Μεξικού προέρχονται από τις ΗΠΑ, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Αγγλία και το Ισραήλ. Είναι τα ίδια όπλα που σκοτώνουν τον παλαιστινιακό λαό! Στο Μεξικό, το Λαϊκό Ρεύμα Κόκκινος Ήλιος, που ενεργεί για τα συμφέροντα του προλεταριάτου και των λαών του Αναχουάκ, κρατάει ψηλά το δικαίωμα της εξέγερσης ενάντια στον ιμπεριαλισμό, ενάντια στη φεουδαρχία και ενάντια στον γραφειοκρατικό καπιταλισμό, που είναι τα τρία μεγάλα βουνά που καταπιέζουν το λαό μας. Η εξέγερση είναι δίκαιη!

Χαιρετίζουμε την ηρωική Παλαιστινιακή Εθνική Αντίσταση και την αντίσταση των λαών της Μέσης Ανατολής ενάντια στον εγκληματικό σιωνισμό και τον ιμπεριαλισμό. Χαιρετίζουμε τις προσπάθειες του προλεταριάτου και του ελληνικού λαού να δυναμώσει το αντιπολεμικό και αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, χαιρετίζουμε επίσης τους αγώνες αλληλεγγύης με τους λαούς του κόσμου που βλέπουμε να αμφισβητούν τις αντιδραστικές και φασιστικές κυβερνήσεις στην παλιά Ευρώπη, όπου οι μάζες βγαίνουν κατά χι-

λιάδες στους δρόμους αντιμετωπίζοντας την αντίδραση. (...)

Αντιιμπεριαλιστική Λίγκα

(...) Με μια προσέγγιση που στοχεύει στη συνέχιση του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα στη διεθνή σκηνή σε μια συνεπή γραμμή ενάντια στην ιμπεριαλιστική επιθετικότητα, από τον Ιούνιο του 2024, 4 αντιιμπεριαλιστικές οργανώσεις από Βραζιλία, Μεξικό, Εκουαδόρ και Τουρκία, κάνοντας ανοιχτό κάλεσμα, στοχεύουμε να ιδρύσουμε την Αντιιμπεριαλιστική Λίγκα και να συντονίσουμε και να επεκτείνουμε την αντίσταση και τους αγώνες ενάντια στον ιμπεριαλισμό στον κόσμο. Το επόμενο διάστημα επεξεργαζόμαστε ένα σχέδιο για τη διοργάνωση του ιδρυτικού συνεδρίου.

Στο ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα εκμετάλλευσης, σε μια διαδικασία κατά την οποία κλιμακώνονται οι αντιθέσεις μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και οι εμπορικοί πόλεμοι και διεξάγονται περιφερειακές συγκρούσεις και πόλεμοι, είναι από τα πιο σημαντικά καθήκοντα του σήμερα να αναπτυχθούν επαναστατικοί αγώνες ενάντια στον ιμπεριαλισμό σε κάθε χώρα στη βάση της προλεταριακής γραμμής, να εκφραστεί η οργή και η αντίσταση των καταπιεσμένων εθνών και λαών και να γίνει απεύ-

θυνση σε αυτούς τους αγώνες με τρόπο που θα υπηρετεί τον αγώνα για την παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση.

Σήμερα, η νίκη της οργής και της αντίστασης των λαών και των καταπιεσμένων εθνών σε όλο τον κόσμο, από την Παλαιστίνη ως το Κουρδιστάν, από τη Λατινική Αμερική ως την Ασία και την Αφρική, είναι δυνατή μόνο με την οργάνωση του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα στη σωστή γραμμή.

Ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας δεν μπορεί να περιοριστεί σε άμεσες δράσεις και αντιδράσεις. Η πάλη ενάντια στην καπιταλιστική εκμεταλλευτική τάξη που στηρίζει τον ιμπεριαλισμό πρέπει να προσεγγιστεί από μια επαναστατική προοπτική. Είναι ξεκάθαρο από την ιστορική εμπειρία ότι δεν είναι δυνατόν να αντισταθούμε στον ιμπεριαλισμό με ρεφορμιστικά, συμφιλιωτικά ή διπλωματικά μέσα.

(...) Η αντίθεση στην ιμπεριαλιστική επιθετικότητα με επίκεντρο τις ΗΠΑ δεν είναι πραγματική αντιιμπεριαλιστική στάση όταν στηρίζεται στην επιθετικότητα άλλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Πρέπει να σχηματίσουμε μια ανεξάρτητη αντιιμπεριαλιστική γραμμή που να μην υποστηρίζει καμία από τις ιμπεριαλιστικές συμμαχίες. Δεν πρέπει να ξεγελιόμαστε από τα λεγόμενα δημοκρατικά ψέματα των ΗΠΑ-NATO και της ΕΕ, ούτε από τις εναλλακτικές διεκδικήσεις ιμπεριαλιστικών δυνάμεων όπως η Ρωσία και η Κίνα. (...)

Ωκεανοί σύγχυσης σε έναν πλανήτη αβεβαιότητας

Η εκλογή Τραμπ και οι πρώτες αποφάσεις της διοίκησής του σίγουρα έφεραν μαζί τους αναταράξεις σε πλανητικό επίπεδο και την ανατροπή μιας σειράς δεδομένων. Στο υπόβαθρο των εξελίξεων αυτών, φυσικά, όπως έχουμε επανειλημμένα αναλύσει, βρίσκονται οι επιδιώξεις και αναζητήσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού για την αντιμετώπιση της σχετικής του αποδυνάμωσης έναντι των ανταγωνιστών του (Ρωσία και Κίνα), αλλά και των δυτικών «συμμάχων» του.

Το εν πολλοίς «απρόβλεπτο» των εξαγγελιών και κινήσεων του νέου ενοίκου του Λευκού Οίκου, λοιπόν, και ακόμα περισσότερο, η πρόσφατη έναρξη των λεγόμενων «ειρηνευτικών συνομιλιών» για την Ουκρανία, οδήγησε πολλούς να... χάσουν την ψυχραιμία τους και να τοποθετούνται απέναντι στα γεγονότα με έναν εντελώς αμήχανο έως και... «σορεαλιστικό» τρόπο. Από την κατηγορία αυτή δεν εξαιρούνται μια σειρά από δυνάμεις με αναφορά στην Αριστερά και το κίνημα, που με μεγάλη ευκολία υιοθετούν αναλύσεις του «συρμού» και επιφανειακές προσεγγίσεις αστών «διεθνολόγων», προκειμένου να εξηγήσουν την κατάσταση στον κόσμο. Κάτι τέτοιο, ηθελήμένα ή αθέλητα, στη βάση του πιο ιδεολογικού-πολιτικού φορτίου που ο καθένας κουβαλάει, καθορίζει σε σημαντικό βαθμό και την πολιτική κατεύθυνση που χαράσσει (ή που δεν χαράσσει) για την ανάπτυξη του αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος. Αυτό έγινε φανερό και σε πολλά σημεία των τοποθετήσεων των οργανώσεων που συμμετείχαν στην Αντιιμπεριαλιστική Αντιπολεμική Διεθνιστική Συνάντηση του ΚΚΕ(μ-λ) στο Πάντειο.

Είναι απόλυτα χαρακτηριστική, για παράδειγμα, η εντελώς οικονομίστικη θεώρηση με την οποία στέκεται ένα σύνολο δυνάμεων απέναντι στο ζήτημα της Κίνας. Τι κι αν έχουν μεσολάβησει τρία χρόνια αιματοκυλίσματος στην Ουκρανία και μετατροπής της σε επίκεντρο των παγκόσμιων ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, ακριβώς λόγω της συνάντησης σε αυτό το πεδίο των κορυφαίων στρατηγικών αντιπάλων, των ΗΠΑ και της Ρωσίας; Ο ρόλος του ρώσικου ιμπεριαλισμού διαγράφεται για άλλη μια φορά από την οπτική πολλών δυνάμεων, που επικεντρώνουν αποκλειστικά στις υπαρκτές απόπειρες του κινέζικου ιμπεριαλισμού να αναβαθμιστεί και να διεκδικήσει διεθνή ρόλο, αγνοώντας συνειδητά, ταυτόχρονα, τα πολλά «γεωστρατηγικά» (αλλά και οικονομικά) χιλιόμετρα που έχει ακόμα να διανύσει για να σταθεί στο ίδιο επίπεδο με τους πρώτους.

Ακόμα χειρότερα, βέβαια, και σε συνάρτηση με το παραπάνω, γίνονται τα πράγματα σε ό,τι αφορά την ερμηνεία των διαπραγματεύσεων που έχουν ανοίξει ανάμεσα σε ΗΠΑ και Ρωσία. Για το ζήτημα αυτό έχουν λεχθεί και γραφτεί κάθε λογής εκτιμήσεις, που περιλαμβάνουν από την ατόφια αποδοχή των διακηρύξεων Τραμπ για «ειρήνη» και «λήξη του πολέμου» μέχρι τις προσεγγίσεις για ρωσοαμερικανική συμμαχία με στόχο την απομόνωση της Κίνας. Η επιθετική τροποποίηση των όρων του πολέμου από τη νέα διοίκηση των ΗΠΑ, που εμπεριέχει σχέδια ακόμα και για δεκάδες με εκατοντάδες χιλιάδες δυτικά στρατεύματα σε απόσταση αναπνοής από τα ρωσικά, εκλαμβάνεται ως υπαναχώρηση των ΗΠΑ από το κέντρο της Ευρώπης,

όπου εδώ και δεκαετίες «παίζεται» με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο το «ποιος-ποιον». Η εδώ και πολλά χρόνια επέκταση του NATO προς Ανατολάς μάλλον ήταν κάτι συγκυριακό, μια «λόξα» που πέρασε. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός για ορισμένους βρίσκεται, άλλωστε, «σε παρακμή» και η ανθρωπότητα πρέπει να στρέψει το βλέμμα της αποκλειστικά προς τους ιμπεριαλιστές της Ανατολής.

Για κάποιες δυνάμεις είναι τόσο «τριτεύον» το μέτωπο της Ουκρανίας, που προτείνουν ως στόχο του κινήματος μέχρι και μια επανεκδοχή των αρχικών διακηρύξεων Πούτιν για «ουδέτερη ζώνη χωρών» στην Ανατολική Ευρώπη και «αποστρατιωτικοποιημένη» Ουκρανία. Αδυνατούν να δουν την τροχιά των εξελίξεων, που στην καλύτερη περίπτωση διαμορφώνει στο ουκρανικό πεδίο έναν συμβιβασμό εύθραυστο και προσωρινό, που ανά πάσα στιγμή μπορεί να τιναχτεί στον αέρα. Την ίδια στιγμή, καλλιεργούν επικίνδυνες πασιφιστικές αυταπάτες στον λαό, αφού, σύμφωνα με αυτές τις εκτιμήσεις, όχι μόνο οι ιμπεριαλιστές εγκαταλείπουν την Ουκρανία και «πάνε για άλλα», αλλά είναι και εφικτό υπό την κυριαρχία του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος να βγουν κάποιες περιοχές του πλανήτη εκτός της άγριας διαπάλης των μεγάλων δυνάμεων!

Οι εξελίξεις, φυσικά, τρέχουν ιλιγυδώς και πολλά ζητήματα είναι σίγουρα προς διευκρίνιση. Αν μπορούμε, όμως, κάτι να πούμε με βεβαιότητα, είναι ότι με παραμορφωτικούς φακούς για την πραγματική κατάσταση δεν οικοδομείται αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό κίνημα!

Οι μαθητές και οι φοιτητές στους δρόμους Το στοίχημα της επόμενης μέρας για τη γενιά που δεν έχει οξυγόνο

Εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές και φοιτητές ξεχύθηκαν στους δρόμους την Παρασκευή 28/02, συμμετέχοντας στις μεγαλειώδεις απεργιακές διαδηλώσεις στα δύο χρόνια από το έγκλημα στα Τέμπη. Όσο κι αν προσπάθησε η κυβέρνηση για λογαριασμό του συστήματος να εκφοβίσει με προβοκατορολογία για δήθεν σκηνικά έντασης, όσο και αν επιστράτευσε τις διευθύνσεις των σχολείων, την αστυνομία και τους εισαγγελείς, όσο και αν ανακοίνωνε επίμονα το υπουργείο Παιδείας ότι «τα σχολεία και οι σχολές θα λειτουργήσουν κανονικά»... τίποτα δεν μπόρεσε να ανακόψει την ορμή της νεολαίας. Η ιστορικών διαστάσεων κινητοποίηση του λαού, που όμοιά της δεν είχαν δει πολλές γενιές, «έγραψε» στις συνειδήσεις των μερινών πισσιρικάδων.

Βαθιά οργή, δυσaréσκεια και έλλειψη εμπιστοσύνης στο σύστημα και τους μηχανισμούς του έχει συσσωρευθεί. Αν πριν από έναν χρόνο, με την είσοδο χιλιάδων φοιτητών στο προσκήνιο, χαράχθηκε η πρώτη σοβαρή ρωγμή στο μέτωπο του «41%» το οποίο λειτουργούσε καθηλωτικά για τις διαθέσεις των μαζών, σήμερα το ρήγμα είναι ασύγκριτα βαθύτερο. Και βέβαια, η κοινωνική ασφυξία που εξερράγη με καταλύτη τους 57 ανθρώπους, κυρίως νέους που δολοφονήθηκαν στις ράγες των Τεμπών, ήρθε να συναντηθεί με τους πνιγμένους στη Θεσσαλία και στη Μάνδρα, τους καμένους στο Μάτι, τα διαλυμένα νοσοκομεία, τα καθημερινά πλέον «εργατικά ατυχήματα», τα ασανσέρ που πέφτουν στις φοιτητικές εστίες, τις οροφές σχολείων που γκρεμίζονται, την ανεργία, την ακρίβεια και τη διάλυση των ονείρων για ένα καλύτερο μέλλον.

Η κυβέρνηση και το σύστημα που υπηρετεί έχουν κριθεί ήδη ένοχοι από τη λαϊκή και νεολαιίστικη ετυμηγορία. Παράλληλα, ο κυνισμός και η ωμότητα με την οποία επιβάλλονται τα αντιλαϊκά μέτρα, όπως η «έξωση» των μαθητών από τα σχολεία της γειτονιάς τους, η τρομοκρατία στις γειτονιές και στις πλατείες, οι επερχόμενες διαγραφές των φοιτητών από τις σχολές, είναι κόκκινο πανί για μια νέα γενιά που στερείται κάθε ελευθερία και προετοιμάζεται μόνο για τα χειρότερα.

Με τη δυναμική της 28ης Φλεβάρη οι φοιτητές και οι μαθητές να συγκροτήσουν κίνημα

Ο πρώτος γύρος γενικών συνελεύσεων στα πανεπιστήμια μετά τη λήξη της εξεταστικής στα μέσα του Φλεβάρη αποτύπωσε μικρή συμμετοχή. Με την ώθηση που δίνει η μεγαλειώδης απεργία της Παρασκευής 28/2, η εικόνα αυτή μπορεί και πρέπει να αλλάξει και να αντιστοιχηθεί στην κοινωνική αναστάτωση που επικρατεί. Η μαζικοποίηση των συνελεύσεων στις σχολές και η σύγκλησή τους στα σχολεία είναι κρίσιμο στοίχημα για τη συνέχεια. Είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ενεργό εμπλοκή της νεολαίας. Και βέβαια, η πρώτη και κύρια προϋπόθεση για τη συνέχιση του αγώνα είναι να δυναμώσει η πάλη «για να ανατραπεί η πολιτική που δολοφονεί» κόντρα στις κοινοβουλευτικές αυταπάτες και τις ψεύτικες ελπίδες για το ρόλο της αστικής δικαιοσύνης που τόσο η αστική

αντιπολίτευση όσο και η ρεφορμιστική αριστέρα καλλιεργούν.

Γιατί κανένα χειροπιαστό αποτέλεσμα στα δικαιώματα της νεολαίας και του λαού δεν συνεπάγεται η πτώση Μητσοτάκη και ο ανασχηματισμός του πολιτικού συστήματος. Και κανένα δικαστήριο δεν «θα τιμωρήσει πραγματικά τους ενόχους όσο ψηλά κι αν βρίσκονται», όπως λέει το ΚΚΕ. Το ίδιο το σύστημα και όλες οι κυβερνήσεις που το υπηρετούν, το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο που θυσιάζουν ανθρώπινες ζωές στο βωμό του κέρδους ελπίζουν να εκτονωθεί η οργή σε αυτά τα αδιέξοδα κανάλια.

Αν πιέζεται μία φορά το αστικό πολιτικό σύστημα στη χώρα με βάση τις διεθνείς εξελίξεις που περιπλέκουν τις απαιτήσεις που γεννά η εξαρτημένη φύση του, ο λαός και η νεολαία στο δρόμο μπορούν υπό προϋποθέσεις να αποτελέσουν τον καθοριστικό παράγοντα αστάθειας, αυτόν που δεν θα καταφέρει με κανέναν τερτίπι να ρυθμίσει.

Παίρνοντας το νήμα από τις μεγαλειώδεις συγκεντρώσεις, η αγωνιστική αναστάτωση πρέπει να μεταφερθεί στους συλλογικούς χώρους της νεολαίας. Χωρίς καμία λογική αναμονής για νέα μακρινά καλέσματα από τις ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες, η 28η Φλεβάρη μπορεί και πρέπει να αποτελέσει αφετηρία για τους αγώνες που έχει η νεολαία να δώσει για να μπορεί να σπουδάσει, να δουλεύει, να αναπνέει και να μετακινείται με ασφάλεια κω-

ρίς να κινδυνεύει κάθε στιγμή η ζωή της. Μέσα στα αμφιθέατρα, να συνδεθεί με τα μεγάλα επίδικα με τα οποία έρχονται αντιμέτωποι οι φοιτητές με αιχμή την αντιδραστική τομή των διαγραφών, που έρχεται να πετάξει τη μισή νεολαία εκτός πανεπιστημίου, που φέρνει όρια σπουδών αλλά και επιπλέον πειθάρχηση με την εμφάνισή της ως ποινή.

Μέσα στα σχολεία να συνδεθεί με

την ανατροπή των «σχολείων για λίγους κι εκλεκτούς» (Ωνάσεια, Πρότυπα, Πειραματικά), του Εθνικού Απολυτηρίου, της Τράπεζας Θεμάτων και της Ελάσιστης Βάσης Εισαγωγής. Με συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις να βγουν μπροστά οι μαθητές και οι φοιτητές με την ορμή που γεννά η διάχυτη κοινωνική αναστάτωση και να αναμετρηθούν με την πολιτική που δολοφονεί.

Οι νέοι της Ευρώπης σε ετοιμότητα να «ξελασπώσουν» το σύστημα και να πεθάνουν για αυτό!

Στις 26 Φεβρουαρίου, στις Βρυξέλλες, πραγματοποιήθηκε συνάντηση/διάλογος μεταξύ νέων από τις χώρες της ΕΕ και της Άτζα Λαμπίπ, Ευρωπαϊκής Επιτρόπου Ισότητας και Διαχείρισης Κρίσεων. Ο διάλογος είχε τίτλο «Η ετοιμότητα ξεκινά με τη νεολαία». Στο πλαίσιο αυτού συζητήθηκαν πρωτοβουλίες για την ευαισθητοποίηση των νέων σχετικά με τους κινδύνους και την ετοιμότητα απέναντι σε καταστροφές και για την υγεία. Όπως χαρακτηριστικά δήλωσε η Επίτροπος, «οι νέοι συχνά είναι αυτοί που παρέρχονται πρώτοι σε περιπτώσεις κρίσεων. Από δασικές πυρκαγιές και πλημμύρες, ως και από βλεπτα γεγονότα. Είμαι εδώ για να μεριμνήσω τη συμμετοχή τους στην πρόληψη, την ετοιμότητα και την αποκατάσταση».

Έκδηλο το άγχος του συστήματος, λοιπόν, για αυτά που έρχονται. Για τις κάθε είδους κρίσεις που «προκύπτουν». Είτε αυτές είναι πυρκαγιές είτε πλημμύρες και πάσης φύσεως «φυσικές καταστροφές», ο ρόλος των νέων είναι να βρίσκονται σε ετοιμότητα, να μπουν πρώτοι στο πεδίο της αντιμετώπισής τους. Ψάχνουν τρόπους τα διάφορα κέντρα του καπιταλισμού, με την έμμοστη συνεισφορά «τυχαίων νέων από διάφορες χώρες της Ευρώπης» (στην πραγματικότητα πρόκειται για τα μελλοντικά στελέχη των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών), να πείσουν τη νεολαία. Να την πείσουν ότι οι καταστροφές, οι πανδημίες και ό,τι άλλο «προκύπτει» είναι αναγκαστικό και αντικειμενικό. Ότι δεν είναι αποτέλεσμα της φύσης του καπιταλιστικού συστήματος, που μπροστά στα κέρδη απαξιώνει την ίδια τη ζωή, δολοφονεί τον λαό και τη νεολαία. Είναι κυδαία η προσπάθειά τους να εγκλωπώσουν τα αισθήματα αλληλεγγύης της νεολαίας και τη διά-

θεσή της να συνεισφέρει ανιδιοτελώς κοιτώντας τον διπλανό της, ξέροντας ότι θα μπορούσε να είναι στη θέση του. Θέλουν να της κρύψουν με κάθε τρόπο ότι η πραγματική αντιμετώπιση αυτών των «κρίσεων» δεν μπορεί να υπάρξει στο πλαίσιο αυτού του συστήματος.

Παράλληλα με την ιδεολογική παρέμβαση στη νεολαία, υπάρχει άλλη μια πλευρά ιδιαίτερα σημαντική, η οποία συνδέεται με τις εξελίξεις των πολεμικών συγκρούσεων στον πλανήτη και κυρία του πολέμου στην Ουκρανία, ενός πολέμου στην καρδιά της Ευρώπης, με τα παγκοσμίου χαρακτήρα διακυβεύματα, όπως τα έχουμε αναλύσει. Τα ιμπεριαλιστικά κράτη της ΕΕ, γνωρίζοντας ότι ο πόλεμος δεν δείχνει να τελειώνει όσο εύκολα λέγονταν, ψάχνουν τρόπους να σύρουν τους νέους στο σφαγείο, εφόσον αυτό τους ζητηθεί. Θέλουν τη νέα γενιά τσακισμένη ιδεολογικά, πρόθυμη να μπει στην κόλαση του πολέμου. Την προετοιμάζουν να στελεχώσει τους δολοφονικούς μηχανισμούς τους μπροστά στην «Κρίση», στον ίδιο τον Πόλεμο.

Οι νέοι της Ευρώπης, οι λαοί του κόσμου σιχαίνονται τον πόλεμο, δεν ανέχονται τη ζωή με όρους επιβίωσης. Με κάθε ευκαιρία βγαίνουν στους δρόμους, αντιστέκονται στην πολιτική που κόβει το μεροκάματο, που τους αφήνει χωρίς σπίτι με την πρώτη πυρκαγιά, την πρώτη πλημμύρα, τους αφήνει να πεθάνουν στην επόμενη πανδημία. Διαδηλώνουν ενάντια στον πόλεμο. Δηλώνουν με κάθε τρόπο, έστω και αποσπασματικά προς το παρόν, ότι «δεν πάνε τους από πάνω». Μέσα από αυτά τα μονοπάτια θα βρουν τις απαντήσεις τους κόντρα και σε διαλόγους και σε πρωτοβουλίες παγίδευσης της νεολαίας.

Απολύσεις εκπαιδευτικών Κάτω τα χέρια από τη Χρύσα και τον Δημήτρη!

Μετά προφανώς από κεντρική πολιτική απόφαση σε ψηλά επίπεδα, ο υπουργός Παιδείας αποφάσισε να προχωρήσει σε δυνητική αργία της εκπαιδευτικού Χρύσας Χοτζόγλου, ανοίγοντας τον δρόμο για την πρώτη -μετά τη χούντα- απόλυση από το δημόσιο σχολείο για συνδικαλιστικούς λόγους. Ανάλογη απόφαση αναμένεται για ακόμη έναν εκπαιδευτικό, τον Δ. Χαρτζουλάκη για τους ίδιους λόγους.

Θυμίζουμε ότι η Χρύσα (μέλος των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών και της Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής Πειραιά, αλλά και πρώην μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά) έχει στην πλάτη της πειθαρχική, αλλά και ποινική δίωξη, επειδή συμμετείχε σε κοινή κινητοποίηση με μαθητές στο σχολείο της ενάντια στην αξιολόγηση. Αυτή η κινητοποίηση θεωρείται «χαρακτηριστικώς αναδιο-πρεπής συμπεριφορά εντός υπηρεσίας» και το σύνθημα «εμπρός, λαέ, μην σκύβεις το κεφάλι, ο μόνος δρόμος είναι αντίσταση και πάλη» φωνασκία και παράβαση του ποινικού κώδικα.

Ο Πιερρακάκης είχε βάλει το πρωτοβάθμιο Πειθαρχικό Συμβούλιο να συνεδριάσει για να του γνωμοδοτήσει αν η Χρύσα θα έπρεπε να βγει σε αργία μέχρι να γίνει το κανονικό πειθαρχικό. Το όργανο αυτό, κάτω από την πίεση της ασυνήθιστα μεγάλης μαχητικής συγκέν-

τρωσης χιλίων εκπαιδευτικών και αλληλέγγυων, είχε γνωμοδοτήσει στις 23/10/24 ΟΜΟΦΩΝΑ ότι δεν συντρέχουν λόγοι να βγει η Χ.Χ. σε αργία. Τώρα ο Πιερρακάκης αναφέρει στο έγγραφο αργίας ότι η απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου δεν είναι δεσμευτική και αποφασίζει ο ίδιος να βγάλει την αγωνίστρια σε αργία, «*καθώς τα αδικήματα είναι σοβαρά και επισύρουν την ποινή της οριστικής παύσης*», υπαγορεύοντας ουσιαστικά την οριστική απόλυσή της ως τελική απόφαση του Πειθαρχικού Συμβουλίου, όταν αυτό συγκληθεί.

Κάτι αντίστοιχο αναμένεται και για τον αναπληρωτή εκπαιδευτικό, Δημήτρη Χαρτζουλάκη (επίσης μέλος των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών και της Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής Πειραιά, αλλά και μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά), ο οποίος έχει το ίδιο ουσιαστικά κατηγορητήριο, για τον οποίο μια ενδεχόμενη «λύση σύμβασης» (έτσι λέγεται η απόλυση για τους αναπληρωτές εκπαιδευτικούς) θα οδηγήσει και σε πιθανό πολυετή αποκλεισμό του από πίνακες διορισμού.

Η απόφαση αυτή υποτίθεται πως είναι του Πιερρακάκη, αλλά στην πραγματικότητα είναι κεντρική πολιτική απόφαση, καθώς αντιστοιχεί

στην επιλογή της κυβέρνησης να κάνει «φυγή προς τα εμπρός», για να «απαντήσει» πιο αντιδραστικά την ασφυκτική πίεση του λαϊκού παράγοντα, όπως αυτός εκφράστηκε με τα εκατομμύρια διαδηλωτών με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη. Δεν είναι τυχαίο ότι η απόφαση για τη Χρύσα προωθήθηκε μια μέρα μετά τις τοποθετήσεις Μητσοτάκη περί αξιολόγησης στο Δημόσιο και περί ανάγκης άρσης της μονιμότητας των Δημοσίων Υπαλλήλων.

**Παίζουν με τη φωτιά...
Ας βοηθήσουμε να καούν
οι επιλογές τους!**

Η δίωξη που οδηγεί στις απολύσεις της Χρύσας και του Δημήτρη αποτελεί ποιοτική κλιμάκωση της επίθεσης του

συστήματος στα σωματεία, στους αγώνες και τις ελευθερίες. Αυτό έχει γίνει πλατιά αντιληπτό στους εκπαιδευτικούς, οι οποίοι με κάθε ευκαιρία εκφράζουν την αγανάκτησή τους. Έχουν ξεκινήσει κινητοποιήσεις για το ζήτημα, κινητοποιήσεις που μπορούν και πρέπει να δυναμώσουν.

Σε συνελεύσεις σωματείων και φοιτητικών συλλόγων, σε πρωτοβουλίες και συνελεύσεις αγώνα, σε γειτονιές και χώρους δουλειάς, οι εκπαιδευτικοί, οι φοιτητές και οι μαθητές, ο λαός (γιατί αυτόν αφορά τελικά το ζήτημα) μπορούν να φωνάξουν πιο δυνατά, να παλέψουν πιο αποφασιστικά και να κερδίσουν την άμεση ανάκληση της άθλιας απόφασης απόλυσης της Χρύσας και του Δημήτρη.

Αυτό που κερδήθηκε στις 23/10 (το πάγωμα, δηλαδή, της απόφασης) μπορεί να κατακτηθεί ακόμα πιο καθαρά, τώρα που ο λαός νιώθει αποφασισμένος και είναι στον δρόμο, χωρίς να φαίνονται τάσεις αποκλιμάκωσης της πάλης του.

Σε αντεκπαιδευτική υστερία η κυβέρνηση με καθημερινά αντιλαϊκά μέτρα, με απολύσεις αγωνιστών εκπαιδευτικών για συνδικαλιστικούς λόγους Οι εκπαιδευτικοί ψάχνουν δρόμους αντίστασης και οι ηγεσίες της υποταγής κάνουν... παραστάσεις διαμαρτυρίας

Η κυβέρνηση της τρομοκρατίας και της εξαθλίωσης, σε απόλυτη σύμπνοια και συνεργασία με το σύστημα, κλιμακώνει την επίθεσή της απέναντι σε λαό και νεολαία.

Η εκπαίδευση δεν θα μπορούσε να μείνει έξω από την επίθεση. Το αστικό πολιτικό σύστημα προσπαθεί να ξεμπερδέψει με τις αντιστάσεις και τους αγώνες εκπαιδευτικών και μαθητών και να προωθήσει την πολιτική των ταξικών φραγμών, σε κάθε βαθμίδα της εκπαίδευσης. Θέλει να παρέμβει ιδεολογικά και να ετοιμάσει τη νεολαία για τον εργασιακό μεσαίωνα.

Κυβέρνηση και ΥΠΑΙΘ, με την αυστηροποίηση των ποινών στους μαθητές και την τρομοκρατία σε γονείς, μαθητές και εκπαιδευτικούς, επιδιώκουν να εφαρμόσουν την αντεκπαιδευτική τους πολιτική. Το πογκρόμ πειθαρχικών και ποινικών διώξεων που έχει στηθεί στους εκπαιδευτικούς δεν έχει τέλος! Διώξεις ενάντια σε κάθε φωνή αντίστασης, αλλά και όσους αρνούνται να συναινέσουν στην αξιολόγηση. Σε όσους αρνούνται να μετατραπούν σε πειθαρχημένους, υποταγμένους κρατικούς υπαλλήλους, που θα διδάσκουν και οι ίδιοι υποταγή στους μαθητές τους και θα τους προσαρμόσουν στα μέτρα του συστήματος. Η αστυνομία επιδίδει κλήσεις σε εκπαιδευτικούς την ώρα του μαθήματος.

Στις 5/3 βγήκε η υπουργική απόφαση

που βγάζει την αγωνίστρια εκπαιδευτικό Χρύσα Χοτζόγλου σε δυνητική αργία και ανοίγει τον δρόμο για το άπλωμα των απολύσεων στο δημόσιο σχολείο. Αποτελεί κεντρική μάχη για τον κλάδο να παλέψει για να παρθούν πίσω όλες οι διώξεις, για την ανατροπή όλου του πλαισίου αξιολόγησης, για να παρθεί πίσω η απόφαση για τη δυνητική αργία.

Το υπουργείο χαρακτήρισε το 2025 «χρονιά του σχολείου», εννοώντας χρονιά που η κυβέρνηση και το ΥΠΑΙΘ θα καταφέρουν καίριο χτύπημα στη δωρεάν δημόσια παιδεία και στα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών. Χρόνια τώρα τσακίζουν με ταξικούς φραγμούς τον δρόμο των μαθητών για σπουδές, με προγράμματα σπουδών σε αναντιστοιχία με την ηλικία τους, με τράπεζα θεμάτων και ΕΒΕ. Τώρα συνεχίζουν με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, αλλά και με το εθνικό απολυτήριο και το πολλαπλό βιβλίο που ετοιμάζουν. Θα κλιμακώσουν με τον νόμο για την τεχνική εκπαίδευση, αλλά και τις ακαδημίες επαγγελματικής εκπαίδευσης που έχουν προαναγγείλει, με στόχο να οδηγήσουν τη νεολαία από νωρίς στις μεταγυμνασιακές καταρτίσεις, τη μαθητεία και να σπρώξουν τα παιδιά των φτωχών οικογενειών στο φθηνό μεροκάματο της μισοδουλειάς-μισοζωής, ενώ το κεφάλαιο θα αβγαταίνει τα κέρδη του, κλέβοντας τον κόπο των εργαζομένων.

Είναι χαρακτηριστική, επίσης, η το-

ποθέτηση του πρωθυπουργού, που λέει ότι η αξιολόγηση στο δημόσιο πρέπει να αποτελέσει συνταγματικό καθήκον, που δείχνει τις διαθέσεις και την απόφαση του συστήματος συνολικά να προχωρήσει με κάθε μέσο την επίθεση.

Τα παιδιά των εκλεκτών δεν χρειάζεται, όμως, να ανησυχούν! Το ΥΠΑΙΘ αυξάνει τα πρότυπα και πειραματικά σχολεία, ενώ ιδρύει και τα Ωνάσεια. Σχολεία ελίτ, ορθάνοιχτα για λίγους και εκλεκτούς και αφιλόξενα για τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών. Μεριμνεί και για την πανεπιστημιακή τους εκπαίδευση, ειςάγοντας το διεθνές απολυτήριο (IB) στα δημόσια σχολεία.

Κι ενώ η επίθεση οξύνεται και ο κλάδος προσπαθεί να αντισταθεί, οι υποταγμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες έχουν «κλείσει» κάθε μορφή πραγματικού αγώνα. Δεν προτίθενται να δώσουν καμία ουσιαστική μάχη για την ανατροπή της αντιλαϊκής-αντεκπαιδευτικής πολιτικής. Έχουν δηλώσει υποταγή στη νομιμότητα, γι' αυτό και βαφτίζουν αγώνα τις προσφυγές στα αστικά δικαστήρια και δείχνουν εμπιστοσύνη στην «ανεξάρτητη» δικαιοσύνη, αυτή που βγάζει τις απεργίες και τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων παράνομες. Μεγάλη είναι και η ευθύνη παρατάξεων που κυριαρχούν στα πρωτοβάθμια σωματεία, που «φοβούνται» τη διέξοδο της συσσωρευμένης οργής στον δρόμο του αγώνα και αρ-

κούνται στις κατακερματισμένες και αποκομμένες παραστάσεις διαμαρτυρίας και στην ενίσχυση της ανάθεσης, σπέρνοντας απογοήτευση. Γιατί άραγε δεν έχουν καλεστεί ακόμα γενικές συνελεύσεις, τη στιγμή που γίνονται οι πρώτες απολύσεις στο δημόσιο σχολείο για συνδικαλιστικούς λόγους; Γιατί δεν καλείται άμεσα απεργία; Μιλάμε για έναν συνδικαλισμό που δεν θέλει να δώσει καμιά ουσιαστική κεντρική μάχη με το ΥΠΑΙΘ και τις πολιτικές του.

Τα ποτάμια εκατομμυρίων διαδηλωτών και απεργών που πλημμύρισαν τους δρόμους απ' άκρη σ' άκρη ολόκληρης της χώρας αλλά και σε δεκάδες πόλεις του εξωτερικού στις 28 Φλεβάρη, καταγγέλλοντας το συστημικό-κρατικό έγκλημα στα Τέμπη και εκφράζοντας τη λαϊκή οργή απέναντι στο σύστημα και την πολιτική που δολοφονεί κυριολεκτικά και μεταφορικά, δείχνουν τον δρόμο του αγώνα. Το ποτάμι οργής και αγανάκτησης πρέπει να μετατραπεί σε ποτάμι αντίστασης και διεκδίκησης. Κόντρα στους νόμους τους, στα δικαστήριά τους, την αστυνομία τους και σε κοινοβουλευτικές αυταπάτες, οι εκπαιδευτικοί θα οργανώσουν την πάλη τους, θα στήσουν τις συνελεύσεις τους, διαδηλώσεις, απεργίες, απεργιακά ταμεία και επιτροπές αγώνα, μαζί με μαθητές και γονείς, διεκδικώντας «οξυγόνο» για ζωή με αξιοπρέπεια και δικαιώματα.

Παλαιστίνη Απειλές και παζάρια πίσω από την εύθραυστη εκεχειρία

Από την πρώτη στιγμή η συμφωνία εκεχειρίας στη Λωρίδα της Γάζας χαρακτηρίστηκε εύθραυστη και το Ισραήλ επιβεβαίωσε τη φήμη του παραβιάζοντας τα συμφωνημένα. Συνέχισε τους βομβαρδισμούς, εμπόδισε φορτηγά με την ανθρωπιστική βοήθεια στη Λωρίδα της Γάζας, δυσκόλεψε με διάφορα προσχήματα την ανταλλαγή ομήρων. Ειδικά κατά την τελευταία ανταλλαγή, στις 22 Φλεβάρη, κατηγορήσε τη Χαμάς πως παρέδωσε λάθος σορό ομήρου και απείλησε πως δεν θα απελευθερώσει τους 602 παλαιστίνιους φυλακισμένους που προβλεπόταν. Αν και η Χαμάς παραδέχθηκε και επανόρθωσε αμέσως το λάθος της, το Ισραήλ απελευθέρωσε τους Παλαιστίνιους μόλις την Τετάρτη 26/2, με καθυστέρηση δηλαδή 5 ημερών. Μάλιστα παρέδωσε και τέσσερις επιπλέον.

Οι σιωνιστές ενοχλήθηκαν από τις «ταπεινωτικές τελετές» απελευθέρωσης των ομήρων, οι οποίοι φαίνεται να εκφράζουν τις ευχαριστίες τους προς τους μαχητές των παλαιστινιακών οργανώσεων. Δεν αισθάνθηκαν, από την άλλη, την ανάγκη να εξηγήσουν την οικτρή κατάσταση των παλαιστινίων φυλακισμένων. Αυτή τη φορά, οι Παλαιστίνιοι αναγκάστηκαν να φορέσουν λευκή μπλούζα με την επιγραφή στα αραβικά «*Το Ισραήλ θα κυνηγάει τους εχθρούς του, δεν θα τους ξεχάσει και δεν θα τους συγχωρέσει*», την οποία ποδοπάτησαν με το που κατέβηκαν από τα λεωφορεία. Με εμφανή τα σημάδια βασανισμών, ακόμα και με οξύ, εξουθενωμένοι, ανήμποροι ακόμα και να μιλήσουν ή να περπατήσουν. Κάποιοι έκαναν λόγο για ξυλοδαρμούς ακόμα και μέσα στα λεωφορεία που τους μετέφεραν. Αίσθηση προκάλεσε το πλήθος των ακρωτηριασμένων, καθώς το σιωνιστικό κράτος προτιμά αυτού του είδους την «περίθαψη». Είναι τέτοια η διαφορά ήθους που η σορός της Παλαιστίνιας που λανθασμένα παραδόθηκε με φέρετρο από τη Χαμάς επεστράφη σε σακούλα νεκροτομείου.

**Ισραήλ και ΗΠΑ
υπονομεύουν την εκεχειρία**

Η συνάντηση Νετανιάχου-Τραμπ αποτύπωσε τις άριστες σχέσεις τους και έδωσε ώθηση στα σχέδιά τους για την Παλαιστίνη και το λαό της. Με την ενθάρρυνση, λοιπόν, των ΗΠΑ ο Νετανιάχου έστειλε στο Κάιρο ομάδα διαπραγματευτών. Συγχρόνως ανακοίνωσε πως θα παραμείνει στο «Διάδρομο της Φιλαδέλφειας» (στα σύνορα με την Αίγυπτο) και πως προτιμά την παράταση της πρώτης φάσης με ανταλλαγή ομήρων και παλαιστίνιων φυλακισμένων (και όχι την υπογραφή δεύτερης φάσης εκεχειρίας που προβλέπει τον τερματισμό του πολέμου και την απελευθέρωση ομήρων και παλαιστίνιων φυλακισμένων).

Δεν είναι η πρώτη ούτε φυσικά και η τελευταία φορά που το Ισραήλ δυναμιτίζει διαπραγματεύσεις ή αλλάζει τους όρους της διαπραγμάτευσης. Προηγήθηκε πρόσφατα η άρνησή του να τηρήσει τη συμφωνία εκεχειρίας με τον Λίβανο (δεν προτίθεται να αποχωρήσει από την ουδέτερη ζώνη) και βασίζεται στην πολύπλευρη στήριξη από τις ΗΠΑ. Οι νέες αποστολές όπλων και πυρομαχικών λειτουργούν ως τερπίλη στην εκεχειρία. Πολιτική στήριξη έδωσε ακόμα και ο νικητής των γερμανικών εκλογών, Μερτς, ο οποίος αναρωτήθηκε πώς γίνεται να μην μπορεί ένας αρχηγός κράτους να επισκεφθεί τη Γερμανία απλώς και μόνο επειδή εκδόθηκε διεθνές ένταλμα σύλληψης εις βάρος του.

**Αντιδράσεις με το βλέμμα
στη Δυτική Όχθη**

Η Χαμάς επαναβεβαίωσε πως είναι αποφασισμένη να τηρήσει την εκεχειρία και κάλεσε τους μεσολαβητές και τη διεθνή κοινότητα να ασκήσουν πίεση στο Ισραήλ ώστε να σταματήσει να επιβάλλει τιμωρητικά μέτρα στη Γάζα. Δηλώνει έτοιμη για κάθε σενάριο, αν δεν αποχωρήσει ο στρατός από τη Λωρίδα της Γάζας. Καταγγέλλει πως οι σιωνιστές εμποδίζουν την ανθρωπιστική βοήθεια. Στα σημεία εισόδου είναι εγκλωβισμένα 60.000 τροχόσπιτα και 200.000 σκηνές. Δεν θα λύσουν το πρόβλημα της στέγας, θα προσφέρουν, ωστόσο, καλύτερες συνθήκες διαβίωσης σε χιλιάδες

άστεγους Παλαιστίνιους. Τρόφιμα, φάρμακα και είδη πρώτης ανάγκης συνεχίζουν να μπαίνουν με το σταγονόμετρο. Ο ΠΟΥ ανακοίνωσε την επανέναρξη των εμβολιασμών κατά της πολιομυελίτιδας στα παιδιά στον απόηχο της είδησης πως τουλάχιστον 10 νεογνά πέθαναν από το κρύο.

Η εκεχειρία δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση λήξη του πολέμου στην Παλαιστίνη ή τερματισμό του δολοφονικού μένους των σιωνιστών, έχει μετατοπιστεί στη Δυτική Όχθη. Τον τελευταίο μήνα πάνω από 200 παιδιά έχουν χάσει τη ζωή τους. Η επιχείρηση «Σιδηρούν Τείχος» περιλαμβάνει βομβαρδισμούς, κατεδάφιση σπιτιών, καταστροφή κάθε υποδομής, διακοπή νερού και ηλεκτρικού ρεύματος, εκτοπισμό 40.000 Παλαιστίνιων. Η παλαιστινιακή αντίσταση σε Τζενίν, Ναμπλούς και Τουλκαρέμ είναι ηρωική.

Τα σχέδια ανοικοδόμησης

Παράλληλα, κινητοποίηση παρατηρείται από χώρες του αραβικού κόσμου. Εκκωφαντικά απούσες το προηγούμενο διάστημα, τώρα μοστράρουν τα σχέδιά τους για την ανοικοδόμηση της Λωρίδας της Γάζας. Αρχικά πραγματοποιήθηκε άτυπη σύσκεψη στο Ριάντ της Σαουδικής Αραβίας στις 21/2. Οι χώρες του «Συμβουλίου Συνεργασίας του Κόλπου» (GCC, Μπαχρέιν, Κουβέιτ, Ομάν, Κατάρ, Σαουδική Αραβία και Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα), η Αίγυπτος και η Ιορδανία συζητήσαν το σχέδιο της Αιγύπτου για την ανοικοδόμηση και διακυβέρνηση της Γάζας μετά το τέλος του πολέμου. Σ' αυτή τη συζήτηση δεν προσκλήθηκε η Παλαιστινιακή Αρχή, ένδειξη της δυσαρέσκειας αλλά και των πιέσεων για «ανάμρφωση» και «ανανέωσή» της. Την Τρίτη 4/3 σε έκτακτη σύνοδο του Αραβικού Συνδέσμου στο Κάιρο ανακοινώθηκε το σχέδιο της Αιγύπτου για την ανοικοδόμηση της Γάζας σε τρεις φάσεις και βάθος 30 χρόνων. Θα κοστίσει 53 δισ. δολάρια, προβλέπει συμμετοχή πολυεθνικών κατασκευαστικών εταιρειών. Ρόλο φυσικά θα έχουν και οι ευρωπαϊκές χώρες. Επιπλέον αποφεύγει να αγγίξει το ζήτημα της διοίκησης στη Λωρίδα της Γάζας.

Θα έλεγε κανείς ότι βιάζονται. Αν η πρώτη φάση της συμφωνίας χαρακτηρίζεται εύθραυστη, πώς μπορεί κανείς να είναι σίγουρος για τη δεύτερη, πόσο μάλλον για την τρίτη; Ποιος μπορεί να είναι σίγουρος ότι θα συμφωνήσουν το Ισραήλ ή οι ΗΠΑ; Αυτό που επιδιώκουν αρκετές αραβικές χώρες είναι να δηλώσουν το «παρών» για την επόμενη μέρα, να αποτρέψουν την τελική λύση που σχεδιάζουν ΗΠΑ-Ισραήλ και τον ενδεχόμενο εκτοπισμό των Παλαιστίνιων. Από την άλλη, όμως, δεν θέλουν να σπάσουν κάθε δεσμό με αυτούς. Συνεχίζουν να επιδιώκουν «νέες συμφωνίες του Αβραάμ», εξομάλυνση των σχέσεων τους με το Ισραήλ και συνεργασία σε τομείς όπως οικονομία, υγεία, τεχνολογία, περιβάλλον, καινοτομίες κ.λπ. Είναι αναγκασμένες, όμως, να λαμβάνουν υπόψη και τις σχέσεις πρωτίστως των λαών τους με τον παλαιστινιακό λαό. Είναι πολύ προσεκτικές οι διατυπώσεις που αφορούν τον τρόπο διακυβέρνησης στη Λωρίδα της Γάζας.

Η Χαμάς αντιλαμβάνεται τις λεπτές ισορροπίες, καιρετίζει το σχέδιο της Αιγύπτου, αλλά δηλώνει ξεκάθαρα πως «*τα όπλα της αντίστασης είναι κόκκινη γραμμή για τη Χαμάς και όλες τις οργανώσεις της αντίστασης*». Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει το γεγονός πως βγαίνει από αυτήν την αναμέτρηση (και) πολιτικά δυναμωμένη και δεν μπορεί να αποκλειστεί από μελλοντικές διεργασίες.

Παραφράζοντας και προσαρμόζοντας κάπως τον Κλαούζεβιτς θα λέγαμε πως ο ιμπεριαλισμός «*ξέρει τον τρόπο να υπονομεύει τα πολύπλοκα σχέδια*. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα σε ευμετάβλητες καταστάσεις. Ένα ταχέως μεταβαλλόμενο περιβάλλον εξελίσσεται με μεγαλύτερη ταχύτητα από εκείνη με την οποία ένα πολύπλοκο σχέδιο μπορεί να αναπροσαρμοστεί. Μέχρι να προσαρμοστεί, ο στόχος έχει αλλάξει». Οι χώρες του αραβικού κόσμου, κυρίως, θα έπρεπε να το λάβουν υπόψη τους. Ωστόσο, υπάρχει μια «σταθερά»: η προσήλωση του παλαιστινιακού λαού στο στόχο τους που δεν είναι άλλος από τον αγώνα τους για να κερδίσουν την πατρίδα τους.

Κουρδικό ζήτημα

Σχετικά με τη συζήτηση επίλυσης του Κουρδικού ζητήματος και το «Κάλεσμα για ειρήνη και δημοκρατική κοινωνία» του Οτσαλάν δημοσιεύουμε αποσπάσματα από άρθρο της εφημερίδας <https://www.yenidemokrasi35.net/> με τίτλο: «Διαδικασία επίλυσης» Πηγαίνοντας προς νέο μπλοκάρισμα»

Η διαδικασία επίλυσης βασίζεται στις πρωτοβουλίες των κέντρων εξουσίας κύρια της Τουρκίας και συνεχίζεται με πολλά ερωτηματικά. Από τη μια οι καθημερινές επιθέσεις στον Κουρδικό Εθνικό Αγώνα με στόχο τη διάλυσή του και από την άλλη οι διαπραγματεύσεις σε διπλωματικό επίπεδο για το μέλλον της Βορειοανατολικής Συρίας και της Ροζάβα. Οι λαϊκές μάζες ανησυχούν και αναζητούν απαντήσεις.

Η διαδικασία, οι εξηγήσεις και οι επαφές

Η διαδικασία με επίφαση ειρήνης που ξεκίνησε η Τουρκία συνεχίζει να

διατηρεί τη θέση της στην ημερήσια διάταξη, ενώ οι επιθέσεις εναντίον των κατακτήσεων και της βούλησης του κουρδικού λαού συνεχίζονται. Τις τελευταίες δύο εβδομάδες, διορίστηκε διαχειριστής στο Βαν, το HDK (Συνομοσπονδία Δημοκρατικών Κουρδικών Κοινοτήτων) χαρακτηρίστηκε αυθαίρετα ως εγκληματική οργάνωση, εκατοντάδες άνθρωποι συνελήφθησαν, υπέστησαν βασανιστήρια και δεκάδες επαναστάτες και δημοκράτες συνελήφθησαν. Σε αυτή την κατάσταση, το τι θα προκύψει στο τέλος της διαδικασίας είναι εντελώς άγνωστο για τις λαϊκές μάζες.

Η αβεβαιότητα αυτή δεν οφείλεται μόνο στο γεγονός ότι η φασιστική

εξουσία κινείται με το ρόπαλο στο ένα χέρι και τον κλάδο ελαίας στο άλλο, αλλά και στο ότι η ΚUH (Κουρδικό Εθνικό Κίνημα) δεν έχει δείξει διαφάνεια όσον αφορά τη διαδικασία, συμβάλλοντας έτσι στην αβεβαιότητα...

Ορισμένες σημαντικές δηλώσεις του Τζεμίλ Μπάγκι είναι οι εξής:

«Στην περιοχή της Μέσης Ανατολής γίνονται αλλαγές και οι καταστάσεις εξελίσσονται πολύ γρήγορα. Το σύστημα που είχε δημιουργηθεί κατά τον Α' και Β' Παγκόσμιο Πόλεμο έχει καταρρεύσει και τώρα επιδιώκουν να δημιουργήσουν ένα νέο σύστημα. Το σύστημα του καπιταλιστικού εκσυγχρονισμού προσπαθεί να δημιουργήσει ένα νέο σύστημα, βασισμένο στα δικά του

συμφέροντα. Και αυτό το σύστημα είναι εναντίον των λαών. Ο Αμπντουλάχ Οτσαλάν επεμβαίνει σε αυτή την κατάσταση (...) Για τους Κούρδους, παρουσιάζεται σαν μια ιστορική ευκαιρία. Ο ρόλος των Κούρδων είναι πολύ ισχυρός. Σήμερα, στη Μέση Ανατολή μαίνεται ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος (...) Υπάρχουν πολλά κέντρα που πολεμούν για τη Μέση Ανατολή και προσπαθούν να προσελκύσουν τους Κούρδους για να μπορέσουν να πετύχουν αποτελέσματα στη Μέση Ανατολή. Γι' αυτό, ακριβώς σε αυτή την περίοδο, οι Κούρδοι πρέπει να λύσουν το εθνικό τους ζήτημα. Πρέπει να πραγματοποιήσουν το εθνικό συνέδριο άμεσα».

Είναι γνωστό ότι οι κύριοι παρά-

Γερμανικές εκλογές

Ξανά προς «μεγάλο συνασπισμό»
Αλλά τα δεδομένα έχουν αλλάξει ριζικά

Το τελικό αποτέλεσμα επαλήθευσε, λίγο πολύ, τις δημοσκοπήσεις: Πρώτο κόμμα η «Χριστιανική Ένωση» (CDU/CSU) και ο ηγέτης Μερτς υποψήφιος καγκελάριος. Δεύτερο η «Εναλλακτική για τη Γερμανία» (AfD) και τρίτο το «Σοσιαλδημοκρατικό» του καγκελάριου Σολτς (SPD).

Δεδομένα έρευνας πριν και μετά τις εκλογές έδειξαν ότι ψηφοφόροι του SPD και Φιλελευθέρων (FDP) μετακινήθηκαν κυρίως προς την (CDU/CSU), από την οποία ψηφοφόροι μετακινήθηκαν στην AfD. Φανερό πως η ακροδεξιά ρητορική από όλους βοήθησε τους ψηφοφόρους της Δεξιάς να κινηθούν δεξιότερα.

Η κατάκτηση της δεύτερης θέσης του AfD (διπλασίασε το αποτέλεσμα του 2021) και πρώτης στα ανατολικά κρατίδια, εκτός των άλλων, δείχνει εμφαντικά ότι το ρήγμα ανάμεσα στον δυτικό και τον ανατολικό τομέα βαθαίνει. Πρόκειται ουσιαστικά για μια κοινωνία διχασμένη, που κάνει δύσκολη κάθε μελλοντική διακυβέρνηση.

Λογικά το αποτέλεσμα θεωρείται το λιγότερο περίπλοκο, αφού θα σχηματιστεί ξανά ο λεγόμενος «Μεγάλος Συνασπισμός» CDU/CSU-SPD. Αν και δεν είναι κάτι που προκύπτει με αυτοματισμούς, σήμερα εξαιτίας των πολλών και μεγάλων προκλήσεων και πιέσεων μέσα και έξω από τη Γερμανία, ξεκίνησε ήδη άτυπα αλλά ουσιαστικά η συγκυβέρνηση Μερτς - Σολτς. Άλλωστε ο Σολτς παραμένει καγκελάριος μέχρι να σχηματιστεί νέα κυβέρνηση.

Το βέβαιο είναι πως ο «Μεγάλος Συνασπισμός» θα είναι πολύ πιο αδύναμος απ' ό,τι άλλοτε. Το πρόβλημα είναι πώς προσεγγίζει το «τείχος προστασίας» απέναντι στην ακροδεξιά το CDU/CSU; Ο Μερτς πυροδότησε θύελλα αντιδράσεων πριν από τις εκλογές, επιχειρώντας να προωθήσει στο κοινοβούλιο μια σειρά μεταναστευτικών μέτρων με την υποστήριξη του AfD, σηματοδοτώντας μια ξεκάθαρη απόκλιση όχι μόνο από την πολιτική Μέρκελ, αλλά και από όλα τα κόμματα της «συστημικής κανονικότητας»! Το μείζον πρόβλημα εντοπίζεται στο γεγονός πως το AfD συγκεντρώνει τη διαμαρ-

τυρία ενός ετερόκλητου μετώπου δυσανεστήμενων που αυξάνει.

Η γερμανική πολιτική σκηνή απέκτησε ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Το AfD, κατά άλλους ακροδεξιό, κατά άλλους υπερδεξιό ή εν μέρει ακροδεξιό, απέσπασε το ένα πέμπτο των γερμανών ψηφοφόρων. Όταν ιδρύθηκε, το 2013, ήταν κυρίως ένα «ευρωσκεπτικιστικό» κόμμα με μικρή εμβέλεια. Από το 2015 επένδυσε στο ρατσισμό που είχε αρχίσει να ανθίζει στο «εύφορο έδαφος» όλης της Ευρώπης. Το AfD σήμερα κατέχει εντελώς διαφορετική πολιτική επιρροή και είναι βέβαιο ότι θα χρησιμοποιήσει το νέο πολιτικό προσκήνιο για να την αυξήσει σε βάρος του κυρίαρχου κατεστημένου.

Η στηρίξη της νέας διοίκησης του Λευκού Οίκου στο AfD δεν του έδωσε ώθηση και περισσότερες ψήφους. Το αποτέλεσμα του AfD σχετίζεται περισσότερο με τις ανησυχίες μεγάλης μερίδας Γερμανών σχετικά με την καθημερινότητά τους. Όπως και άλλων Ευρωπαίων. Στα άρθρα των γερμανικών ΜΜΕ, αυτή είναι μία από τις βασικές παραμέτρους στην οποία στέκονται.

Ωστόσο στο ευρωπαϊκό όσο και γενικότερα στο διεθνές περιβάλλον τα δεδομένα αλλάζουν. Και η άνοδος του Μερτς στην εξουσία δύσκολα θα μπορούσε να έρθει σε μια πιο κρίσιμη στιγμή για την Ευρώπη. Αναφερόμενος στη σύνοδο κορυφής του NATO, που είναι προγραμματισμένη για τον Ιούνιο, ο Μερτς επεσήμανε ότι είναι περιεργος να δει: «αν τότε θα μιλάμε ακόμη για το NATO με την τρέχουσα μορφή του ή αν θα αναγκαστούμε να δημιουργήσουμε ανεξάρτητες, ευρωπαϊκές αμυντικές ικανότητες πολύ πιο γρήγορα» (...) «η ήπειρος, προειδοποίησε, πρέπει να ενισχύσει επείγοντως την άμυνά της και ενδεχομένως να βρει ακόμη και έναν αντικαταστάτη για το NATO σύντομα». Ο Μερτς έθεσε την Αμερική του Τραμπ στο ίδιο επίπεδο με τη Ρωσία καθώς προσπαθεί να οδηγήσει την Ευρώπη σε μια νέα κατεύθυνση, λέγοντας ότι «η Ευρώπη πιέζεται τώρα από τα δύο έθνη και πρέπει να λάβει επείγουσα δράση».

Τα σχόλια του Μερτς σηματοδοτούν μια ιστορική καμπή: Αποκαλύπτουν πόσο

βαθιά έχει κλονίσει ο Τραμπ τα πολιτικά θεμέλια της Ευρώπης. Ο οποίος Τραμπ συνεχάρη τους νικητές των εκλογών χωρίς να κατονομάσει τον Μερτς!

Είναι σαφές ότι ο Μερτς επενδύει, και μάλιστα σε απόλυτη προτεραιότητα, στην ισχυροποίηση της Ευρώπης και μάλιστα «όσο το δυνατόν γρηγορότερα». Πρώτο βήμα αφορά προσπάθεια επανεκκίνησης του γερμανο-γαλλικού άξονα.

Και για να είναι λειτουργικός ένας γαλλογερμανικός άξονας: «πρέπει να μπορεί να δημιουργήσει περισσότερες εμπορικές συμφωνίες, περισσότερη βεβαιότητα για τις εταιρείες» και -τελικά- «πρέπει να ξεπεράσουμε τη διαμάχη μας για τη Mercosur», ανέφερε χαρακτηριστικά. Επίσης είπε: «Πρέπει να κάνουμε συζητήσεις τόσο με τους Βρετανούς όσο και με τους Γάλλους -τις δύο ευρωπαϊκές πυρηνικές δυνάμεις- για το εάν η πυρηνική ασφάλεια θα μπορούσε να ισχύει και για εμάς»! Η αλήθεια είναι ότι ο Μερτς αναφέρεται σε μια Ευρώπη που ήδη υποφέρει από την αποδυνάμωση της ηγεσιών της.

Αν γίνουν αυτά, «θα μπορέσουμε πραγματικά να επιτύχουμε την ανεξαρτησία από τις ΗΠΑ»! Παραδέχτηκε δε ότι: «πρώτη φορά δηλώνει δημόσια τέτοια πράγματα, που πριν λίγο καιρό θα του ήταν αδιανόητα»! Να σημειώσουμε ότι οι Χριστιανοδημοκράτες είναι πιο κοντά στις ΗΠΑ από οποιοδήποτε άλλο γερμανικό κόμμα, και ο ίδιος ο Μερτς ανήκει σταθερά στους υποστηρικτές του NATO.

Επίσης όλα δείχνουν ότι η καγκελαρία του Μερτς θα σηματοδοτήσει την επιστροφή του συντηρητικού χώρου σε θέσεις περισσότερο αμβλυμένες σε σχέση με το περιβάλλον «φρένο χρέους» που επέβαλε η Γερμανία στην ΕΕ. Το κλίμα στο Βερολίνο, πριν ξεσπάσει η λαίλαπα Τραμπ, ήταν η επιστροφή στη δημοσιονομική κανονικότητα. «Μαύρο μηδέν» ήταν η κωδική ονομασία που της είχε δώσει ο Σόιμπλε, που ακόμα στοιχειώνει

την πολιτική σκηνή της Γερμανίας.

Το CDU παραμένει αντίθετο σε οποιαδήποτε μεταρρύθμιση, αλλά μέχρι ενός σημείου. Ο Μερτς δηλώνει ανοιχτός σε κάποια βελτιστοποίηση. Όπως η εξαίρεση της άμυνας από τους κανόνες δαπανών της ΕΕ. Το ζήτημα είναι αν θα αποτελέσει στρατηγική επιλογή ή μια παρένθεση «ειδικού σκοπού», όπως συνέβη με το Ταμείο Ανάκαμψης. Ωστόσο οι υποστηρικτές του «κοινού χρέους» εκτιμούν ότι πλέον αυτή η κίνηση δεν είναι ικανή να ανταποκριθεί στη σημερινή κλίμακα των προκλήσεων.

Επίσης δεσμεύθηκε να θέσει την οικονομική ανάπτυξη πάνω από όλες τις άλλες ανησυχίες και έκανε έκκληση για την κατάργηση πολλών «πράσινων κανονισμών» της ΕΕ. Όπως να αντιμετωπιστεί η ατομική ενέργεια ως ανανεώσιμη πηγή ενέργειας!

Άρα η απάντηση της νέας καγκελαρίας στα προβλήματα και τις προοπτικές του γερμανικού ιμπεριαλισμού επαφίενται στην επανεκκίνηση της χώρας με άξονα την οικονομία και τον επανακαθορισμό της σχέσης με τις ΗΠΑ. Ωστόσο οι βαθύτερες ανησυχίες της γερμανικής αστικής τάξης δεν αφορούν μόνο αναζητήσεις νέου δημοσιονομικού χώρου. Αφορούν περισσότερο υπαρξιακά ζητήματα, όπως την ενίσχυση του ρόλου της Γερμανίας σε Ευρώπη και κόσμο. Και αυτός ο στόχος απαιτεί «καύσιμα» που δεν τα διαθέτει από μόνη της.

X.B.

γοντες του ιμπεριαλισμού, οι ΗΠΑ και η Αγγλία, επιθυμούν να ξαναδημιουργήσουν τη Μέση Ανατολή με βάση τα δικά τους συμφέροντα (...) Το να λέγεται ότι ο Οτσαλάν παρεμβαίνει υπέρ των λαών σε αυτή την κατάσταση δεν είναι παρά δημαγωγία ή, για να το θέσουμε αλλιώς, είναι υπερβολή.

Ο Οτσαλάν επιθυμεί να βγάλει το κουρδικό ζήτημα από το πεδίο του πολέμου και να το μεταφέρει στο δημοκρατικό πεδίο. Υπάρχει δημοκρατικό πεδίο στη χώρα; Είναι ρεαλιστική η προσδοκία ότι οι λαοί που καθημερινά βιώνουν βασανιστήρια, συλλήψεις, φυλακίσεις, καταπατήσεις δικαιωμάτων και της βούλησής τους μπορούν να κινούνται σε δημοκρατικό πεδίο; Σε καμία χώρα που κυβερνάται από φασισμό δεν μπορεί να υπάρχει δημοκρατικό πεδίο (...)

Πρέπει να γνωρίζουμε ότι δεν μπορεί να αναβιώσει η «ιστορική αδελφο-

σύνη» πριν επιτευχθεί πλήρης ισότητα δικαιωμάτων. Η πολιτική που συνδυάζει τον κλάδο ελαίας με το ρόπαλο και η φαινομενικά αντιφατική στάση των Ερντογάν και Μπαχτσελί συνδέεται με τις άρχουσες τάξεις που διαμορφώνουν την περιοχή για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους και να εξοντώσουν το Κουρδικό Εθνικό Κίνημα (...)

Από την άλλη, είναι αλήθεια ότι για τους Κούρδους είναι μια ιστορική διαδικασία. Ωστόσο είναι θέμα συζήτησης αν αυτή η διαδικασία είναι ευκαιρία ή είναι κίνδυνος (...) Αυτή η ιστορική διαδικασία μπορεί να αξιολογηθεί ως «ευκαιρία» επισημοποίησης της ισχυρότερης εξάρτησης από τις ΗΠΑ και τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και αποτελεί κίνδυνο για την απελευθέρωση του κουρδικού έθνους.

Αν και μπορεί να φαίνεται λογικό να πιστεύουμε ότι οι Κούρδοι πρέπει να λύσουν το πρόβλημα μέσω ενός εθνι-

κού συνεδρίου, εκμεταλλευόμενοι τις αντιθέσεις στη Μέση Ανατολή και τις σχέσεις που έχουν δημιουργηθεί με τους ιμπεριαλιστές, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι αυτοί που κρατούν τα ηνία στα τέσσερα κομμάτια του Κουρδιστάν, που έχουν τη δύναμη να προσαρτήσουν, να καταλάβουν, να διαταράξουν και να επιβάλουν συμφωνίες, είναι οι ιμπεριαλιστές.

Είναι μια συγκαταβατική
υποταγή

Παίρνοντας υπόψη τις περιφερειακές εξελίξεις, τους προσανατολισμούς των ιμπεριαλιστών, την κατάσταση της Τουρκίας και του Κουρδικού Εθνικού Κινήματος, προφανώς κάτι θα προσφερθεί στους Κούρδους (...) Ο μόνος τρόπος για την επίτευξη εθνικών κατακτήσεων δεν είναι οι θετικές απαντήσεις στις κραυγές των κυρίαρχων

στρωμάτων της Τουρκίας για διάλυση, αλλά η επέκταση και ενίσχυση του δικαίου πολέμου (...) Επειδή είναι ξεκάθαρο η βούληση της Τουρκίας να διαλύσει τον κουρδικό εθνικό αγώνα, είναι αδύνατο να παραχωρηθούν εθνικά δικαιώματα. Επομένως, αυτό που θα προσφερθεί στους Κούρδους σε αυτή τη διαδικασία θα είναι ουσιαστικά κάτι που μπορούν να το πάρουν πίσω. Στην πραγματικότητα, η επιθυμία της Τουρκίας να σπάσει τη βούληση του λαού και να εφαρμόσει τα σχέδια διάλυσης που βασίζονται στη στρατηγική εξόντωσης από την αρχή της διαδικασίας είναι αδιαμφισβήτητη δεδομένα για αυτό. Θα πρέπει να είναι σαφές στις λαϊκές μάζες ποια μπορεί να είναι τα κέρδη (...)

Οι κατακτήσεις μπορούν να επιτευχθούν όχι με χάρες, αλλά μόνο με την οργάνωση και την επέκταση του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα.

Συνάντηση ακροδεξιών στη Μαδρίτη

Η άνοδος της ακροδεξιάς στην Ευρώπη στον αστερισμό Τραμπ

Στις 8/2/25 έλαβε χώρα στη Μαδρίτη η πανηγυρική σύνοδος της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς. Οι ηγέτες της ομάδας των «Πατριωτών» στο ευρωκοινοβούλιο ήταν καλεσμένοι του ισπανικού ακροδεξιού Vox. Ο ακροδεξιός συνασπισμός «Πατριώτες για την Ευρώπη» στο ευρωκοινοβούλιο είναι η τρίτη δύναμη και έχει 86 ευρωβουλευτές σε σύνολο 720.

Σε αυτόν συμμετέχουν κόμματα από 13 χώρες: **Αυστρία** (Κόμμα Ελευθερίας), **Βέλγιο** (Φλαμανδικό Συμφέρον), **Γαλλία** (Εθνική Συσπείρωση), **Δανία** (Δανικό Λαϊκό Κόμμα), **Ισπανία** (Vox), **Ιταλία** (Λέγκα), **Λετονία** (Πρώτα η Λετονία), **Ολλανδία** (Κόμμα για την Ελευθερία), **Ουγγαρία** (Φίντες, Χριστιανοδημοκράτες), **Πολωνία** (Εθνικό Κόμμα), **Πορτογαλία** (Chega), **Τσεχία** (Δράση Δυσανεστημένων, Όρκος, Αυτοκινητιστές) και από την **Ελλάδα** η Λατινοπούλου (Φωνή Λογικής). Οι άλλες δυο πολιτικές συμμαχίες των ακροδεξιών είναι οι «Ευρωπαίοι Συντηρητικοί και Μεταρρυθμιστές» (80 ευρωβουλευτές) και η «Ευρώπη των Κυρίαρχων Εθνών» (26 ευρωβουλευτές).

Μετά τη νίκη του Τραμπ στην Αμερική, η ευρωπαϊκή ακροδεξιά βλέπει τον ρόλο της αναβαθμισμένο και θεωρεί πως είναι η στιγμή για να κυριαρχήσει απέναντι στο Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα και τους Ευρωπαίους Σοσιαλιστές. Αντικείμενο της συνόδου ήταν: οι τρόποι «αντίστασης στο ευρωπαϊκό κατεστημένο» του δεξιού και κεντροδεξιού πολιτικού χώρου.

Φρόντισαν, μάλιστα, να υιοθετήσουν και νέο σύνθημα το: **MEGA** (Make Europe Great Again), κατά το πρότυπο του σλόγκαν **MAGA** (Make America Great Again) του Αμερικανού Τραμπ!

Κεντρικός ομιλητής της ακροδεξιάς σύναξης ήταν ο Ούγγρος πρωθυπουργός **Ορμπάν**, που περιστοιχιζόταν από τον **Σαλβίνι** (αντιπρόεδρος στην κυβέρνηση της Μελόνι), τη **Μαρίν Λεπέν**, τον Ολλανδό **Βίλντερς**, τον Ισπανό Αμπασκάλ και τον πρώην πρωθυπουργό της Τσεχίας Μπάμπις.

«Ο ανεμοστρόβιλος Τραμπ άλλαξε τον κόσμο μέσα σε λίγες μόνο εβδομάδες... χθες ήμασταν αιρετικοί, σήμερα είμαστε mainstream», είπε στην ομιλία του ο Ορμπάν!

Η άνοδος της ακροδεξιάς σε μια σειρά κράτη του ευρωπαϊκού χώρου είναι αποτέλεσμα τόσο των ιμπεριαλιστικών πολιτικών και επιλογών, όσο και της ανυπαρξίας σημαντικών εργατικών και επαναστατικών δυνάμεων, που να δίνουν προοπτική στους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες που ξεσπούν. Οι πολιτικές των «κλασικών» δεξιών, κεντροδεξιών, σοσιαλιστικών ή πράσινων κομμάτων-κυβερνήσεων είναι που στρώνουν το έδαφος για την εκλογική άνοδο της ακροδεξιάς.

Αν δούμε μόνο την τελευταία δεκαετία, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές «άγονται και φέρονται» από τις κινήσεις των ΗΠΑ, κύρια στον ευρωπαϊκό κι όχι μόνο χώρο. Η σημαντική οικονομική άνοδος της Κίνας τους στρίμωξε ακόμα περισσότερο. Στον πόλεμο στην **Ουκρανία** «δίστασαν», αλλά στοιχήθηκαν με τις ΗΠΑ. Αυτό έφερε ακόμα πιο πολλά προβλήματα, καθώς τους στέρησε το φθηνό ρώσικο αέριο και ταυτόχρονα αποκάλυψε ότι «ο βα-

σιλιάς είναι γυμνός». Χωρίς τη στρατιωτική στήριξη των Αμερικάνων, δεν σκέφτονται την ύπαρξή τους. Η στροφή στη στρατιωτικοποίηση της οικονομίας που επέλεγον τελευταία (πρόσφατη σύνοδος στο Λονδίνο) δημιουργεί οικονομικά (ανάγκη για εύρεση πόρων) και κοινωνικά προβλήματα. Οι περικοπές ξεκινούν συνήθως από τις κοινωνικές δαπάνες για υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση, υποδομές, συγκοινωνίες, χειροτερεύοντας το βιοτικό επίπεδο δραματικά για την πλειοψηφία των εργαζόμενων.

Η επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα, με την καθήλωση των μισθών, την κατάργηση του 8ωρου και τη γενίκευση της ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων είναι μόνιμη επωδός της ρητορείας για την καπιταλιστική ανάπτυξη που δεν φαίνεται στον ορίζοντα.

Ο περιορισμός των δημοκρατικών δικαιωμάτων, το χτύπημα στις συνδικαλιστικές ελευθερίες, η απαγόρευση απεργιών συμβαδίζουν με ακραία αντικομμουνιστικά κηρύγματα της επίσημης ΕΕ, που δήθεν καταδικάζουν τις ακραίες μορφές βίας, εξισώνοντας τον ναζισμό με την κομμουνιστική ιδεολογία!

Πρόσφατα, η εξέγερση των Παλαιστινίων στη σιωνιστική σφαγή δημιούργησε κύμα συμπαραστάσης και διαδηλώσεων σε όλη την Ευρώπη, που αντιμετωπίστηκε από τις κυβερνήσεις με ιδιαίτερη σκληρότητα και αστυνομική βία. Η ΕΕ στήριξε πολιτικά τον σφαγέα **Νετανιάχου** και την πολιτική Μπάιντεν στη Μέση Ανατολή, όπως έκανε δεκαετίες τώρα.

Αφήσαμε τελευταίο το θέμα των προσφυγικών ροών, που δημιουργούν οι ιμπεριαλιστικοί πόλεμοι -και των Ευρωπαίων- σε Αφρική, Μέση Ανατολή και Ασία! Η υιοθέτηση της ακροδεξιάς άποψης «για όλα φταίνε οι μετανάστες» από τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις είναι στην καθημερινή ατζέντα: στη Γαλλία ο Μακρόν πέρυσι ψήφισε νέο σκληρότερο αντιμεταναστευτικό νόμο, που εκθείασε η Λεπέν! Στη Γερμανία ο δεξιός **Μερτς** (τωρινός καγκελάριος) προεκλογικά κατέβασε αντιμεταναστευτικό νομοσχέδιο μαζί με την ακροδεξιά, το οποίο τελικά δεν συγκέντρωσε πλειοψηφία στη Βουλή, αλλά ξεσήκωσε μεγάλες λαϊκές αντιδράσεις και κινητοποιήσεις!

Εκτός από τις ευλογίες του **Μασκ**, η σύνοδος των «Πατριωτών» είχε και τη συνάντηση των ηγετών της με τον Κέβιν Ρόμπερτς, πρόεδρο του αμερικανικού υπερσυντηρητικού think tank «**The Heritage Foundation**», που έχει συντάξει το «project 2025», το προ-

εκλογικό πρόγραμμα του Τραμπ!

Πλέον η ακροδεξιά δεν είναι μια πολιτική επιλογή που τρομάζει το σύστημα, όπως είδαμε και στη Γαλλία, που παραλίγο να είχαμε κυβέρνηση της Λεπέν! Με μεγάλη ευελιξία και προσαρμοστικότητα, η ακροδεξιά είναι στο τιμόνι της **Ουγγαρίας**, αλλά και της **Ιταλίας** με τη Μελόνι! Πριν λίγες μέρες, στην **Αυστρία** ο Χ. Κικλ του ακροδεξιού Κόμματος Ελευθερίας (FPO) παραλίγο να γίνει καγκελάριος! Τελικά προέκυψε τρικομματική συνεργασία: του **Συντηρητικού Λαϊκού Κόμματος** (ÖVP) με τους **Κεντροαριστερούς Σοσιαδημοκράτες** (SPÖ) και το **φιλελεύθερο κόμμα Neos**.

Στην **Ολλανδία**, ο **Βίλντερς**, επικεφαλής του **Κόμματος για την Ελευθερία**, βγήκε πρώτος στις βουλευτικές εκλογές του Νοέμβρη, αλλά ο ίδιος δεν συμμετέχει στην κυβέρνηση!

Στη **Γερμανία**, η σημαντική ενίσχυση του ακροδεξιού **AfD** στις πρόσφατες εκλογές αναζητά την εξήγησή της. Όχι μόνο στην εκμετάλλευση των ρατσιστικών και ξενοφοβικών πολιτικών του επίσημου κράτους ή στις φιλορώσικες αναφορές στο θέμα του πολέμου της Ουκρανίας ή στις παρεμβάσεις του Έλον Μασκ. Πάει πιο πίσω χρονικά, όταν η κατάρρευση του τείχους και η ένωση της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας (ΟΔΓ) με τη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας (ΛΓΔ) έφεραν μια **ενορχηστρωμένη επέλαση των νεοφασιστικών ομάδων στο έδαφος της ανατολικής Γερμανίας**, με στόχο το χτύπημα των αντιφασιστικών ομάδων και των κομμουνιστικών αναφορών του λαού και της νεολαίας.

Δεν μπορούμε να ξέρουμε για πόσο η ευρωπαϊκή ακροδεξιά θα συνεχίζει να εγκλωμιάζει τον Τράμπ και τις επιλογές του και ταυτόχρονα θα αποτελεί μια «βολική» κυβερνητική επιλογή για τα συμφέροντα των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Για παράδειγμα, ο **Γάλλος Μπαρντελά του RN** κρατά αποστάσεις από τον Τραμπ, γιατί οι φόροι που εξήγγειλε ο Τράμπ στις ευρωπαϊκές εξαγωγές θα πλήξουν καίρια τους Γάλλους αγρότες, που θέλει να είναι και ψηφοφόροι του!

Όταν ο Τράμπ αφήνει έξω από τις διαπραγματεύσεις για την Ουκρανία όλη την Ευρώπη, ποια θα είναι η αντίδραση των Βρυξελλών, μαζί και της Βρετανίας;

Η άνοδος της ακροδεξιάς θα σημαίνει νέα δεινά για τους εργαζόμενους, αφού αυτή έρχεται να υπηρετήσει τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών και του κεφάλαιου, θέλοντας να τα εκπροσωπήσει με τον πιο επιθετικό, τον πιο ανοιχτά αντιδραστικό τρόπο.

Ο πόλεμος στην Ου

Καθώς διανύουμε μια κρίσιμη φάση του πολέμου στην Ουκρανία, μετά την εκλογή Τραμπ στις ΗΠΑ, τις «ειρηνευτικές» του προτάσεις, τις συνομιλίες με τη Ρωσία και τη μεταχείριση σκουπιδιού που επιφύλαξαν οι «προστάτες» στον Ζελένσκι, γίνεται πολλή συζήτηση για το αν η βασική αιτία του πολέμου στην Ουκρανία είναι οι «σπάνιες γαίες» και ποιος θα τις αρπάξει. Ιδιαίτερα στους πολιτικούς χώρους που αναφέρονται στην αριστερά και το κομμουνιστικό κίνημα, με «μπροστάρη» το ΚΚΕ, τόσο για το μέτωπο της Ουκρανίας όσο και για κάθε μέτωπο σύγκρουσης των ιμπεριαλιστών, όλα τα ανάγουν σε μία οικονομιστική βάση (πρώτες ύλες, ενεργειακοί κόμβοι, εξορύξεις κ.λπ.). Μάλιστα, δεν πάει πολύς καιρός όταν μαινόταν ο εμφύλιος πόλεμος στην Ουκρανία, που το ΚΚΕ έβλεπε σύγκρουση των μερίδων της αστικής τάξης της Ουκρανίας (Δυτικής και Ανατολικής) για τον έλεγχο των κοιτασμάτων υδρογονανθράκων και ορυκτών, για να το «μαζέψει» στη συνέχεια κάτω από το βάρος των εξελίξεων και της παρόξυνσης του ανταγωνισμού των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και ιδιαίτερα ΗΠΑ-Ρωσίας-Κίνας.

Μα καλά, θα ρωτήσει κάποιος, δεν γίνονται οι πόλεμοι και οι επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών για να μοιράσουν τις αγορές, να κατακτήσουν και να υποτάξουν χώρες και λαούς και να λεηλατήσουν τον πλούτο τους;

Η απάντηση είναι απλή και είναι ναι, με τη βασική προϋπόθεση να ηττηθεί ο αντίπαλος ιμπεριαλιστής, καθώς εάν δεν επιτευχθεί αυτό, τότε όλα είναι στον «αέρα». Κάθε οικονομική διείσδυση, κάθε επικερδής επένδυση, κάθε επιτυχία στον «ειρηνικό» οικονομικό ανταγωνισμό είναι επισφαλής, όσο ο αντίπαλος παραμένει ικανός να αντιδράσει και να διεκδικήσει με τη σειρά του και για τα δικά του συμφέροντα τα «τρόπαια» του αντιπάλου του. Αυτό βίωσαν οι χιλιάδες Κινέζοι σύμβουλοι και τεχνικοί στη Λιβύη, που αναγκάστηκαν σε φυγή, μετά την επίθεση των δυτικών ΗΠΑ-Ευρωπαίων (2011) στη χώρα αυτή και την ανατροπή του καθεστώτος Καντάφι.

Χωρίς νίκη στο στρατηγικό-στρατιωτικό επίπεδο, δεν υπάρχουν όροι κυριαρχίας-ηγεμονίας για καμία ιμπεριαλιστική δύναμη. Για αυτό και «σπέρνουν» βάσεις σε όλο τον κόσμο, με πρωταθλήτριες τις ΗΠΑ και τους υπόλοιπους να ακολουθούν, για αποτροπή του αντιπάλου και πειθαναγκασμό του «εσωτερικού εχθρού», κάθε λαού που θα αντισταθεί και θα παλέψει ενάντια στην πολιτική, οικονομική και στρατιωτική εξάρτηση, για τη λευτεριά του από ξένους και ντόπιους δυνάστες.

Εδώ, όμως, πρέπει να δούμε και να εξετάσουμε και την «οικονομική» πλευρά του ζητήματος και τα βασικά χαρακτηριστικά του παγκόσμιου καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος. Σύμφωνα με το Διεθνές Χρηματοπιστωτικό Ινστιτούτο (IIF), το 2024 το παγκόσμιο χρέος έφτασε στα 318 τρισ. δολάρια και ο λόγος χρέους προς το παγκόσμιο ΑΕΠ στο 328%. Δηλαδή, ο πλανήτης «χρωστάει» 3,28 φορές παραπάνω από αυτά που παράγει.

Τι σημαίνει αυτό το κρίσιμο στοιχείο; Ότι ο χαρακτηρισμός που έδωσε ο Λένιν για τον ιμπεριαλισμό ως τον καπιταλισμό που «σαπίζει» με την κυριαρχία του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου επιβεβαιώνεται με τον πιο αποκαλυπτικό τρόπο. Και η κυριαρχία αυτή αποτελεί έναν σημαντικό παράγοντα της δομικής κρίσης του συστήματος από την μία πλευρά και τροφοδοτεί την ένταση του ανταγωνισμού των βασικών ιμπεριαλιστικών

κρανία γίνεται για τις «σπάνιες γαίες»;

δυνάμεων από την άλλη. Οι «ραντιέρηδες» και όλοι αυτοί που πλουτίζουν «κόβοντας κουπόνια» μετοχών, ομολόγων και πλήθος άλλων χρηματοπιστωτικών προϊόντων δεν ενδιαφέρονται για παραγωγικές επενδύσεις, αλλά για τη διασφάλιση των «δανεικών» τους, δεν τους ενδιαφέρει εάν οι λαοί ζουν στη φτώχεια και την εξαθλίωση και κάτω από τα όρια της ανθρώπινης ύπαρξης. Αυτό κυρίως που τους ενδιαφέρει είναι η πολιτικο-στρατιωτική κυριαρχία πάνω σε χώρες και λαούς και το στρίμωγμα έως η εξουδετέρωση του αντιπάλου ιμπεριαλιστή. Μέσα στο πλαίσιο αυτό, τόσο το στρατηγικό όσο και το οικονομικό, διεξάγεται η αντιπαράθεση και ο ανταγωνισμός των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για το ξαναμοίρασμα του κό-

σμου. Και είναι αυτός ο ανταγωνισμός που φέρνει όλο και πιο κοντά μια παγκόσμια σύγκρουση, παρά τις αναδιπλώσεις και τους ελιγμούς που επιχειρούνται, από την κάθε πλευρά, καθώς η παγκόσμια σύγκρουση των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων πρέπει να ξεπεράσει δύο σημαντικά ζητήματα, τη συγκρότηση συμπαγών στρατηγικών συμμαχιών ανάμεσα στα συγκρουόμενα στρατόπεδα και την «εξασφάλιση» ότι θα υπάρχει νικητής από μια πυρηνική αναμέτρηση. Η αναντιστοιχία μέσων και στόχων, για την κάθε πλευρά, που είναι φανερή και στο πολεμικό πεδίο, δημιουργεί όρους, ακόμα και για «ειρηνικούς» προσωρινούς συμβιβασμούς, εύθραυστους ανά πάσα στιγμή. Από την άλλη πλευρά, η συμφωνία που επιδιώκουν να επιβάλλουν οι ΗΠΑ

και ο Τραμπ στην Ουκρανία σχετικά με τις «σπάνιες γαίες» δεν θα έχει άμεσες οικονομικές απολαβές από τη μεριά τους, καθώς αφορά μία υπόθεση μακροχρόνια και επενδυτικά κοστοβόρα. Επιπλέον, τα μεγαλύτερα και πιο πλούσια κοιτάσματα «σπάνιων γαιών» βρίσκονται στα κατεχόμενα από τη Ρωσία εδάφη, τα οποία έχει ήδη προσαρτήσει στην κυριαρχία της. Είναι σίγουρο ότι δεν πρόκειται άμεσα οι ΗΠΑ να «πάρουν πίσω τα λεφτά» που ξόδεψαν στηρίζοντας οικονομικά και εξοπλίζοντας το καθεστώς Ζελένσκι. Τι κερδίζουν τότε από μια τέτοια συμφωνία; Την άμεση και «νόμιμη» παρουσία τους στο πεδίο του ανταγωνισμού, στα σύνορα του στρατηγικού αντιπάλου τους. Η αναγνώριση ότι στην εποχή του ιμπεριαλισμού το κύριο χαρακτηριστικό είναι ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις για παγκόσμια κυ-

ριαρχία-ηγεμονία, που οδηγεί σε επεμβάσεις, συγκρούσεις, μακέλες λαών και καταστροφή χωρών και απειλεί με μια παγκόσμια πολεμική σύγκρουση, αποτελεί μια κρίσιμη πολιτική εκτίμηση. Από εκεί πηγάζουν τα καθήκοντα και οι στόχοι πάλης, καθώς και το επίπεδο συγκρότησης των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων απέναντι στους αντιπάλους τους, το κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές. Οι εκτιμήσεις ότι οι πόλεμοι και οι συγκρούσεις είναι μόνο προς το συμφέρον των επιχειρηματικών ομίλων και η κυριαρχία της αντίληψης «business as usual», υποτιμούν και υπονομεύουν την αναγκαιότητα ανάπτυξης αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, την ανάπτυξη ενός μετώπου των λαών ενάντια στους εμπρηστές του πολέμου. Πολύ περισσότερο, υποτιμούν και υπονομεύουν την ανάπτυξη ενός επαναστατικού κινήματος, που θα ανατρέψει την ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα.

Ουκρανία

Αγριάδες και απρόβλεπτες τακτικές στην υπηρεσία στρατηγικών στόχων παγκόσμιας εμβέλειας

Εντείνονται οι καταγιγιστικές εξελίξεις γύρω από την Ουκρανία, την αμερικανορωσική πολεμική διαπραγμάτευση και τα στρατηγικά διλήμματα που αντιμετωπίζουν οι ΗΠΑ σε συνάρτηση με τη σχετική τους υποχώρηση. Η διοίκηση Τραμπ, με τον κατεπείγον χαρακτήρα που έχει ολοφάνερα δώσει στις κινήσεις της, επιδιώκει -άγαρμπα και άγρια- μια σημαντική ανατροπή των όρων με τους οποίους πορεύονταν οι ΗΠΑ και συνολικά η Δύση, στην μεγαλύτερη πολεμική σύγκρουση στο κέντρο της Ευρώπης από τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και δώθε. Διότι έβλεπε πως οι εξελίξεις στο πεδίο των μαχών έβαιναν και βαίνουν σε βάρος του ενεργούμενου των ΗΠΑ-Δύσης, καθεστώτος Ζελένσκι. Βιάζεται σε σημείο τέτοιο μάλιστα που, προκειμένου να ευθυγραμμίσει άμεσα και χωρίς πολλές αντιρρήσεις τους Ευρωπαίους «εταίρους» στον δικό της βηματισμό, διακινδυνεύει ρήξη και σε κάθε περίπτωση μεγάλες δυσάρεσκες από την άλλη πλευρά του Ατλαντικού. Διακινδυνεύει, βέβαια, εκτιμώντας πιθανά πως τελικά, λόγω του συσχετισμού δύναμης, οι Ευρωπαίοι θα στοιχηθούν. Η νέα διοίκηση φαίνεται στην κίνησή της αυτή να αποδέχεται ακόμα και την ύπαρξη κάποιων απαραίτητων «ηττών» σε πεδία όπως ο ΟΗΕ, εάν πρόκειται να υπάρξει «νίκη», δηλαδή προχώρημα των επιδιώξεων της μέσα στη Δύση. Αλλά και να στριμώχνει σε ζωντανή μετάδοση τον «πληρεξούσιό» τους, Ζελένσκι, στέλνοντας ξανά το μήνυμα προς την Ευρώπη και όλη τη Δύση, για τον ερχομό του «νέου σερίφη στην πόλη». Οι ΗΠΑ, δηλαδή, λένε σε όλους τους τόνους πως για να σώσουν τη Δύση, όλη η Δύση πρέπει να στοιχηθεί πίσω από το MAGA, δηλαδή πίσω από τις παγκόσμιες επιδιώξεις τους. Και επειδή αυτά δεν γίνονται... εθελοντικά, επιδίδονται σε έναν ωμό γεωστρατηγικό εκβιασμό διαρκείας προς τους Ευρωπαίους συμμάχους τους!

Από τα δύο ψηφίσματα στον ΟΗΕ, στην κατά μέτωπο επίθεση στον Ζελένσκι

Σε μια πρωτόγνωρη στα χρονικά κίνηση, οι ΗΠΑ, όχι μόνο βρέθηκαν στη μειοψηφία απέναντι σε ένα ψήφισμα της ΕΕ προς τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ για την Ουκρανία που εμπεριείχε την καταδίκη της Ρωσίας για την εισβολή της στη χώρα αυτή, αλλά και ψήφισαν μαζί με τη Ρωσία στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, το δικό τους ψήφισμα, που καλούσε προς μια διαρκή ειρήνη στην Ουκρανία. Ο Αμερικανός ΥΠΕΞ, Μάρκο Ρούμπιο, σε συνέντευξή του στο Breitbart News Network, ήταν σαφής: Η στάση των ΗΠΑ συνάδει με την κατεύθυνση του «ειρηνευτικού σχεδίου» του Τραμπ, θέλει να ανοίξει τον δρόμο σε μια τέτοια κατεύθυνση. Φυσικά, τα λεγόμενα του Ρούμπιο

αναδεικνύουν, επίσης, πως παραμένει καθ' όλα ενεργή η στρατηγική περιπλοκή που έχει προκύψει από την επιλογή (που έγινε επί των ημερών της πρώτης θητείας του Τραμπ και την οποία εξέλιξε η διοίκηση Μπάιντεν) να μπουν στο στόχαστρο ταυτόχρονα και οι δύο ιμπεριαλιστές της Ευρασίας (Ρωσία, Κίνα): «*δεν ξέρω αν θα καταφέρουμε ποτέ να τους (σ.δ. τους Ρώσους) ξεκολλήσουμε εντελώς από μια σχέση με τους Κινέζους. Δεν νομίζω ότι η Κίνα και η Ρωσία, η μία στον λαιμό της άλλης, είναι επίσης καλό για την παγκόσμια σταθερότητα*».

Η νέα διοίκηση, για να γυρίσουμε στα του ΟΗΕ, θέλοντας να γίνει στοιχειωδώς πιστευτή, θεώρησε -και σωστά- ότι δεν μπορεί να προτείνει «ειρηνευτικό» σχέδιο προς τη Ρωσία και ταυτόχρονα να την καταδικάζει ως εισβολέα. Επιχειρεί δηλαδή να δείξει -μέσα στις τόσες απρόβλεπτες αλλά εξηγήσιμες κινήσεις της- πως έχει έναν σταθερό προσανατολισμό προς την «ειρήνη» και θέλει με αυτόν τον τρόπο να πιέσει διπλωματικά τη Ρωσία σε μια λογική εκατέρωθεν υποχωρήσεων. Θυμίζουμε ότι το «ειρηνευτικό σχέδιο» του Τραμπ, αν από τη μια αποδέχεται την κατάληψη των ουκρανικών εδαφών από τη Ρωσία και θεωρεί πως δεν μπορεί να είναι μέρος του σχεδίου η ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ, προβλέπει ευρωπαϊκά, δηλαδή ΝΑΤΟϊκά στρατεύματα μέσα στην Ουκρανία! Μάλιστα, σε μια προσπάθεια πίεσης ο Τραμπ δήλωσε πως η Ρωσία είναι έτοιμη να δεχτεί κάτι τέτοιο, για να πάρει άμεση απάντηση από τον Πεσκόφ, πως μια τέτοια αποστολή θεωρείται απαράδεκτη από την πλευρά της Ρωσίας.

Ταυτόχρονα, η νέα διοίκηση κατέστησε με τον πιο απόλυτο τρόπο σαφές προς τον Ζελένσκι ότι δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε αξίωση, ενώ με το online στρίμωγμά του ίσως επιπλέον να ήθελε να στείλει το μήνυμα και σε κέντρα εξουσίας εντός των ΗΠΑ, που διατηρούν προνομιακές σχέσεις με τον Ζελένσκι, πως δεν θα ανεχτούν οποιεσδήποτε «παρεμβολές» στην τακτική που ξεδιπλώνουν έναντι της Ρωσίας.

Αν το δούμε... ψύχραιμα και ψυχρά, με αυτές τις κινήσεις, οδήγησε τον Ζελένσκι να αναζητά τρόπο επανόρθωσης της «ασέβειάς» του, δηλώνοντας έτοιμος για την «ειρήνη» και πανέτοιμος -θα προσθέταμε εμείς- για την υπογραφή της συμφωνίας για τις σπάνιες γαίες με τις ΗΠΑ! Πολύ περισσότερο οδήγησε τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές να ανακινώσουν με βαθιά αγωνία και προβληματισμό από το Λονδίνο, δηλαδή από την χώρα-αποστάτη της ΕΕ (!), μέτρα στην κατεύθυνση που η διοίκηση Τραμπ πίεζε σκληρά για να παρθούν: αύξηση των αμυντικών προϋπολογισμών των χωρών-μελών του ΝΑΤΟ, άνοιγμα για τα καλά της συζήτησης για αποστολή ευρωπαϊκών στρατευμάτων στην Ουκρανία. Στην ίδια σύσκεψη οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές προχώρη-

σαν σε μια σαφέστατη ομολογία του στρατηγικού τους νανισμού, αιτούμενοι εν χορώ την αμερικανική στήριξη και προστασία της πορείας τους προς την... «στρατηγική αυτονομία» τους! Έτσι, με τις αγαρμποςύνες και τις αγριάδες της, η νέα διοίκηση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού έχει κάνει σημαντικά βήματα στην επιστράτευση -μεταφορικά και κυριολεκτικά- των Ευρωπαίων εταίρων τους, στην κατεύθυνση ενίσχυσης της περίσφιξης της Ρωσίας.

Όμος γεωστρατηγικός εκβιασμός

Η πιο πρόσφατη μάλιστα κίνηση, να ανακοινώσει την αναστολή της αμερικανικής βοήθειας προς την Ουκρανία, εκτός από το ότι λειτούργησε καταλυτικά στην κωλοτούμπα του Ζελένσκι, λειτουργεί ήδη σαν ένας αδιάστακτος γεωστρατηγικός εκβιασμός, που αναδεικνύει την πλήρη αδυναμία των Ευρωπαίων να πορευτούν χωρίς τον... σερίφη. Μ' άλλα λόγια, οι ΗΠΑ απαιτούν την ανακήρυξή τους σε αδιαμφισβήτητο ηγεμόνα της Δύσης, που μόνο στοιχισμένοι πίσω του μπορούν οι υπόλοιπες δυνάμεις της Δύσης να ελπίζουν ότι θα αντιμετωπιστούν οι ανερχόμενοι ευρασιατικοί ιμπεριαλιστές. Και φυσικά να ξεχάσουν δια παντός τις οικονομικό-πολιτικές σχέσεις που δημιούργησαν με αυτούς, κάτω από την ανοχή των ΗΠΑ.

Ο ρώσικος ιμπεριαλισμός κινείται πολύ προσεκτικά, εκμεταλλεύεται τις αντιθέσεις που γεννά η πολιτική Τραμπ μεταξύ ΗΠΑ και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών (εντός και εκτός ΕΕ) και εμφανίζεται ανοιχτός σε μια διαδικασία διαπραγμάτευσης που δεν αφορά «μόνο» την Ουκρανία, αλλά συνολικά τις αμερικανορωσικές σχέσεις. Ταυτόχρονα, προσπαθεί να αποφεύγει τις κακοτοπιές που του στήνει η νέα διοίκηση Τραμπ. Γνωρίζει καλά πως δεν είναι απίθανο, σε μια επόμενη στροφή των τακτικών κινήσεων του στρατηγικού του αντιπάλου, να βρεθεί στη θέση αυτού «που αρνείται την ειρήνη», με ό,τι συνέπειες μπορεί να έχει αυτό σε μια απότομη επιτάχυνση των εξελίξεων. Έτσι κι αλλιώς, ακόμα και για το ενδεχόμενο ενός συμβιβασμού, κρατά «μικρό καλάθι», ενώ δεν είναι τυχαίο πως επαναλαμβάνει σε όλους τους τόνους ορισμένους σκληρούς άξονες που πρέπει να περιλαμβάνει μια συμφωνία, ώστε να μπορέσει να γίνει αποδεκτή από τον ίδιο.

Σε κάθε περίπτωση, όλα τα καταγιγιστικά γεγονότα των ημερών, η ίδια η ομιλία του Τραμπ στο Κογκρέσο, καταδεικνύει πως έχουμε μπει ανεπιστρεπті στη φάση προετοιμασίας των όρων για τον Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο! Με τον πόλεμο στην Ουκρανία να εξακολουθεί να αποτελεί το βασικό «εργαστήρι» της φάσης αυτής από κάθε άποψη!

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Οι δασμοί Τραμπ στις ευρωπαϊκές εξαγωγές...

Ανακοίνωση για δασμούς ύψους 25% στο σύνολο των ευρωπαϊκών εξαγωγών στις ΗΠΑ έκανε ο πρόεδρος των ΗΠΑ, Τραμπ. Το μόνο σαφές για το τι εμπορεύματα θα αφορούν είναι πως σίγουρα θα πρόκειται για τα ευρωπαϊκά αυτοκίνητα «και κάποια άλλα προϊόντα», σύμφωνα με τα όσα δήλωσε ο Τραμπ.

Επανειλημμένα στο παρελθόν ο Τραμπ είχε αναφερθεί στα αυτοκίνητα που οι Ευρωπαίοι εξάγουν στην αμερικανική αγορά, ενώ συνεχίζουν να κρατούν προστατευμένες τις δικές τους αγορές, κατηγορία που δεν αποδέχονται οι Ευρωπαίοι. Πιο χτυπητό στοιχείο ακόμα και από τους δασμούς αποτελεί η ρήση Τραμπ ότι, αν και συμπαθεί κάθε ευρωπαϊκή χώρα ξεχωριστά, ωστόσο η ύπαρξη της ΕΕ έχει στόχο να «προκαλεί μπελάδες» στις ΗΠΑ και γι' αυτό το λόγο δημιουργήθηκε!

Οι εμπορικές σχέσεις ΗΠΑ-ΕΕ αποτελούν μία από τις μεγαλύτερες εμπορικές ανταλλαγές της καπιταλιστικής... οικονομίας βέβαια καθώς αφορούν τις κεντρικές ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις του καπιταλιστικού συστήματος.

Το 2023, οι εξαγωγές αγαθών όλων των χωρών της Ε.Ε. μαζί προς τις ΗΠΑ έφτασαν τα 503,8 δισ. δολάρια και οι εισαγωγές τους τα 347,1 δισ., με το εμπορικό πλεόνασμα να διαμορφώνεται σε 157 δισ. ευρώ υπέρ των «27». Σύμφωνα με το υπουργείο Εμπορίου των ΗΠΑ, το εμπορικό πλεόνασμα ανέρχεται σε 201,6 δισ. δολάρια (ή 193,5 δισ. ευρώ) για το 2024 (δεν περιλαμβάνονται τα στοιχεία Δεκεμβρίου). Συνολικά, οι «27» πωλούν περισσότερα προϊόντα στις ΗΠΑ απ' όσα εισάγουν, σε όλους τους τομείς, εκτός από αυτούς των πρώτων υλών και των υδρογονανθράκων.

Αυτά έγραφε η «Καθημερινή» στις 23/1/25, για να προσθέσει ότι «Οι ΗΠΑ είναι, μακράν μπροστά από την Κίνα και τη Βρετανία, ο μεγαλύτερος πελάτης της Ε.Ε. για τα αγαθά: το 20% των εξαγωγών του μπλοκ προοριζόταν για τις ΗΠΑ το 2023, αύξηση 6 μονάδων σε σύγκριση με το 2013».

Όσον αφορά τώρα το αντίστροφο, δηλαδή τις εξαγωγές των ΗΠΑ στην ΕΕ, οι ΗΠΑ έρχονται δεύτερες μετά την Κίνα καθώς το 14% των εισαγωγών της ΕΕ προέρχονται από τις ΗΠΑ, στα τρία τέταρτα των οποίων δεν εφαρμόζονται εισαγωγικοί δασμοί!

Δεν είναι όμως μόνο οι πρώτες ύλες και οι υδρογονάνθρακες που οι ΗΠΑ πωλούν περισσότερα στην ΕΕ από αυτά που εισάγουν, αλλά και το εμπορικό ισοζύγιο των υπηρεσιών όπου αντιστρέφονται οι όροι και οι Αμερικάνικοι πουλάνε περισσότερα από αυτά που πουλάνε οι Ευρωπαίοι σε αυτούς. Λέγοντας υπηρεσίες εννοούμε αεροπορικές μεταφορές, εταιρείες θαλάσσιων μεταφορών, τηλεπικοινωνίες, συμβούλους επιχειρήσεων και χρηματοοικονομικές υπηρεσίες.

Στο ισοζύγιο των υπηρεσιών η αμερικανική επικράτηση είναι σαφής μιλώντας για αμερικανικό εμπορικό πλεόνασμα ύψους 104 δισ. εκατομμυρίων ευρώ απέναντι στην ΕΕ συνολικά. Γενικότερα το εμπόριο μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ χαρακτηρίζεται ως δυναμικό, δηλαδή συνεχώς αναπτυσσόμενο, ειδικά τα χρόνια που ακολουθήσαν την πανδημία. Πρόκειται βέβαια για ένα... ταγκό που χορεύεται και από τους δύο!

Αν λοιπόν τα οφέλη μεταξύ των δύο ισοζυγίων εξισορροπούνται με μία έννοια, το ερώτημα είναι αν πραγματικά ο Τραμπ έχει βάλει ως στόχο να ανατρέψει την εμπορική δυναμική των σχέσεων ΗΠΑ-ΕΕ, αποστερώντας από τους Ευρωπαίους μία σχετική «υπεροχή» στο εμπόριο αγαθών. Πολύ περισσότερο καθώς μέχρι στιγμής το ένα τέταρτο των αμερικανικών εξαγωγών υπόκειται σε εισαγωγικούς δασμούς, μία πολύ πιθανή και εύλογη αντίδραση των Ευρωπαίων θα ήταν να αυξήσουν τους δικούς τους δασμούς στα αμερικανικά προϊόντα πέραν των σημερινών ποσοστών.

Συνολικότερα η κήρυξη ενός εμπορικού πολέμου ανάμεσα σε ΗΠΑ και ΕΕ θα δοκιμάσει το σύνολο του καπιταλιστικού συστήματος και λόγω του όγκου του και λόγω της «ειδικής βαρύτητας» που έχει η αμερικανικοευρωπαϊκή εμπορική σχέση.

Οι ανησυχίες αυτές (η αλήθεια είναι όχι μόνο για τις σχέσεις με την ΕΕ, αλλά για τους δασμούς συνολικότερα που σκέφτεται να επιβάλει και σε άλλες χώρες ο Τραμπ) εκφράζονται και στο εσωτερικό των ΗΠΑ.

Αντιμέτωπη με αύξηση του κόστους βρίσκεται ολόκληρη η αμερικανική βιομηχανία, από τις κατασκευαστικές εταιρείες μέχρι τις επιχειρήσεις έρευνας και εκμετάλλευσης υδρογονανθράκων, μετά την επιβολή 25% σε χάλυβα και αλουμίνιο από την κυβέρνηση Τραμπ.

Πολλά στελέχη, όπως αναφέρει ρεπορτάζ των Financial Times, αναζητούν

τρόπους να μετριάσουν την πολιτική αναταραχή και τις επιπτώσεις από την αύξηση των τιμών, παρόλο που οι δασμοί θα τεθούν σε εφαρμογή σε ένα μήνα. Την ίδια στιγμή που ο εκπρόσωπος της «Ένωσης πρωτογενούς αλουμινίου» δήλωνε ότι «μία μεγάλη μέρα για την Αμερική ξημερώνει», η Coca Cola απαντούσε ότι θα στραφεί στο πλαστικό καθώς οι τιμές του αλουμινίου εκτινάσσουν το κόστος της γνωστής συσκευασίας στα... ύψη!

«Οι δασμοί εισροών αυξάνουν το κόστος παραγωγής τελικών αγαθών όπως τα αυτοκίνητα στις ΗΠΑ, καθιστώντας την εγχώρια παραγωγή λιγότερο ανταγωνιστική. Ωστόσο, οι ξένες επιχειρήσεις δεν χρειάζεται να πληρώσουν για αυτούς τους δασμούς όταν παράγουν στις αγορές τους. Ως αποτέλεσμα, οι υψηλότεροι δασμοί εισροών δυσχεραίνουν τον ανταγωνισμό των αμερικανών παραγωγών με τις ξένες επιχειρήσεις που εξάγουν στην αμερικανική αγορά ή στις αμερικανικές εξαγωγικές αγορές» έγραψαν οι οικονομολόγοι της κεντρικής τράπεζας, που μελέτησαν τους δασμούς που είχε επιβάλει ο Τραμπ στην πρώτη θητεία και τις επιπτώσεις τους στην οικονομία και στις επιχειρήσεις.

Γιατί ως βασικό ζήτημα προκύπτει πάλι το θέμα των εγχώριων άμεσων επενδύσεων καθώς δεν φτάνει να υψώνεις προστατευτισμό, αλλά το κρίσιμο είναι η υποκατάσταση των εισαγωγών από την εγχώρια βιομηχανία: Τα αμερικανικά χυτήρια αλουμινίου παρήγαγαν μόνο

670.000 μετρικούς τόνους του μετάλλου πέρυσι, έναντι 3,7 εκατ. το 2020, ενώ η ζήτηση στις ΗΠΑ διαμορφώθηκε σε 4,3 εκατ. τόνους, σύμφωνα με τα στοιχεία της Αμερικανικής Γεωλογικής Υπηρεσίας.

Η κατασκευή νέων μεταλλουργείων θα πάρει περισσότερο χρόνο από την άμεση επίδραση της νέας πολιτικής δασμών στην αγορά. «Μέχρι στιγμής αυτό που βλέπουμε είναι πολύ κόστος και πολύ χάος» τόνισε ο επικεφαλής της Ford, Τζιμ Φάρλεϊ, μιλώντας σε συνέδριο αυτοκινητοβιομηχανίας.

Βέβαια οι εμπορικές σχέσεις με την ΕΕ δεν αφορούν τόσο τη χαλυβουργία και το αλουμίνιο όπου οι ΗΠΑ εισάγουν σε μεγάλο βαθμό από περιφερειακές και γειτονικές χώρες (και την Κίνα!) και επίσης διαφαίνεται ότι οι εμπορικοί δασμοί θα πλήξουν λιγότερο ενδιάμεσα αγαθά (που συμβάλλουν στην παραγωγή άλλων τελικών προϊόντων και συνεπώς αυξάνουν το κόστος) όσο «τελικά» όπως τα αυτοκίνητα. Αλλά και σε αυτή την περίπτωση οι Ευρωπαίοι δεν θα μείνουν με σταυρωμένα χέρια: Όλοι οι επίτροποι της ΕΕ δήλωσαν ότι θα υπάρξουν αντίμετρα. Ιδιαίτερως δε ο γνωστός κλόουν Μακρόν έκανε σαφές πως η αντίδραση της Ευρώπης και της Γαλλίας θα είναι άμεση.

Προς ώρας, αξιοσημείωτη «βουτιά» εκδηλώνεται στις τιμές των μετοχών των ευρωπαϊκών επιχειρήσεων ειδικότερα της αυτοκινητοβιομηχανίας με την ανακοίνωση απλά και μόνο των προθέσεων του Τραμπ...

Φεβρουάριος 1945

Διάσκεψη της Κριμαίας (Γιάλτα)
Το «μοίρασμα του κόσμου», τα «ποσοστά»
και η πραγματικότητα

Από τις 4 ως τις 11 Φεβρουαρίου 1945 συναντήθηκαν στη Γιάλτα της Κριμαίας οι Στάλιν, Τσόρτσιλ και Ρούζβελτ για να καθορίσουν τις λεπτομέρειες της οριστικής συντριβής του Άξονα και άλλα ζητήματα που αφορούσαν τη μεταπολεμική κατάσταση, όπως Γερμανία, Γιουγκοσλαβικό, Πολωνικό, συγκρότηση ΟΗΕ, είσοδος της Σοβιετικής Ένωσης (ΣΕ) στον πόλεμο κατά της Ιαπωνίας κ.ά. Η κυρίαρχη προπαγάνδα, όμως, κατάφερε να μείνει ως συμπέρασμα πως στη Γιάλτα οι τρεις ηγέτες αντάλλασσαν χαρτάκια με ποσοστά και μοίραζαν τον κόσμο.

Η Διάσκεψη στην Κριμαία ήταν η συνέχεια δύο άλλων διασκέψεων που έγιναν στα τέλη του 1943, του Καΐρου και της Τεχεράνης. Επίσης, να θυμίσουμε ότι στο ενδιάμεσο διάστημα, ο Κόκκινος Στρατός σημείωνε μια σειρά από νίκες κατά της Βέρμαχτ, με αποκορύφωμα, στις αρχές του 1945, την επίθεσή του σε ένα τεράστιο μέτωπο 1.200 χιλιομέτρων από τη Βαλτική ως τα Καρπάθια. Η επίθεση αυτή πραγματοποιήθηκε ύστερα από επείγουσα έκκληση του Τσόρτσιλ προς τον Στάλιν επειδή τα γερμανικά στρατεύματα επιτέθηκαν με επιτυχία στην Αλσατία και η διοίκηση των Δυτικών ήταν έτοιμη να εκκενώσει το Στρασβούργο, κάτι που απετράπη την τελευταία στιγμή. Να θυμίσουμε ακόμα την αποτυχία των Δυτικών στις αρχές Γενάρη στο μέτωπο των Αρδενών. Το αποτέλεσμα της σαρωτικής επίθεσης των Σοβιετικών ήταν να καταρρεύσει η γερμανική στρατιωτική μηχανή στο ανατολικό μέτωπο μέσα σε λίγες εβδομάδες.

Ας δούμε, σύντομα, τι ακριβώς περιλαμβάνει η Συμφωνία της Γιάλτας.

Γερμανία: Αποφασίστηκε να συνεχιστούν οι πολεμικές επιχειρήσεις μέχρι την άνευ όρων συνθηκολόγηση της φασιστικής Γερμανίας. Στο ζήτημα της μεταπολεμικής Γερμανίας συμφώνησαν στην «εκμηδένιση του γερμανικού милитарισμού και ναζισμού» και στην παραπομπή σε δική των Ναζι εγκληματιών πολέμου. Αποφασίστηκε η αποστρατικοποίηση της Γερμανίας και ορίστηκαν οι ζώνες κατοχής από ΗΠΑ, Μ. Βρετανία, Γαλλία και ΣΕ. Απορρίφθηκε, όμως, μετά από αντίρρηση της ΣΕ, η πρόταση Τσόρτσιλ και Ρούζβελτ για διαμελισμό της Γερμανίας σε 5 κράτη. Στην τελική απόφαση πέρασε η πρόταση της ΣΕ ότι «δεν επιδιώκεται η εκμηδένιση του γερμανικού λαού» (Παγκόσμια Ιστορία).

Πολωνία: Οι Δυτικοί αναγκάστηκαν να αναγνωρίσουν την εθνική δημοκρατική κυβέρνηση η οποία είχε συγκροτηθεί μέσα στη χώρα και στηριζόταν από πλατιά λαϊκά στρώματα, με τον όρο ότι θα διευρυνόταν με δημοκράτες μέσα και έξω από την Πολωνία. Φυσικά οι Δυτικοί προσπάθησαν να στελεχωθεί η κυβέρνηση με εκπροσώπους αντιδραστικών και αντισοβιετικών κύκλων που βρίσκονταν στο Λονδίνο κατά τη διάρκεια του πολέμου. Επίσης, αποφασίστηκε ότι τα ανατολικά σύνορα της Πολωνίας θα ήταν η γραμμή Κόρζον (1919), ενώ τα δυτικά θα ήταν οι ποταμοί Όντερ και Νάισε.

Γιουγκοσλαβία: Αποφασίστηκε η δημιουργία μιας προσωρινής Βουλής με τη διεύθυνση του Αντιφασιστικού Συμβουλίου Εθνικής Απελευθέρωσης της Γιουγκοσλαβίας.

Ιαπωνία: Η ΣΕ δεσμεύτηκε να ανοίξει μέτωπο κατά της Ιαπωνίας στην Άπω Ανατολή μετά τη συνθηκολόγηση της Γερμανίας, ώστε να τελειώσει όσο το δυνατόν νωρίτερα ο πόλεμος. Ο όρος που έβαλε η ΣΕ ήταν να αναγνωριστεί επίσημα η Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μογγολίας και να επιστραφούν στη ΣΕ οι Κουρίλες και το νότιο τμήμα της Σαχαλίνης και να ισχύσει η μίσθωση του Πορτ Άρθουρ ως ναυτική βάση της ΣΕ.

ΟΗΕ: Αποφασίστηκε να γίνει η ιδρυτική διάσκεψη του ΟΗΕ στον Άγιο Φραγκίσκο των ΗΠΑ στις 25/4/1945, με στόχο την ειρήνη και την ασφάλεια των λαών.

Σε ό,τι αφορά τη μεταπολεμική Ευρώπη, οι τρεις δυνάμεις θα αναλάμβαναν την υποχρέωση να βοηθήσουν τους απελευθερωμένους λαούς και τις δημοκρατικές δυνάμεις και να διασφαλίσουν την ελευθερία. Βέβαια ο καθένας εννοούσε διαφορετικά αυτή τη δέσμευση, όπως αποδείχθηκε σύντομα.

Περί «ποσοστών»
και «μοιράσματος του κόσμου»

Μέχρι και την τελευταία στιγμή του πολέμου υπήρχε σοβαρό ενδεχόμενο αναστροφής των συμμαχιών, με τη γερμανική πλευρά να ελπίζει σε μια διάσπαση της συμμαχίας Δυτικών-Σοβιετικών. Κάτι αντίστοιχο επιδίωκαν και κύκλοι μέσα στα δυτικά κράτη για χωριστή συμφωνία με τη Γερμανία ενάντια στη ΣΕ. Η εξέλιξη του πολέμου με τις νίκες του Κόκκινου Στρατού, η αύξηση του γοήτρου της ΣΕ αλλά και η επιμονή του Στάλιν στη Γιάλτα να παρθούν συγκεκριμένες αποφάσεις απέτρεψαν τελικά αυτό το ενδεχόμενο.

Να σημειώσουμε όμως ότι μετά τη Γιάλτα υπήρξε μυστική συνάντηση των Δυτικών με Γερμανούς που είχε ως αποτέλεσμα τη μετακίνηση πολλών γερμανικών μεραρχιών από το δυτικό μέτωπο στο ανατολικό. Ο ίδιος ο Στάλιν είχε επισημάνει στον Ρούζβελτ τη λυσσαλέα αντίσταση της Βέρμαχτ στο μέτωπο της Τσεχοσλοβακίας, σε αντίθεση με την χωρίς αντίσταση παράδοση βασικών γερμανικών πόλεων στους Δυτικούς. Όπως υπήρξαν και φανερές διαπραγματεύσεις μεταξύ των Δυτικών και της γερμανικής στρατιωτικής διοίκησης της Ιταλίας χωρίς τη συμμετοχή της ΣΕ.

Ο ισχυρισμός που καθιερώθηκε αργότερα με την έκφραση «στη Γιάλτα οι μεγάλες δυνάμεις μοίρασαν τον κόσμο» σε καμιά περίπτωση δεν ευσταθεί. Η Διάσκεψη ήταν αναγκαίο να γίνει επειδή ο πόλεμος, αν και φαινόταν ότι βρισκόταν προς το τέλος του, δεν είχε λήξει ακόμα. Έπρεπε να υπάρξει μια ανταλλαγή απόψεων και -αν ήταν εφικτό- μια καταρχήν συμφωνία μεταξύ των δυνάμεων του αντιχιτλερικού συνασπισμού για τις επόμενες πολεμικές κινήσεις αλλά και για το μεταπολεμικό στάτους. Η Διάσκεψη της Γιάλτας αποτύπωσε τους υπαρκτούς συσχετισμούς μεταξύ των μεγάλων δυνάμεων που διαμορφώθηκαν στο πολεμικό πεδίο και με βάση αυτούς αποτέλεσε μια επιτυχία της ΣΕ. Αυτό φαίνεται και απ' τις μεγάλες αντιδράσεις στις ΗΠΑ εναντίον του Ρούζβελτ μετά το θάνατό του. Και, φυσικά, ο Ψυχρός Πόλεμος που ακολούθησε ήταν μια προσπάθεια αναθεώρησης -από τη μεριά των Δυτικών- των αποφάσεων της Γιάλτας. Ήδη η αμφισβήτηση άρχισε από τη Διάσκεψη του Πότσταμ, το καλοκαίρι του 1945, κατά τη διάρκεια της οποίας πραγματοποιήθηκε η πρώτη πετυχημένη δοκιμή της αμερικανικής ατομικής βόμβας. Σίγουρα η παρουσίαση υποτιθέμενων χαρτιών με ποσοστά για μοίρασμα του κόσμου ευνοεί και τη δικαιολόγηση από τους Δυτικούς της έναρξης του Ψυχρού Πολέμου.

Αλλά για ποια μοιρασιά μιλάνε; Το περίφημο χαρτάκι του Τσόρτσιλ με το οποίο μοιράστηκαν τα Βαλκάνια με ποσοστά μόνο στα δικά του απομνημονεύματα αναφέρεται. Και, όπως ο ίδιος ισχυρίζεται, δεν γράφτηκε στη Γιάλτα αλλά στη Μόσχα τον Οκτώβρη του 1944, όταν έγινε η σοβιετοβρετανική συνάντηση κορυφής.

Ας διατυπώσουμε κάποιες σκέψεις για τα ποσοστά

Το 50-50% στη Γιουγκοσλαβία σε τι ακριβώς αντιστοιχεί; Γνωρίζουμε ότι μετά τον πόλεμο οι παρτιζάνοι και το λαϊκό κίνημα που απελευθέρωσαν τη χώρα αυτή πήραν ολόκληρη την εξουσία. Είναι άλλη υπόθεση η μετέπειτα ρήξη του Τίτο με τον Στάλιν και η στροφή του προς τη Δύση.

Πώς ακριβώς μοιράστηκε 50-50% η Ουγγαρία σύμφωνα με το χαρτάκι ή 75-25% η Βουλγαρία;

Γιατί δεν υπάρχει η Αλβανία μέσα στη μοιρασιά;

Και φυσικά γιατί η Γιάλτα δεν εμπόδισε τη δημιουργία του ΔΣΕ και την ένοπλη αντιπαράθεση του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος με τον αστικό στρατό και τους Αμερικανούς στον εμφύλιο του 1946-1949;

Η ουσία βρίσκεται αλλού. Στις χώρες που μετά τον πόλεμο εντάχθηκαν στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο υπήρχε δυνατό αριστερό κίνημα, ένοπλη αντίσταση σε κάποιες περιπτώσεις και η παρουσία του Κόκκινου Στρατού απέτρεψε επεμβάσεις και πραξικοπήματα των Δυτικών και ευνόησε να εκφραστεί αυτός ο συσχετισμός και στην εξουσία. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα των προσπαθειών των Δυτικών να επηρεάσουν τις εξελίξεις είναι η στρατιωτική επέμβαση των Άγγλων στην Ελλάδα το Δεκέμβρη του 1944, χωρίς να είναι η μοναδική. Και για όσους ισχυρίζονται ότι η αγγλική επέμβαση στην Ελλάδα έγινε μετά τη συνάντηση κορυφής στη Μόσχα, θα πρέπει να τους ενημερώσουμε ότι είχε αποφασιστεί πολύ νωρίτερα. Ο ίδιος ο Τσόρτσιλ αναφέρει πως από το 1943 ακόμα συζητούσε με τον Ρούζβελτ την πιθανότητα επέμβασης στην Ελλάδα μετά την αποχώρηση των Γερμανών.

Μια τελευταία σημείωση που αφορά την Ελλάδα. Υπάρχει ο ισχυρισμός ότι η Συμφωνία της Βάρκιζας που υπογράφηκε στις 12 Φλεβάρη του 1945 ήταν αποτέλεσμα της Γιάλτας. Ας προσπεράσουμε την πρακτική δυσκολία την εποχή εκείνη να γνωρίζει το ΚΚΕ τι συμφωνήθηκε στη Γιάλτα την προηγούμενη μέρα της Βάρκιζας. Μήπως θα πρέπει να αναζητήσουμε τις αιτίες της στο προφανές, δηλαδή στην ήττα που υπέστη ο ΕΛΑΣ της Αθήνας στη μάχη του Δεκέμβρη;

Πηγές

«Γιάλτα ή Πότσταμ», Β. Σαμαράς, εκδ. Εκτός των τειχών

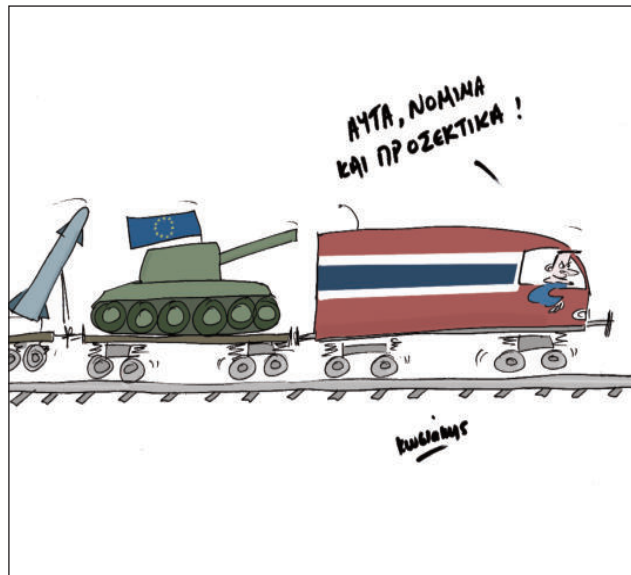
«Παγκόσμια Ιστορία, Ακαδημία Επιστημών ΕΣΣΔ», τ. Ι1-Ι2, εκδόσεις Μέλισσα

«Ιστορία του Β' Παγκόσμιου Πολέμου» τ. Β, Ρ. Καρτιέ, εκδ. Πάπυρος - Λαρούς

Σ.Σ.

σχολία

Αποχώρηση

Η ΓΣΕΕ αποχωρεί από την πλατφόρμα Χ, καθώς δεν μπορεί να έχει παρουσία σε έναν τέτοιο «τοξικό διαδικτυακό χώρο». Σε τρεις μήνες από τώρα.

Όπλα

Τις προτάσεις της για ενεργοποίηση 800 δισεκατομμυρίων ευρώ για την ευρωπαϊκή Άμυνα παρουσίασε με δηλώσεις στον Τύπο η πρόεδρος της Κομισιόν. Η Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν έστειλε επιστολή προς τα κράτη-μέλη με τις επιλογές της Ε.Ε. για την ενίσχυση της χρηματοδότησης της άμυνας. «Θα είμαστε κοντά στο ΝΑΤΟ, αλλά αυτή είναι η στιγμή της Ευρώπης να βγει μπροστά». Εξόρυξη ορυκτών.

Πανό

Η αστυνομία προχώρησε σε προσαγωγές φοιτητών που ήθελαν να αναρτήσουν ένα πανό στον Λυκαβηττό για τα Τέμπη και τη συμπλήρωση δύο ετών από το τραγικό δυστύχημα. Ψηλώσαν τα πανό χαμηλά στους δρόμους.

Μικρά

«Ο κόσμος αλλάζει με συγκλονιστικό τρόπο. Έχουν ανοίξει τεράστια ζητήματα, ευρωπαϊκή άμυνα, ευρωπαϊκός στρατός, συμμετοχή στο ΝΑΤΟ, αμυντικές δαπάνες, ενέργεια, η Ουκρανία, ζητήματα ανταγωνιστικότητας, οι δασμοί του Τραμπ, συγκλονιστικά ζητήματα», είπε ο Μάκης Βορίδης για να συμπληρώσει πως «Σε σχέση με αυτά που συζητάμε, ένα δυστύχημα να, είναι μικρό». Μόνο σε πολέμους αξίζουν οι νεκροί.

Πληροφορίες

Ο Ντόναλντ Τραμπ έδωσε εντολή για τη διακοπή της συνεργασίας με την Ουκρανία στον τομέα της ανταλλαγής πληροφοριών μαζί με την χορήγηση στρατιωτικής βοήθειας, δήλωσε ο διευθυντής της CIA, Τζον Ράτκλιφ. Η συνεργασία των υπηρεσιών πληροφοριών των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ουκρανίας ήταν απαραίτητη για την ικανότητα της Ουκρανίας να εντοπίζει και να πλήττει ρωσικούς στρατιωτικούς στόχους. Όταν επανεκκινήσει η βοήθεια, θα το πληροφορηθούν.

Επαγγελματίες I

Τοποθετούμενος για την αστυνομική καταστολή στα μεγαλειώδη συλλαλητήρια ενάντια στη συγκάλυψη του εγκλήματος των Τεμπών, ο πρωθυπουργός έκρινε πως «η αστυνομία έκανε τη δουλειά της με επαγγελματισμό». Επαγγελματίες της καταστολής.

Επαγγελματίες II

Σύμφωνα με την αστυνομία, η συμμετοχή στο συλλαλητήριο της Αθήνας ήταν περίπου 180.000 άνθρωποι. Επαγγελματίες της πληροφορίας.

Πυρομαχικά

Οι ΗΠΑ ενέκριναν την πώληση πυρομαχικών, εκσκαφών και άλλου εξοπλισμού συνολικής αξίας 3 δισεκ. δολαρίων στο Ισραήλ. Δεν υπάρχουν ορυκτά στην Παλαιστίνη.

Πολιτισμός

Η υπουργός πολιτισμού, Λ. Μενδώνη, προγραμματίσει επίσκεψη στο Ισραήλ όπου θα συζητήσει με τον Ισραηλινό ομόλογό της, Μ. Ζοχάρ, «πολιτιστικές συνεργασίες και ανταλλαγές» μεταξύ Ελλάδας και Ισραήλ. Ανταλλαγή πληροφοριών.

Σχέδια «ειρήνευσης» κατάλληλα για πόλεμο

Ίσως θα έπρεπε τελικά να... ευχαριστήσουμε τις ΗΠΑ, τον Ντόναλντ Τραμπ και τον Τζέι Ντι Βανς. Για την «εξαιρετική» παγκόσμια επίδειξη της ωμής ιμπεριαλιστικής διπλωματίας (ένα διπλωματικό μπούλινγκ, δηλαδή), που παρακολουθήσαμε με συγκρατημένη έκπληξη την προηγούμενη Παρασκευή, μαζί με ολόκληρη την υφήλιο. Εξίσου αξίζει και ένα ευχαριστώ στον Βολοντίμιρ Ζελένσκι, για το ρεσιτάλ αμυντικού ραγιαδισμού που επέδειξε, που επίσης παρακολουθήσαμε πλανητικά. Για να γνωρίζουν όλοι τη φύση του αγά και του ραγιά και να τους αποφεύγουν.

Αυτό που για χρόνια έκρυβε η «ευρωπαϊκή φινέτσα» (φανταστείτε τη «διαπραγμάτευση Τσίπρα» για τα μνημόνια) και συγκάλυπταν οι βορειοατλαντικοί «καλοί τρόποι» στις διεθνείς σχέσεις μεταξύ κυρίαρχων και υποτελών, ξεράθηκε ξαφνικά στις οθόνες μας, με όλη την άθλια μεγαλοπρέπειά του.

Βάζοντας το μαχαίρι στο λαιμό του «χρήσιμου ηλίθιου-κωμικού» Βολοντίμιρ, ο πρόεδρος των ΗΠΑ απειλεί, σαν κοινός ληστής, να του παραχωρηθεί ο ορυκτός (και όχι μόνο) πλούτος της Ουκρανίας, με πρόσχημα την «ειρήνευση» και την αποφυγή του Γ΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Ο κατ' όνομα μόνο πρόεδρος της Ουκρανίας, αφού παρέδωσε τα κλειδιά της χώρας του στους πρώην «πολεμοχαρείς ουκρανόφιλους» για να καταλήξουν στους νυν «ειρηνοποιούς ρωσόφιλους» του Λευκού Οίκου, εκλιπαρεί, τώρα που ξέμεινε από... κλειδιά, για «ανταλλάγματα ασφαλείας», ώστε να συμφωνήσει στην ολοκληρωτική παράδοση της Ουκρανίας. Με μοναδικό επιχείρημα... φωτογραφίες για την απανθρωπιά του Πούτιν. Εκλιπαρεί, επί της ουσίας, να συνεχίσει να προεδρεύει σε μια μαφιόζικη ουκρανική ολιγαρχία, που προτιμάει να πληρώνεται σε δολάρια και ευρώ παρά σε ρούβλια. Κι όλα αυτά τα «διπλωματικά» εξελίχθηκαν φανερά, ολοκάθαρα, μπροστά στα μάτια όλου του κόσμου!

Τι κι αν δεν άντεξαν το αποκρουστικό θέαμα τα ευαίσθητα μάτια και αυτιά των υποκριτών Ευ-

ρωπαϊών ηγετών, που φροντίζουν να τραβάνε τις κουρτίνες πριν διαπράξουν τον βιασμό. Τι κι αν δεν άντεξε η γλοιώδης και σαβουάρ βιβρ ευρωπαϊκή και εγχώρια ειδησεογραφία, που θέλει «λεπτότητα» στην υποταγή ή εξόντωση του αντιπάλου. Η «σοκαριστική εικόνα» ήταν άκρως διδακτική. Για το τι εστί ιμπεριαλισμός. Για το τι σημαίνει να είσαι υπό την «προστασία» του.

Οι λοιδορίες και απειλές του «νέου σερίφη» και των «βοηθών του σερίφη» δεν έχουν κάποιον διαφορετικό σκοπό από αυτόν που είχε πάντα ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, είτε «γλυκομίλητος», είτε με αγριάδες. Αυτόν της παγκόσμιας κυριαρχίας, του στριμώγματος των ανταγωνιστών, την ολοκληρωτική υποταγή των εξαρτημένων χωρών, που «δεν έχουν τα χαρτιά» για να επιβάλλουν όρους. Σε κάθε περίπτωση, τις διεθνείς σχέσεις των ιμπεριαλιστών τις καθορίζουν τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα και όχι το πρωτόκολλο, οι φιλίες και οι «καλοί τρόποι». Κι έτσι, στη λυκοσυμμαχία ΗΠΑ-ΕΕ προστέθηκε η λυκοσυμμαχία Τραμπ-Πούτιν (για όσο χρειαστεί). Και με τη λυκοσυμμαχία εντός ΕΕ σε πλήρη αδιέξοδο. Αφού σύρθηκε σε έναν πόλεμο στη γειτονιά της, αφού έχασε τη φθηνή ενέργεια από τη διακοπή των οικονομικών σχέσεων με τη Ρωσία, αφού αναγκάστηκε να εξαρτάται από το πολύ ακριβότερο αμερικανικό φυσικό αέριο, αφού συνειδητοποίησε ότι δεν έχει στρατιωτική ισχύ εκτός ΝΑΤΟ, την οποία αν θέλει να αποκτήσει, κινδυνεύει να γονατίσει οικονομικά. Ταυτόχρονα, η χρησιμοποίηση (δηλαδή, η κλοπή) των «παγωμένων» κεφαλαίων αξίας περίπου 300 δισεκατομμυρίων της κεντρικής τράπεζας της Ρωσίας μοιάζει με κήρυξη πολέμου.

Με τόσους πολλούς λύκους και τόσες λυκοσυμμαχίες, είναι αναπόφευκτη η «βόμβα» των 800 δισεκατομμυρίων ευρώ για τον επανεξοπλισμό και τη στρατιωτικοποίηση της Ευρώπης. Μια «βόμβα» που έριξε η πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, πριν αποφασιστεί το που και απέναντι σε ποιόν θα ριχτούν οι πραγματικές βόμβες. Είναι ένας επιπλέ-

ον επανεξοπλισμός των κρατών της ΕΕ, που μόνο το 2024 ξόδεψαν ήδη 326 δισεκατομμύρια ευρώ για τις ένοπλες δυνάμεις τους. Πρόκειται για δαπάνες που εξαιρούνται από τους κανόνες για το χρέος.

Κι έτσι, οι ΗΠΑ θέλουν... ειρήνη. Η ΕΕ και ο Ζελένσκι θέλουν... ασφάλεια. Και όλοι μαζί απεύχονται τον πόλεμο! Σαν να μην ήταν η Δύση και, κυρίως, οι ΗΠΑ συνυπεύθυνες (μαζί με τη Ρωσία) για την έναρξη και τη διάρκεια του πολέμου. Σαν να μην έκανε η φιλοδυτική Ουκρανία του πρώην (;) κωμικού ακριβώς αυτό που ήθελαν και σχεδίαζαν οι ΗΠΑ-ΕΕ εδώ και χρόνια. Σαν να μην υποστήριξαν ενεργά οι Αμερικανοί το Euromaidan το 2013, την άνοδο ακροδεξιών και νεοναζιστών, το κάψιμο του κτηρίου των συνδικάτων και ζωντανών ανθρώπων στην Οδησό το 2015. Σαν να μην ήθελε η Δύση την ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Σαν να μην ενθάρρυναν την Ουκρανία να συνεχίσει να πολεμά κόντρα σε κάθε ειρηνευτική προσπάθεια. Γιατί ήταν οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και η ΕΕ που κραύγαζαν «κράτα γερά Ουκρανία, έρχεται η βοήθεια!». Με τον Ζελένσκι να εξασκείται στον ρόλο της μαριονέτας. Πόσες άλλες μαριονέτες και πόσα άλλα κράτη διαλύθηκαν και ισοπεδώθηκαν με τον ίδιο τρόπο μετά από «αλλαγή διάθεσης» των μεγάλων προστατών;

Καθώς οι ΗΠΑ ανέστειλαν κάθε στρατιωτική βοήθεια προς την Ουκρανία, ο Ζελένσκι δηλώνει έτοιμος να εργαστεί «υπό την ισχυρή ηγεσία» του Τραμπ για την ειρήνη! «Εκτιμούμε πραγματικά όσα έχει κάνει η Αμερική για να βοηθήσει την Ουκρανία να διατηρήσει την κυριαρχία και την ανεξαρτησία της». Τραγικός κωμικός ο Ζελένσκι, πράγματι.

Την ίδια ημέρα, Παρασκευή 28 Φεβρουαρίου, ο Μητσοτάκης κατέστρωνε τα δικά του απελπισμένα και γελοία σχέδια «ειρήνευσης» με την κοινωνία. Η κυβέρνηση ερμήνευσε τα μεγαλειώδη συλλαλητήρια σαν να ζητούσαν τη δικαιοσύνη και την αλήθεια από την κυβέρνηση! Νοσηρότητα χωρίς όρια και γιατρεία.

προσεγγίσεις